

БАРИ АЙСЛЪР РЕЙН-САН: ЖИВЕЕЩИЯТ В СЕНКИТЕ

Част 2 от „Джон Рейн“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2005

chitanka.info

*На Ема
Ти караш сърцето ми да пее.*

*Вечерни вишневи цветове:
Прибирам масилницата в
кимоното си
за последен път.*

Предсмъртно
стихотворение
на поета
Кайшо, 1914 г.

ПЪРВА ЧАСТ

*Ако не знаех,
че съм мъртъв
вече,
щях да скърбя
за загубата на живота си.*

Последн
и думи на Ота
Докан,
изследовател
на военното
изкуство и
поет, 1486 г.

1.

Успееш ли веднъж да си затвориш очите за цялостната ирония на ситуацията, разбираш, че да убиеш някого в собствения му фитнес клуб си има своите предимства.

Моят човек беше от якудза, железен изрод на име Ишихара, който всеки ден се бяхтеше с щангите в собствената си спортна зала в Ропонги, един от най-оживените квартали в Токио. Тацу ми беше казал, че смъртта трябва да изглежда естествена, и аз се радвах, че всички условия са налице. На място като това е напълно възможно някой да хвърли топа от спукване на аортата от пресилване, да се препъне и падне върху стоманен лост или да стане жертва на някаква друга трагична злополука, докато използва сложните тренажори.

Някоя от тези възможности дори можеше да бъде включена в предупрежденията, които по настояване на фирмените адвокати щяха да поставят върху следващото поколение спортни уреди. Целта беше да се свали отговорността от производителя, ако пострадалият е използвал уреда не по предназначение или е надценил възможностите си. През годините работата ми ме бе направила анонимен сътрудник поне на два такива правни трика — първият бе табела на мост над мръсните води на река Сумида, в които през 1982-ра се удави един политик („Предупреждение: не се катерете по парапетите“), а вторият, десет години по-късно, след смъртта на един необикновено усърден banker, ударен от електрически ток във ваната, се изразяваше в надпис върху кутията на сешоарите („Предупреждение: да не се използва по време на къпане“).

Фитнес клубът беше удобен и защото нямаше да се тревожа за пръстовите отпечатъци. В Япония, където различните облекла са национално забавление, никой не вдигаше тежести без стилни подплатени ръкавици. Беше топъл пролетен ден, предвещаващ обилен цъфтеж на вишните, и къде другаде в Токио, освен във фитнес залата можеше да остане незабелязан мъж с ръкавици?

В моя бранш незабележимостта е половината от успеха. Хората излъчват сигнали — език на тялото, походка, дрехи, изражение на

лицето, поза, отношение, реч, маниери — тия неща могат да ти подсказат откъде са, с какво се занимават, какви са. И, което е най-важното, дали са част от масата. Защото, ако се отличавааш от нея, обектът ще те забележи и няма да можеш да се приближиш достатъчно, за да свършиш работата както трябва. Или пък ще се набиеш в очите на единственото некорумпирано ченге и ще трябва да даваш обяснения. Може дори да те засекаат и от противниковия отбор и тогава — жертвата ще бъдеш ти.

Внимавааш ли обаче, в един миг започваш да разбираш, че тези сигнали са наука, а не изкуство. Наблюдаваш, подражаваш, усвояваш. С времето се научавааш да следиш различни обекти в различни обществени екосистеми, и във всяка от тях оставааш анонимен.

Да бъда анонимен, не ми беше лесно в Япония, тъй като произходът ми бе обществено достойствие и бе обект на подигравки в училище. Но днес не бихте различили чертите на бялата раса в лицето ми, освен ако не сте предупредени предварително. Американската ми майка не би имала нищо против. Винаги е смятала, че Япония е истинската ми родина, и се радваше, че японските черти на баща ми са победили в онази първоначална генетична борба за надмощие. А пластичната операция, на която се подложих след службата си в американските спецчасти във Виетнам, довърши работата, започната от случайността и природата.

Историята, която моите сигнали щяха разкажат на оня от якудза, беше съвсем простичка. Беше започнал да ме мярка във фитнес залата си отскоро и тъй като явно бях в отлична форма, не можех да мина за някакъв застаряващ чичко, решил с вдигане на тежести да си върне изгубената физика от студентските години. По-правдоподобното обяснение би било, че компанията, в която работя, ме е прехвърлила в Токио, а щом плащат за квартира в района на Ропонги, навярно в Минами-Аояма или Азабу, трябва да съм важна клечка със стабилна заплата. А това, че изобщо се занимавам с бодибилдинг на тия години, беше знак, че имам връзка с млада жена, у която младежкото тяло би заглушило угризенията, че спи с по-възрастен мъж, и би създадо илюзията, че няма нищо неморално в подаръците, които получава. Всичко това беше разбираемо за човека от якудза и дори би предизвикало уважението му.

Всъщност моята неотдавнашна поява във фитнес залата на оня от якудза нямаше нищо общо със служебно прехвърляне — по-скоро беше командировка. В края на краищата бях дошъл в Токио само за да изпълня определена задача. След като приключех, щях да си замина. Докато живеех тук, с някои свои действия си бях спечелил врагове в определени среди и със сигурност доста хора ме търсеха, макар да бе минала година от събитията, така че не можех да си позволя по-дълъг престой.

Тацу ми беше дал досието на мафиота преди месец, когато ме откри и ме убеди да приема работата. От прочетеното можех да заключа, че този тип е обикновена мутра, но щом Тацу искаше да го очисти, трябва да имаше и нещо повече. Не го попитах. Искях само подробности, които биха позволили да се добера до него. Останалото не ме интересуваше.

В досието намерих и телефонния му номер. Дадох го на Хари, който — какъвто си беше страстен хакер — отдавна бе проникнал в контролните центрове на трите мобилни оператора в Япония. Компютрите му следяха движенията на мобифона на оня от якудза и всеки път, когато покриващата района около фитнес клуба кула го засечеше, Хари ми сигнализираше по пейджъра.

Тази вечер съобщението се получи малко след осем. Бях в стаята си в хотел „Ню Отани“ в Акасака Мицукэ и четях. Знаех, че клубът затваря в осем, и щом моят човек тренираше след края на работното време, имах всички шансове да го заваря сам. Това и чаках.

Спортният ми екип отдавна беше в сака, така че само след няколко минути вече бях навън. Хванах такси на известно разстояние от хотела, защото не исках пиколото да чуе адреса. След пет минути слязох на ъгъла на „Ропонги-дори“ и „Гайенхигаши-дори“ в Ропонги. Не исках да използвам толкова пряк път, защото така нарастваше вероятността да ме проследят, но сега бързах и реших да рискувам.

Бях наблюдавал моя човек цял месец и знаех разписанието му наизуст. Обичаше да променя часовете на тренировките си — понякога пристигаше в залата рано сутрин, друг път късно вечер. Сигурно си мислеше, че непредсказуемостта му осигурява добра защита.

Отчасти имаше право. Непредсказуемостта те прави трудна мишена, но когато се отнася едновременно и за времето, и за мястото. Половинчатите мерки, каквито вземаше моят човек, могат да те

защитят от някой хора, но не могат да те спасят задълго от тип като мен.

Странно как хората вземат необходими, дори засилени мерки за сигурност в някои отношения, а в други позволяват да бъдат уязвими. Все едно да поставиш няколко ключалки на входната врата и да отвориш широко прозорците.

Понякога в основата на подобно поведение лежи страхът. Не толкова от неудобствата, колкото от последиците на такъв живот. Да бъдеш трудна мишена, изисква прекъсване на връзките с близките, а повечето хора се нуждаят от тях не по-малко, отколкото от кислород. Отказваш се от приятелите, роднините, любовниците. Бродиш из света като призрак, откъснат от живота наоколо. Ако случайно умреш, да речем, при автобусна катастрофа, ще те погребат в затънтено общинско гробище като поредния анонимен нещастник, без цветя, без опечалени, по дяволите, без проронена сълза. Естествено е, дори е желателно да те е страх от всичко това.

В други случаи действа нежеланието да приемеш истината. Обиколните пътища, непрекъснатите проверки дали не те следят, дали си в безопасност, постоянният вътрешен диалог, свеждащ се до въпроса „Ако се опитвах да се добера до себе си, как щях да го направя?“, всичко това изисква да не забравяш нито за миг, че има хора, които разполагат и с мотива, и със средствата да съкратят престоя ти на този свят. Подобна мисъл е без съмнение неприятна за човешката психика, нещо повече — тя причинява ужасен стрес, дори на войниците по време на сражение. Когато за пръв път попаднат под обстрел, много хора се шокират. „Защо някой се опитва да убие тъкмо мен? — питат се те. — Какво съм му направил?“

Помислете си по въпроса. Понякога надничате ли в гардероба или под леглото, когато сте сами вкъщи, за да се уверите, че там не се крие натрапник? Ако наистина вярвате, че човекът с черната маска се спотайва на такива места, както обикновено ли ще се държите? Разбира се, че не. Но ако само абстрактно вярвате в опасността, дали ще сте винаги нащрек? Или ще откажете да приемете истината?

И накрая, най-очевидното, налице е и мързелът. На кого му стигат времето и силите да проверява семейната кола за поставени взривни устройства преди всяко каране? Кой може да си позволи двучасова обиколка, за да стигне до място, прекият път до което е

десет минути? Кой е готов да подмине някой ресторант или бар само защото единствените свободни места са обърнати към стената, а не към входа?

Риторични въпроси, обаче знам как би им отговорил Лудия Джейк. „Живите — щеше да каже той. — И ония, дето възнамеряват да си останат такива.“

И това навежда на едно елементарно заключение, до каквото, сигурен съм, стигат хората, отнемали човешки живот като мен. „Ако той наистина искаше да остане жив — гласи то, — нямаше да успее да се добера до него. Той не би си позволил слабостта, която му отне живота.“

Ахилесовата пета на моя човек беше вдигането на тежести. Дявол знае защо се бе пристрастил — може да е ял бой като малък и да е искал да изглежда силен, поне външно, или е опит да преодолее комплекса си за непълноценност спрямо бялата раса, която по природа е по-едра и по-силна, или е както при Мишима. Явно същите неща, които го бяха тласнали към мафията.

Неговата страст нямаше нищо общо със здравето му, естествено. Той дори видимо прекаляваше със стероидите. Вратът му беше толкова дебел, че можеше да си изхлузи вратовръзката, без да разхлаби възела. Имаше толкова отвратително акне, че мощните лампи в клуба, предназначени да показват максимално ясно синините и раните по телата на спортуващите, правеха лицето му да прилича на изрит лунен пейзаж. Тестисите му сигурно бяха колкото стафиди, кръвното му налягане най-вероятно стигаше до небето.

Освен това го бях виждал да изпада в безпричинна ярост и тези пристъпи са още един симптом за злоупотреба със стероиди. Една вечер някакъв тип, дотогава не бях го виждал — несъмнено случаен посетител, на когото му беше харесало мястото и мисълта да се отърка в прочути гангстери — започна да сваля железните дискове от щангата, с която оня от якудза беше тренирал от лежанката. Мафиотът се бе отдалечил оттам, сигурно да си почине, и новодошлият явно погрешно реши, че с уреда е приключено. Беше бая едър и пъстрият му потник се опъваше по мускулестите му гърди и плещи.

Някой трябваше да го предупреди. Членовете на клуба обаче бяха предимно *чинпира*, млади момчета от най-долните нива на якудза, със слава на хулигани, а далеч не добри самаряни, готови да помогнат

на ближния си. Но трябваше да си доста тъп, за да почнеш да разглобяваш щангата, която преди това е използвал някой като моя човек, без да поискаш разрешение. Тежеше поне сто и петдесетина кила, че може и повече.

Някой сръга оня от якудза, който беше клекнал, и му посочи какво става. Моят човек се изправи и изрева: „Оря“ толкова мощно, че стъклената стена на правоъгълната зала завибрира. „Какво правиш, мама му стара!“

Всички се сепнаха, като че бе избухнал взрив — даже новият, който само допреди миг изобщо не подозираше какво го очаква. Без да престане да крещи и псува, мафиотът се запъти право към лежанката, като или инстинктивно, или съзнателно парализираше жертвата с виковете си.

Целият му вид — думите, интонацията, движенията, позата, всичко издаваше, че ще атакува. Нещастникът обаче се бе вцепенил и не се отдръпна от пътя му било от страх, било защото не вярваше на очите си. И въпреки че държеше десеткилограмов железен диск, доста по-твърд от черепа на противника му, той само отвори уста, навярно от изненада или пък в закъснял и определено напразен опит за извинение.

Оня от якудза се блъсна в него като носорог и рамото му потъгна в корема на непознатия. Видях, че мъжът се опита да избегне удара, ала не успя да се дръпне навреме и мафиотът го залепи заднешком за стената, после жестоко го заудря по главата и шията. Вече изпаднал в шок и действайки автоматично, мъжът пусна диска и вдигна ръце, за да се предпази, ала онзи от якудза, без да престава да реве, преодоля защитата му и продължи да го млати. Видях, че посече с ръба на дланта отляво шията на нещастника в зоната на сънната артерия, и непознатият започна да се свлича — нервната му система се опитваше да неутрализира шока с намаляване на притока на кръв към мозъка. Широко разкراчен, като дървосекач, нападателят продължи да го удря по темето и шията. Мъжът падна на пода, но преди да изгуби съзнание, се сви на топка, за да се защити донякъде от последвалата градушка ритници.

С пъшкане и псувни оня от якудза се наведе и стисна десния глезен на падналия между грамадните си бицепси и подлакътница. За момент си помислих, че се кани да приложи хватка от джиу-джицу и

да му строши крака. Той обаче се изправи, повлече безжизненото тяло към изхода и го изхвърли на улицата.

Върна се сам и след като си пое дъх, зае мястото си на лежанката, без да поглежда никого в залата. Всички продължиха заниманията си: неговите хора, защото не им пукаше, приходящите — защото ги беше шубе. Все едно нищо не беше се случило, макар напрегнатата тишина в клуба да показваше, че е тъкмо обратното.

Част от мозъка ми, която е винаги нащрек, отбеляза предимствата на моя обект: сила, опит в битка, познаване принципите на продължителна атака. В графата „слабости“ поставих липса на самоконтрол, задъхване след кратка схватка без оказана особена съпротива, сравнително малко нанесени щети въпреки свирепото нападение.

Освен ако беше някакъв социопат, което ми се струваше статистически малко вероятно, подозирах, че сега моят човек се чувства донякъде неловко от избухването си. Възползвах се от възможността, отидох при лежанката и го попитах дали има нужда от помощ.

— *Варуи на* — благодари ми той, искрено, знаех, заради утехата, която му носеше простичкият човешки контакт.

— *Ия* — отвърнах. За нищо. Застанах до него и му помогнах да изправи щангата във въздуха. Забелязах, че изхвърля сто петдесет и пет кила. Успя да направи две серии, втората с известна помощ от моя страна. Сигурно адреналинът още кипеше в кръвта му от скорошния сблъсък и мислено си отбелязах границите на силите му в това упражнение.

Помогнах му да върне щангата върху стойката, после тихо свирнах през зъби, за да изразя възхищение от силата му. Казах му, че ако пак има нужда от помощник, само трябва да ме повика. Мъжът рязко кимна в знак на благодарност.

Преди да се отдалеча, като че обзет от внезапен порив, отново го погледнах.

— Оня тип трябваше да провери дали сте приключили с лежанката — заявих на японски. — На някои хора им липсва възпитание. Дадохте му добър урок.

Той пак кимна, доволен от проницателния ми анализ на важната обществена дейност, която беше извършил, пребивайки някакъв

безобиден идиот. Бях убеден, че от време на време ще ме вика — новото си приятелче, когато му трябва помощ.

Например тая вечер, надявах се. Бързо крачех по „Гайенхигашидори“, разминавах се с пешеходците на оживения тротоар, без да обръщам внимание на какофонията на трафика, на колите с кънтящи високоговорители върху купетата и ослепителни реклами отстрани, и използвах хромираните и стъклените повърхности наоколо, за да преценя дали не ме следят. Завих надясно точно пред сградата на „Рой Ропонги“, после още веднъж надясно в уличката, където спрях зад гора от паркирани велосипеди с гръб към нелепо розовата фасада на едно кафене от веригата „Старбъкс“, за да се уверя, че никой не ме следи. Край мен подминаха няколко групи младежи, тръгнаха да търсят развлечения, които не обърнаха внимание на човека, скрит в сенките. Радарът ми не засече никого. След няколко минути изчакване тръгнах към клуба.

Фитнес залата заемаше приземния етаж на сива сграда, обгърната от ръждясали противопожарни стълби и задушена от електрически жици, провиснали като гниещи лиани. Насреща имаше паркинг, пълен с мерцедеси с тъмни стъкла и маркови гуми — символ за обществено положение, каквото притежаваха само националният елит и престъпният свят, като разликата между тези две групи далеч не беше голяма. Улицата беше осветена само от една-единствена лампа, чийто стълб бе облепен с плакати, рекламиращи безбройните сексуални изкушения, предлагани в квартала. Под луминесцентната светлина стълбът приличаше на дълга шия на някаква допотопна птица, сменяща болната си и ненужна перушина.

Щорите на прозорците бяха спуснати, обаче забелязах блестящия „Харли Дейвидсън“ на моя човек, заобиколен от велосипеди като акула от дребни рибки. Точно след прозорците беше входът на сградата. Натиснах бравата — заключено.

Върнах се няколко крачки назад и почуках на един от прозорците. Миг по-късно светлината вътре угасна. „Чудесно!“, помислих си. Беше угасил лампите, за да надникне през щорите, без да го видят от улицата. Зачаках, убеден, че ме вижда и оглежда наоколо.

Лампите отново светнаха и след секунда моят човек се появи във вестибюла. Носеше сив анцуг и черна изрязана тениска наред със задължителните щангистки ръкавици. Явно го бях сварил да тренира.

Дебелия врат отвори вратата и огледа улицата, без дори да заподозре, че опасността е точно пред него.

— *Шиматерун да йо* — осведоми ме той. Клубът е затворен.

— Знам — казах на японски, вдигайки ръце в извинителен жест. — Надявах се все пак да заваря някого. Мислех да дойда по-рано, обаче ме задържаха. Дали не може да потренирам малко? Щом вие приключите, и аз си тръгвам.

Мъжът се поколеба, после сви рамене и се обърна да влезе в залата. Последвах го.

— Още колко ще останете? — попитах, докато се преобличах. Вече си бях сложил ръкавиците, както винаги на идване в клуба, ала той не забеляза тая подробност. — Да знам с колко време разполагам.

Мафиотът се запъти към гладиатора.

— Четирийсет и пет минути, най-много час — отвърна и зае позиция на уреда.

Мамка му! Той правеше упражненията за краката, след като приключеше с вдигането на тежести.

Нахлузих си шортите и горнището на анцуга, после загрях с малко лицеви опори и други по-леки упражнения, докато оня от якудза се потеше на гладиатора. Загрявката наистина можеше да ми свърши добра работа. Малко предимство, но смятах да се възползвам от него.

— Приключихте ли вече с щангите? — попитах го, когато свърши с кляканията.

— Ая. — Да.

— Колко вдигнахте тази вечер?

Той сви рамене, но леко изпухтя, което ми подсказа, че съм погъделичкал суетата му.

— Нищо особено. Сто и четирийсет кила. Щях да вдигна и повече, но при такава тежест е добре някой да ми асистира.

Идеално!

— Ето, аз съм тук.

— Не, вече свърших.

— Хайде, опитайте още веднъж. Това е невероятно! Да вдигнете два пъти повече от собственото си тегло! — съвсем съзнателно подцених постижението му и ефектът не закъсня.

— Повече.

— Ами, над два пъти повече от собственото тегло?! Ето това е, а аз дори не съм се доближил до нещо подобно. Направете ми услуга, опитайте още веднъж. Това ще ме вдъхнови. Аз ще ви асистирам, става ли?

Той се поколеба, после сви рамене и се запъти към лежанката. На щангата все още стояха сто и четирийсетте килограма.

— Дали ще можете да вдигнете сто и шейсет? — попитах със съмнение в гласа.

Мъжът ме погледна като че бях изтърсил голяма глупост.

— Естествено, че мога.

— Нямам търпение да го видя — заявих въодушевено и свалих два десеткилограмови диска от стойката. Поставих ги от двете страни на щангата. Застанах зад лежанката и с две ръце хванах лоста горедолу на нивото на раменете си. — Кажете, когато сте готов.

Той седна в другия край на лежанката, наведе рамене и завъртя глава. Размаха ръце назад-напред и чух поредица къси, мощни издишвания. После се отпусна по гръб и хвана щангата.

— На три ми я подайте.

Кимнах.

Още няколко издишвания. После:

— Едно... две... три!

Помогнах му да поеме щангата във въздуха и да я задържи над гърдите си. Гледаше така, като че ли й беше сърдит, забил брадичка в основата на шията си, подготвяйки се за усилието.

След това я спусна, като контролираше движението, той позволи да набере достатъчно инерция, за да осигури хубав отскок от масивните му гърди. На две трети от пътя си нагоре щангата почти спря, увиснала между земното притегляне и мощта на неговите напомпани със стероиди мускули, обаче продължи колебливото си издигане, докато лактите му се изпънаха. Ръцете му трепереха от напрежение. Нямахше да има сила за повече.

— Още малко, още малко — настоях аз. — Хайде, ще се справите.

Последва мълчание и аз си помислих, че ще има нужда от още увещания. Обаче той просто психически се подготвяше за усилието. Три пъти бързо си пое дъх и свали щангата върху гърдите си. Тя отскочи на няколко сантиметра, след това се издигна на още няколко от

последвалото изтласкване, ала след миг спря и започна неумоливо да се движи надолу.

— *Тецудате куре* — изпъшка мафиотът.

„Помогнете ми.“ Каза го спокойно, очаквайки незабавната ми подкрепа.

Щангата се спусна докрай и опря върху гърдите му.

— *Ои, таному* — повтори той, тоя път по-рязко.

Вместо да я повдигна аз я натиснах надолу. Дебелия врат се облещи и потърси очите ми. Под тежестта на щангата и моя натиск сега той се бореше почти с двеста килограма.

Съсредоточих се върху лоста и неговото тяло, с периферното си зрение видях, че очите му се изцъклят от объркване, после от страх. Не издаде нито звук. Продължих да натискам надолу с усърдието на лекар, извършващ жизненоважна манипулация.

Със здраво стиснати зъби и брадичка, почти потънала в шията му, мъжът напрегна всичките си сили да изтласка щангата. Успя да отлепи лоста от кожата си. Проврях крак под хоризонталните подпори на лежанката и усилих натиска. Лостът отново се спусна върху гърдите му.

Усетих, че тежестите вибрират, когато ръцете му започнаха да треперят от напрежение. Щангата отново леко се повдигна нагоре.

Внезапно в носа ме блъсна ужасна воля. Симпатиковата му нервна система беше блокирала всички телесни функции, които не бяха жизненоважни, включително контрола върху сфинктера, и пренасочваше цялата налична енергия към мускулите му.

Съпротивата му продължи само още няколко секунди. После ръцете му се разтрепериха по-силно и щангата потъна надолу, още по-дълбоко в гърдите му. Разнесе се тихо съскане — въздухът излизаше през носа и стиснатите му устни. Усещах, че очите му са втренчени в лицето ми, но продължих да се концентрирам върху натиска. Той все още не издаваше нито звук.

Минаха няколко секунди, после още няколко. Позата му не се промени. Чаках. Кожата му започна да посинява. Продължих да чакам. Накрая отслабих натиска върху щангата и я пуснах.

Очите му все още бяха вперени в мен, но вече не ме виждаха. Отстъпих назад и огледах сцената. Всичко изглеждаше така, както почти си беше: пристрастен тежкоатлет, сам, късно вечерта, се опитва

да изтласка повече, отколкото може, заклецва се под щангата, задушава се и умира. Нелеп нещастен случай.

Преоблякох се, вдигнах сака и се запътих към вратата. Няколко последователни изпуквания като шум от трошаци се съчки ме накараха да се обърна. В този миг се досетих, че ребрата му са поддали. Нямахте съмнение, че е свършил.

Само пръстите му бяха конвулсивно вкопчени в щангата, като че ли отказваха да приемат онова, с което тялото му вече се бе примирило.

Излязох в тъмния вестибюл и зачаках улицата да се опразни. После стъпих на тротоара и сенките ме погълнаха.

2.

Напуснах района пеш по малките безлюдни улички на Ропонги и Акасака. Непосветените биха решили, че искам да мина направо, но криволиченето всъщност имаше за цел преследвачите (ако имаше такива) да се разкрият в опита си да ме настигнат. С няколко добре обмислени изключения всичките ми действия не се различаваха от обичайното поведение на пешеходец. Ако ме следят, защото някоя организация проявява интерес, ала още не е успяла да потвърди самоличността ми, няма да се издам, като се държа по-различно от обикновените граждани.

След около половин час се уверих, че подире ми няма опашка, и забавих крачка. Установих, че почти без да го съзнавам, описвам широк полукръг обратно на часовниковата стрелка, който ме водеше към Аояма Бочи, огромното гробище, разположено като триъгълна зелена лепенка в центъра на модерните западни квартали на града.

В северния край на „Ропонги-дори“ подминах група бездомници, разположили там кашоните си за нощуване — в известен смисъл техният живот беше също толкова самотен и анонимен, колкото и моят. Оставих наблизко спортния сак. Знаех, че сакът, екипът и щангистките ръкавици бързо ще бъдат поделени между мършавите и безпътни призраци наоколо. След ден-два или може би след няколко часа нямаше да остане и следа от изхвърлените веществени доказателства за моя последен удар, просто поредната безименна и безцветна вещ сред безименни и безцветни души, останки от самота и отчаяние, каквито от време на време попадат в колективната сляпа зона на Токио и оттам потъват в забвение.

Освободен от товара си, продължих нататък, тоя път заобикаляйки на изток. Под един надлез в Ногизака, северно от „Ропонги-дори“, видях петима-шестима *чинпира* с лъскави кожени костюми, клекнали в плътен полукръг до паркираните си на тротоара аеродинамични мотоциклети. Откъслеци от разговора им кънтяха заради бетонната стена вдясно от мен — думите не се разбираха, обаче интонацията беше отсечена като зигзаговидните мълнии, украсяващи

ауспусите на техните машини. Сигурно бяха надрусани с *какусейзай*, метамфетамин, станал предпочитаната японска дрога, след като държавата го беше раздавала на войниците и работниците по време на Втората световна война. Тези *чинпира* несъмнено бяха едновременно снабдители и консуматори на наркотика. Чакаха дрогата да затрепти в мускулите и мозъците им, да стане достатъчно късно, а нощта — по-съблазнително тъмна, преди да изпълзят от своето бетонно леговище и да последват неоновия зов на Ропонги.

Видях, че ме забелязаха, самотна фигура, приближаваща се от южния край на тесния тунел. Помислих си дали да не прекося улицата, обаче една метална преграда изключваше тази маневра. Или просто да се върна и да мина по друг път. След като не го направих, едва ли вече можех да отрека, че наистина се насочвам към гробището.

Когато стигнах на три-четири метра от групата, единият се изправи. Другите продължиха да клечат и да ме наблюдават, очаквайки да се позабавляват.

С един поглед установих липсата на охранителни камери, от които всяка година монтираха все повече и повече по улиците и подлезите. Понякога ми се налага да се боря с усещането, че ги поставят заради мен.

— *Ои* — извика изправилият се. Ей.

За миг се озърнах през рамо, за да се уверя, че никой няма да види какво ще направя, ако тя идиоти ми се изпречат на пътя.

Без да променям ритъма на крачката си, нито посоката, аз се втренчих в очите на *чинпира* с каменно лице. С поглед му дадох да разбере, че нито ме е страх, нито си търся белята, но ако смята с мен да си осигури някакво развлечение, ще е най-разумно да го търси другаде.

Повечето хора, особено онези, поне малко запознати с насилието, разбират от такива сигнали и може да се очаква, че ще реагират правилно, за да увеличат шансовете си за оцеляване. Само че тоя тип беше или прекалено тъп, или прекалено надрусан с *какусейзай*. А може да бе изтълкувал погрешно озъртането ми назад като признак на страх. Така или иначе, той не обърна внимание на предупреждението ми и застана пред мен.

Познавах процедурата: проверяваше ме дали ставам за жертва. Дали щях да допусна да ме изтика на платното, където да попадна под гумите на профучаващите коли? Дали щях да се уплаша? Тогава щеше

да се увери, че съм лесна мишена, и действията му да ескалират до истинско насилие.

Обаче аз предпочитам моята реакция да е неочаквана. Като го оставих от дясната си страна, пристъпих край него с левия си крак и непосредствено след това стрелнах десния напред, а след това мигновено замахнах назад с него, за да го посека през краката и да изгуби опора, с *осото-гари*, една от най-основните и резултатни хватки в джудото. Същевременно се завъртях обратно на часовниковата стрелка и забих дясната си ръка в шията му, повличайки горната половина на тялото му в обратната посока. За миг той увисна хоризонтално във въздуха. Сетне се стовари на тротоара. В последния момент го дръпнах за яката, така че главата му да не се удари прекалено силно. Не исках смъртни случаи. Те привличаха прекалено голямо внимание.

Схватката приключи за по-малко от две секунди. Изправих се и продължих по пътя си, вперила очи напред, но наострил уши за шум от преследване.

Не се чу нищо и когато разстоянието се увеличи, си позволих да се подсмихна. Не обичам побойници — те заемаха прекалено голяма част от детството ми от двете страни на Тихия океан — и имах чувството, че ще мине доста време докато на тия чинпира пак им се прище да оспорят нечие право на минаване по тротоара.

Продължих нататък, завих наляво източно от гробището, после надясно по „Гайениши-дори“, възползвах се от предимството на завоя, както винаги правя автоматично, за да обходя с поглед района зад себе си, привидно озъртайки се за уличното движение. Сега гробището ми се падаше отляво, само че от тази страна на улицата нямаше тротоар, затова останах отляво, докато стигнах до висок надлез с каменни стъпала, свързващ зелената площ на мъртвите с живия град навън. Дълго стоях до стъпалата и се оглеждах наоколо. Накрая реших, че импулсът, на който едва не се бях поддал, е смехотворен, до подобен извод многократно бях стигал в миналото. Обърнах се и бавно закрачих по обратния път.

Както винаги след свършена работа имах потребност да бъда сред хора, да намеря някаква утеха в илюзията, че съм част от обществото, в което се движа. Няколко метра по-нататък се намираше ресторант „Монсуун“, където влязох да се насладя на

югоизточноазиатската кухня и болкоуспокояващите звуци на чуждите разговори.

Избрах място по-назад от отворената фасада на ресторанта, с лице към улицата и входа, и си поръчах простичка вечеря от оризово фиде със зеленчуци. Въпреки че беше късно, повечето маси бяха заети. Вляво май имаше малък служебен банкет: неколцина младежи с разхлабени вратовръзки и еднакви морскосини костюми и две жени, по-стилно облечени от своите сътрапезници, спокойно приемащи традиционната японска роля на жените да поднасят храна, наливат напитки и поддържат разговора. Зад тях самотна двойка, гимназисти или студенти, наведени един към друг, се държаха за ръце през масата. Момчето говореше с вдигнати вежди, като че ли предлагаше нещо, а момичето се смееше и отрицателно клатеше глава. От другата страна група възрастни американци, облечени по-небрежно от другите клиенти, разговаряха тихо. Кожата им леко лъщеше на светлината на настолните лампи.

Чувствах се почти нереално отново да съм в ресторант или бар след свършена работа. Мислите ми започваха да блуждаят, обземаше ме облекчение след прилива на адреналин. Усещанията не бяха нови, обаче обстановката ги правеше странни, като познат делови костюм, облечен за погребение.

Бях възнамерявал да приключа с всичко, след като си разчистя сметките с Холцър, покойния шеф на оперативното бюро на ЦРУ в Токио. Бях провалил прикритието си и не за пръв път трябваше наново да изградя самоличността си. Може би в Щатите, на западното крайбрежие, в Сан Франциско, някъде, където има многобройно азиатско население. Създаването на нова самоличност в Америка без дълго градена основа в Япония щеше да е трудно. Пък и ако от ЦРУ, искаха да си отмъстят за Холцър, по-лесно можеха да ме открият на своя територия. Оставането ми в Япония означаваше, че ще трябва да се задоволя с Тацу, но неговият интерес към мен нямаше нищо общо с отмъщение, затова прецених, че той ще е по-малката опасност.

Тази мисъл ме накара да се усмихна. Макар че вероятността да бъда приспан от някой извадил късмет наемник на ЦРУ е далеч по-голяма, опасността, която представлява за мен Тацу, е доста по-коварна.

Той ме беше открил чак в Осака, втория по големина метрополис в Япония, където бях отишъл след изчезването си от Токио. Бях се настанил в един небостъргач в комплекса Белфа, в Миякоджима, северозападната част на града. В Белфа живееха много прехвърлени от фирмите си служители и един новопристигнал нямаше да привлече излишно внимание. Блокът се обитаваше главно от семейства с малки деца, хора, които внимават за съседите си и чието присъствие затруднява организирането на наблюдение или успешна засада.

Отначало Токио ми липсваше — бях живял там двацет години, и с разочарование се озовах в град, който средният жител на столицата автоматично ще отмине с презрение като затънтено място. Осака обаче ми хареса. Макар да се смята, че не е толкова изтънчена и космополитна, нейната атмосфера не е престорена. За разлика от Токио, който като финансов, културен и политически център има толкова мощна сила на притегляне, че понякога градът се пръска от самодоволство, даже от солипсизъм, Осака непрекъснато се сравнява с други места, на първо място със своята братовчедка на североизток, и естествено, излиза победителка по отношение на кулинария, финансова проникателност и обикновена човешка доброта. Намирах нещо мило в тая агресивна, едностранно обявена надпревара за първенство. Може и да нямаме изтънчени, разбирай упадъчни, обноски или най-могъщите, разбирай корумпирани, политически организации, сякаш заявява Осака на Токио, който изобщо не я слуша, обаче имаме по-голямо сърце. След време започнах да се питам дали наистина не е така.

Една вечер на път за „Оувърсийс“, джаз клуб в Хонмачи, който ми беше харесал, забелязах, че Тацу ме следи. Въпреки че не се издадох, веднага го познах. Той е набит и когато ходи, върти рамене и човек не може да не му обърне внимание. Ако ме следеше някой друг, щях да му устроя засада и при възможност да го разпитам. Ако не, щях да го очистя.

Но щом подире ми вървеше самият Тацу, знаех, че не ме заплашва непосредствена опасност. Като шеф на отдел в Кейсацу-чо, японското ФБР, той лесно би могъл да ме ликвидира, ако искаше. По дяволите, казах си. Тази вечер свиреше Акико Грейс, млада пианистка, взривила японския джаз свят с дебютния си диск „От Ню Йорк“, и

искаха да я гледам. Ако Тацу имаше желание да се присъедини към мен, можеше да заповяда.

Той се появи по средата на второто изпълнение. Грейс свиреше „Тази сутрин“, меланхолично парче от „Манхатънска история“, втория ѝ диск. Видях го да спира на входа и да оглежда масите в дъното. Понечих да му дам знак, обаче той знаеше къде да ме търси.

Проправи си път до моята маса и се настани до мен, като че ли срещата ни беше най-естественото нещо на света. Както обикновено, носеше тъмен костюм, мрачен като закъсняло обяснение. Кимна ми за поздрав. Отвърнах му и продължих да гледам Грейс.

Тя седеше с гръб към нас. Носеше рокля с пайети без ръкави, която хвърляше отблясъци под студените сини прожектори като светкавици в нощта. Докато я гледах, си помислих за Мидори, колкото като сравнение, толкова и като контраст. Свиренето на Грейс беше непосредствено, с повече неопределеност, с по-лъкатушни подходи към пианото и стилът ѝ изобщо ми се струваше по-мек, по-съзерцателен. Когато набереше инерция с парчета като „Пълс Фикшън“ и „Диланси Стрийт Блус“ обаче, тя придобиваше същото излъчване, сякаш обладана от инструмента, като че ли пианото беше демон, а Грейс — негова въодушевена стенографка.

Спомних си как гледах изпълнението на Мидори, застанал в сенките на „Вилидж Вангард“ в Ню Йорк, знаейки, че я виждам за последен път. Оттогава присъствах на изяви и на други пианистки. Винаги изпитвах тъжно удоволствие, все едно се любех с красива жена, ала не с онази, която обичам.

Изпълнението свърши и Грейс напусна сцената заедно със своето трио. Публиката не преставаха да ги аплодира, докато не излязоха на бис с „Бeadша Суинг“ на Телониъс Мънк. Тацу сигурно беше разочарован. Едва ли бе дошъл да слуша джаз.

След биса Грейс отиде на бара. Хората започнаха да се тълпят около нея и да ѝ изказват възхищението си, може би да ѝ искат автограф върху дисковете, които си носеха, после продължаваха с онова, което им готвеше нощта.

Когато и нашите съседи се отдалечиха, Тацу се обърна към мен.

— Да си пенсионер, не ти отива, Рейн-сан — с присъщия си сух глас ми рече той. — Прави те мек. По времето, когато работеше, нямаше да успея да те проследя толкова лесно.

Тацу рядко си губи времето с официалности. Знае, че е редно, но просто не може да се насили. Това е една от чертите му, които винаги, съм харесвал.

— Мислех, че ти искаш да се оттегля — Отвърнах.

— Да прекъснеш връзките си с Ямаото и неговата организация, да. Но после си казах, че не е зле да използваме възможността да поработим заедно. Ти разбираш от моята работа.

Говореше за вечната си борба с японската корупция, зад голяма част от която стоеше неговият стар враг Ямаото Тоши, политик и кукловод, човекът, покварил Холцър, който за известно време беше и мой невидим работодател.

— Съжалявам, Тацу. Може би и Ямаото, и ЦРУ ме издирват. Положението ми е доста напечено. Няма да съм ти от полза.

— Обеща ми да се свържеш с мен.

— Отказах се.

Той кимна отсечено и попита:

— Знаеш ли, че само няколко дни след предишната ни среща Уилям Холцър е умрял от инфаркт на паркинга на един хотел във Вирджиния?

Спомних си как Холцър произнесе думите: „Аз бях провокаторът... аз бях провокаторът...“, когато мислеше, че ще умра. Как ме прати срещу моя кръвен брат Лудия Джейк във Виетнам и колко злорадстваше.

— Защо питаш? — подхвърлих небрежно.

— Неговата смърт доста изненада познатите му от средите на разузнаването — без да обръща внимание на въпроса ми, продължи Тацу. — Холцър беше едва петдесетинагодишен и поддържаше форма.

Не достатъчно добра форма, за да издържи на триста и шейсет джаула от приспособен дефибрилатор, помислих си.

— Това само идва да ти покаже, че трябва да се грижиш за себе си — отвърнах и отпих глътка от дванайсетгодишния далмор в чашата ми. — Аз самият пия детски аспирин веднъж дневно. Преди няколко години четох една статия в „Асахи Шимбун“. Предполага се, че аспириинът рязко снижава вероятността от сърдечно-съдови заболявания.

Тацу помълча, после сви рамене.

— Той не беше добър човек.

Може би искаше да ми каже, че знае кой е очистил Холцър, обаче не му пука? В такъв случай, какво щеше да поиска в замяна?

— Откъде научи за смъртта му? — попитах.

Събеседникът ми заби поглед в масата, после пак се втренчи в мен.

— Едни колеги на господин Холцър от бюро на ЦРУ в Токио се свързаха със столичната полиция. Не ги смущаваше толкова самата смърт, колкото как е настъпила. Явно смятат, че ти си го убил.

Не отговорих.

— Искаха помощ от столичната полиция, за да те открият — продължи Тацу. — Моите началници ми наредиха да им окажа пълно съдействие.

— Защо идват при теб за помощ?

— Подозирам, че Управлението е получило задача да се опита да премахне корупцията, която парализира икономиката на Япония. Съединените щати са загрижени — ако положението се влоши, японската финансова система ще се срине. Ще последва верижна реакция и глобална рецесия.

Разбих интереса на Чичо Сам. Всеки знае, че политиците се стремят на първо място да осигурят своя дял от печалбите от обществени поръчки и рушветите на якудза, а не да възразят една умираща икономика. Миризмата на гнилоч се усещаше отдалеч.

Отново надигнах уискито.

— Защо се интересуват от мен?

Той сви рамене.

— Възможно е да търсят възмездие. Или пък във връзка с някаква антикорупционна акция. В края на краищата, Холцър е пращал доклади, в които те посочва като автор на „естествената смърт“ на множество японски тайни агенти и реформатори.

Точно в стила на Холцър, помислих си. Приписва си заслугите за сведенията, а използва информацията за собствените си цели. Спомних си как изглеждаше, когато го оставих отпуснат и безжизнен във взетата под наем кола на оня паркинг във Вирджиния, и се усмихнах.

— Не изглеждаш кой знае колко загрижен — отбеляза Тацу.

Свих рамене.

— Естествено, че съм загрижен. Какво им каза?

— Че доколкото знам, си мъртъв.

Хайде, почва се.

— Много мило от твоя страна.

Той се подсмихна и зърнах частица от онова лукаво, потайно дяволче, което толкова много ми харесваше във Виетнам — бяха го пратили там от службата, предшестваща създаването на Кейсацу-чо.

— Не чак толкова. В края на краищата, ние сме стари приятели. Приятелите от време на време трябва да си помагат, не си ли съгласен?

Знаеше, че съм му длъжник. Бях му длъжник, дори само защото ме беше пуснал, след като направих засада на Холцър пред военноморската база в Йокосука, въпреки че преди това дълги години се бе опитвал да се докопа до мен. Сега ме укриваше от Управлението, за което също му бях длъжник.

Чувството ми на благодарност беше само част от играта. Имаше и скрита заплаха. Тацу обаче изпитваше слабост към мен, и тя му пречеше да бъде прекалено прям. Иначе щеше да прескочи тия глупости със старите приятели и просто да ми каже, че ако не му съдействам, ще пошушне сегашното ми име и адрес на моите отдавнашни познайници от Централата за Религиозно Убеждение. Съвсем лесно можеше да го стори.

— Мислех, че ти искаше да се оттегля — промърморих, макар да знаех, че вече съм изгубил.

Той бръкна във вътрешния си джоб и извади кафяв плик. Остави го на масата помежду ни.

— Това е извънредно важна работа, Рейн-сан. Нямахте да те моля за услуга, ако не беше така.

Знаех какво ще намеря в плика. Име. Снимка. Служебен и домашен адрес. Известни слабости. Изискването за „естествена смърт“ щеше да се подразбира или да ми бъде съобщено устно.

Не понечих да докосна плика.

— Искам още нещо от теб, преди да се съглася с каквото и да било — предупредих го.

Тацу ме погледна.

— Искаш да знаеш как съм те открил.

— Точно така.

Той въздъхна.

— Ако споделя с теб тази информация, какво ще ти попречи пак да изчезнеш?

— Сигурно нищо. От друга страна, ако не ми кажеш, няма да приема. От теб зависи.

Събеседникът ми не бързаше да отговори, като че ли претегляше плюсовете и минусите, той обаче винаги мисли няколко хода напред и знаех, че вече е предвидил условието ми. Колебанието беше театър и трябваше да ме убеди, че съм спечелил ценна отстъпка.

— От митническата служба — накрая съобщи Тацу.

Не бях особено изненадан. Знаех, че има известен риск той да научи за смъртта на Холцър и да предположи, че зад нея стоя аз, а досети ли се за това, ще успее да проследи движението ми през няколкото дни — по-малко от седмица — от последната ни среща в Токио до смъртта на Холцър край Вашингтон. Обаче трябваше да убия Холцър и бях готов да платя цената за това. Сега Тацу просто ми носеше сметката.

Не казах нищо и след известно мълчание той продължи:

— На трийсети октомври миналата година човек на име Фудживара Джуничи е излетял от Токио за Сан Франциско. Няма данни да се е върнал в Япония. Логичното заключение е, че е останал в Съединените щати.

В известен смисъл наистина беше така. Фудживара Джуничи е моето японско рождено име. Когато научих, че Холцър и ЦРУ са открили къде живеея в Токио, разбрах, че повече не мога да го използвам. Бях отишъл в Щатите да убия. Холцър с паспорта на Фудживара и после го бях пенсионирал, завръщайки се в Япония под друга самоличност, която предварително бях подготвил за такива непредвидени обстоятелства. Надявах се, че ако някой ме търси, тази лъжлива следа ще го заблуди, че съм останал в Америка. Повечето хора щяха да решат така. Не и Тацу обаче.

— Някак си не те виждах да живееш в Щатите — рече той. — Струваше ми се, че се чувстваш... добре в Япония. Не вярвах, че си готов да заминеш.

— Има нещо такова.

Събеседникът ми сви рамене.

— Запитах се какво би направил старият ми приятел, ако всъщност не е напуснал Япония, а само иска другите да си мислят така? Би се върнал в страната под друго име. Би се преместил в друг град, защото е станал прекалено известен в Токио.

Той замълча за миг. Щеше да опита номера на врачката — да демонстрира привидна готовност да съобщи информация, докато всъщност ловко я измъква, като опипва, преструвайки се, че разкрива сведения. До този момент Тацу ми излизаше само с предположения и общи факти, така че нямах намерение да запълня празнотите, като потвърдя или отрека каквото и да било.

— Сигурно би се преместил в друг град под същото име, с което е влязъл в страната — след малко прибави той.

Само че аз не бях използвал същото име. Връзката щеше да е прекалено очевидна и всеки логично мислещ следотърсач би я открил. Тацу явно не беше сигурен и както подозирах, само се надяваше да узнае нещо повече от моята реакция. Ако се подлъжех и потвърдях, че съм използвал същото име, той щеше да ми каже, че така е успял да ме открие, да избегне необходимостта да ми съобщи как всъщност го е направил и да остави слабото място непокътнато, навярно за да го използва пак по-късно.

Затова замълчах и си придадох леко отегчен вид.

Той ме наблюдаваше и угълчетата на устата му се повдигнаха нагоре в едва забележима усмивка. Така признаваше, че съм наясно какво прави, което означаваше, че е безсмислено да продължава и че вече ще премине по същество.

— Фукуока беше прекалено малка. Сапоро — прекалено далече. Нагоя — прекалено близо до Токио. Хирошима ми се струваше възможен избор, защото атмосферата е подходяща, обаче си казах, че районът на Кансай е по-вероятен, защото не е толкова далече от столицата, с която сигурно искаш да поддържаш известна връзка. Това означаваше Киото, може би Кобе. Но най-вероятно Осака.

— Защото...

Тацу сви рамене.

— Защото Осака е по-голяма, по-оживена, и предлага повече места да се скриеш. И има повече временно пребиваващи, така че един новопристигнал не привлича много внимание. Освен това знам, че обичаш джаз, а Осака е известна с клубовете си.

Може и да ми беше хрумвало, че Тацу ще се сети за клубовете. По време на периода Тайшо, от 1912 до 1926-а, джазът беше мигрирал от Шанхай в Кансай, западния район на Хонсю, главния остров на Япония, където се намира Осака. В развлекателните квартали

Соемончо и Дотонбори са построени цял куп дансинги и клубове и джазът е завладял кафенетата навсякъде. Неговото наследство продължава да живее днес в заведенията като „Мистър Кели“, „Оувърсийс“, „Роял Хорс“ и естествено, „Осака Блу Ноут“. Не можех да отрека, че наличието им е изиграло роля в решението ми.

Бях наясно, че по същите причини, които току-що бе изложил Тацу, Осака донякъде може би е предсказуем избор. Ала също така бях установил, че нямам желание да се откажа от предимствата на начина на живот, които щеше да ми позволи градът. Като по-млад щях автоматично да предпочета императивите на личната си безопасност пред такива луксове. Само че приоритетите ми се променяха с възрастта и това, освен всичко останало, беше ясен знак, че е време да напусна играта.

Та, както си ме познаваше, за Тацу не е било трудно да се досети, че съм в Осака. Но тази информация не бе достатъчна, за да ме открие.

— Внушително — заявих. — Само че не ми обясни как успя да ме намериш в град с почти девет милиона жители.

Той леко вдигна глава и ме погледна право в очите.

— Разбирам желанието ти да узнаеш, Рейн-сан. И ще ти кажа. Но тази информация в никакъв случай не бива да излиза отгук, иначе ще пострада ефективността на столичната полиция в борбата с престъпността. Мога ли да ти имам доверие?

Въпросът и евентуалните разкрития, които щяха да го последват, целяха да ме убедят, че и аз мога да му имам доверие.

— Знаеш, че можеш.

Тацу кимна.

— През последните десетина години главните префектурни и окръжни управления самостоятелно инсталираха охранителни камери на различни обществени места, като станции на метрото и големи пешеходни артерии. Има убедителни доказателства, най-вече от опита във Великобритания, че такива камери ограничават престъпността.

— Виждам съм ги.

— Виждам си само някои. Не всички. Пък и самите камери не са важни. По-важното е какво стои зад тях. След събитията на единайсет септември в Съединените щати столичната полиция предприе мащабна инициатива да свърже мрежите от камери с централна база данни, снабдена с модерен софтуер за разпознаване на лица. Програмата

разчита особености, които е трудно или даже невъзможно да бъдат скрити — например разстоянието между очите или точните ъгли на триъгълника, образуван от ъглите на очите и центъра на устата. Когато някоя камера регистрира съответствие със снимка от базата данни, до съответните власти автоматично се праща съобщение. Това, което по-рано беше главно психологически възпиращ фактор, сега е мощно средство за разследване и борба с престъпността.

Знаех за съществуването на софтуера, който ми описваше Тацу. Той се изпробваше на големите летища и стадиони, особено в Съединените щати, като средство за откриване и залавяне на известни терористи. Но бях чел, че предварителните експерименти са се оказали разочароващи. Или това просто беше дезинформация. Във всеки случай, нямах представа, че Япония е толкова напред в тази област.

— Камерите свързани ли са с Джукинет? — попитах.

— Възможно е — в присъщия си сух стил отвърна Тацу.

Джукинет, мощна програма за издирване и централизирана обработка на информация, беше задействана през август 2002-ра, навярно вдъхновена от инициативата за тотален контрол над информацията, подета от министерството на отбраната на САЩ. Джукинет поставя единадесетцифрен номер на всеки японски гражданин и го свързва с неговото име, пол, адрес и дата на раждане. Държавните представители твърдят, че нямало да се събират други сведения. Почти никой не им вярва и вече има злоупотреби.

Замислих се. Както бе отбелязал Тацу, ако се разчуеше, щеше да пострада ефикасността на мрежата от камери. Само че имаше още нещо.

— Нямахте ли протести срещу въвеждането на Джукинет? — попитах.

Той кимна.

— Имаше. Както може би знаеш, властите въведоха Джукинет, без да гласуват закон за личната информация. Закъснелите опити за това изобщо не бяха убедителни. В Сугина-мику са обявили бойкот. Хора, които не живеят в окръга, се опитват да се регистрират там, за да избегнат контрола на системата.

Сега разбирах защо властите взимат такива мерки, за да запазят в тайна връзката на Джукинет с мрежата от охранителни камери. В края на краищата, дори да знаеш за съществуването му, адски трудно

можеш да избегнеш видеонаблюдението, затова опасността неволно да предупредят престъпниците беше само второстепенен проблем. Истинската опасност, от която несъмнено се страхуваха властите; бяха протестите, които със сигурност щяха да се надигнат, ако обществеността научеше, че обявените мащаби на системата всъщност са само върхът на айсберга. Ако охранителните камери бяха свързани с Джукинет, хората с основание щяха да си помислят, че са поставени под контрола на Големия брат.

— Не можете да обвинявате хората, че не вярват на властите по този въпрос — отбелязах. — Четох някъде, че миналата пролет министерството на отбраната е било уличено в създаване на база данни за граждани, изискали материали по силата на новия закон за свободата на информацията, включително сведения за техните политически възгледи.

Тацу ме погледна с тъжната си усмивка.

— Когато се разнесе тази новина, някой се опита да унищожи уликите.

— Четох за това. ЛДП не пробва ли да скрие доклада за случилото се?

Тоя път усмивката му ми се стори кисела.

— Естествено, представителите на Либерал-демократичната партия, замесени в опита за потушаване на случая, са наказани. С глоба, удържана от заплатата.

— Виж, това вече ще ограничи бъдещите злоупотреби — изсмях се саркастично. — Особено след като знаеш, че са им бутнали два пъти повече, отколкото са им взели.

Тацу сви рамене.

— Като полицаи одобрявам Джукинет и мрежите от камери, доколкото са средство в борбата с престъпността. Като гражданин ги намирам ужасяващи.

— Тогава защо ме накара да се закълна, че ще го пазя в тайна? Струва ми се, че имаме нужда тъкмо от изтичане на информация.

Той наклони глава встрани, като че ли се удивляваше как мога да разсъждавам толкова елементарно.

— Ако моментът за такова изтичане на информация не бъде внимателно избран, то ще се превърне в мощна, но хвърлена не където трябва бомба.

Намекваше, че е замислил нещо. Същевременно ме възпираше да го разпитвам.

— Значи ме откри с тази мрежа — върнах се на предишната тема.

— Да. Бях запазил снимките, които ти направихме в столичната полиция след ареста ти при инцидента пред военноморската база в Йокосука. Наредих да вкарат тези снимки в компютъра и мрежата започна да те издирва. Инструктирах техниците да съсредоточат първоначалните си усилия върху Осака. И все пак системата дава много лъжливи резултати, поради което операцията отне доста време и човешки ресурси. Търся те от близо година, Рейн-сан.

От думите му разбиха, че безпощадният технически напредък ще ме принуди да се върна към номадското си съществуване, което водех след Виетнам и преди да дойда в Япония. Тогава се скитах по света без самоличност, от една наемническа задача към следващата. Тази мисъл не ме зарадва. Бях си изтърпял наказанието за Лудия Джейк и няхах желание да го повтарям отново.

— Системата не е идеална — продължи той. — Например, има много дупки в мрежата и както споменах, прекалено много неточни, подвеждащи резултати. И все пак с времето успяхме да регистрираме някои особености в придвижването ти. Често присъствие в Миякоджима, например. Проверихме в местното окръжно управление за нови жилищни регистрации, пресяхме лъжливите следи и намерихме адреса ти. Накрая успяхме да те проследим и аз пристигнах в Осака, за да се срещна с теб.

— Защо просто не дойде в апартамента ми?

Тацу се усмихна.

— Човек винаги е най-уязвим на мястото, където живее, то е най-подходящо за засада. А не исках да те изненадам там, където се чувстваш най-уязвим. Прецених, че е по-безопасно да се приближа на неутрална територия, така дори ще можеш да наблюдаваш приближаването ми, нали?

Кимнах утвърдително. Ако си вероятна мишена за каквито и да било засади, лошите могат да те пипнат само там, където знаят, че ще бъдеш. С други думи, най-вероятно пред дома ти или в местоработата. Или някъде между тези две точки, на места, където са сигурни, че ще се появиш — например на единствения мост между дома и службата

ти, нещо такова. И тъкмо на тези слаби места трябва най-усърдно да търсиш признаци за опасност.

— Е? — леко повдигна вежди той. — Видя ли ме?

Свих рамене.

— Да.

Тацу пак се усмихна.

— Знаех си.

— Можеше да ми се обадиш.

— Така поемах риск отново да изчезнеш, щом чуеш гласа ми.

— И това е вярно.

— Като цяло, смятам, че това беше най-правилният подход.

— Само че са участвали много хора. От твоята служба, сигурно и от ЦРУ.

Той можеше по някакъв начин да намекне, че отсъствието на мерки за безопасност е по моя вина, защото не съм се свързал с него, както бях обещал. Но това нямаше да е в неговия стил. Той си имаше своите интереси, аз си имах моите, и Тацу нямаше намерение да ме обвинява, че съм изчезнал, както не очакваше аз да го обвинявам, че ме е открил.

— Името ти изобщо не се е споменавало — осведоми ме събеседникът ми. — Само им дадох снимката ти. Техниците, които отговаряха за проверката на резултатите, не са запознати с причините за моя интерес към теб. За тях ти си просто един от множеството престъпници, издирвани от столичната полиция. Предприех и други стъпки, за да гарантирам сигурността ти, например дойдох сам тук и не съм информирал никого за действията си.

Това беше опасно признание от страна на Тацу. Ако беше вярно, спокойно можех да реша много от проблемите си просто като го очистя. Той пак демонстрираше, че ми има доверие и че в замяна аз също мога да му се доверя.

— Поел си много рискове — втренчих поглед в него.

— Винаги го правя — отвърна, без да отмести очи, Тацу.

Последва дълго мълчание.

— Никакви жени — казах накрая. — Никакви деца. Трябва да е мъж.

— Мъже.

— Не бива да замесваш никого друг в тази работа. Щом работиш с мен, значи случаят е изцяло мой.

— Да.

— И обектът трябва да е важен сам по себе си. Очистването му не бива да е само предупреждение за някого. С това трябва да се приключи.

— Ще се приключи.

След като прие моите три правила, беше време да прецени последиците от нарушаването им.

— Знаеш ли, Тацу, освен професионални причини, което значи бойни действия или поръчка, само едно нещо може да ме мотивира да убия.

— Предателството — отвърна той, за да ми покаже, че добре ме разбира.

— Да.

— Предателството не ми е в природата.

Засмях се, защото за пръв път го чувах да изрича нещо толкова наивно.

— Предателството е в природата на всички.

Бяхме разработили система, с която можехме да контактуваме спокойно, включително прости шифри и достъп до сигурен чатрум, който продължавах да поддържам за деликатни съобщения. Бях му казал, че ще се свържа с него, след като свърша работата, но сега се питах дали наистина е нужно. Тацу щеше да научи за злополуката с оня от якудза по независими канали и да разбере, че съм изпълнил своята част от сделката. Освен това, колкото по-малко контактувах с Тацу, толкова по-добре. Естествено, не се познавахме от вчера. Уважавахме се. Дори бяхме привързани един към друг. Обаче не можех да повярвам, че еднаквите ни интереси ще останат такива задълго, а в края на краищата тъкмо сходството им имаше значение. Тъжна мисъл в някои отношения. В живота ми няма много хора и след като всичко мина добре, разбирах, че донякъде съм се радвал на тази последна среща с моя стар приятел и враг.

Тъжна беше и защото ме принуждаваше да призная нещо, което избягвах. Щеше да се наложи да напусна Япония. Бях готов за такова непредвидено обстоятелство, ала признанието, че моментът е настъпил, действаше отрезвяващо. Щом Тацу знаеше къде да ме

открие и стигнеше до извода, че съм се върнал в играта по начин, възпрепятстващ борбата с корупцията в Япония, която бе единствената цел на живота му, щеше да му е много лесно да ме залови. И обратно, ако приемех да играя по неговата свирка, щеше периодично да се отбива и да иска „услуги“. Така или иначе, вече бях водил такъв живот. Не исках да го повтарям.

Пейджърът ми извъня. На екранчето се изписа петцифрен номер. Хари искаше да му се обадя.

Нахраних се и дадох знак на келнера, че искам сметката. За последен път се озърнах наоколо. Служебният банкет беше свършил. Американците не си бяха тръгнали и тихият им разговор звучеше топло и ентусиазирано. Двойката също още бе там и позата на момчето изглеждаше упорито сериозна, а момичето продължаваше да го парира с тих смях.

Приятно ми беше, че отново съм в Токио. Не ми се тръгваше.

Излязох от ресторанта и спрях да се насладя на прохладния нощен въздух в Ниши-Азабу, като автоматично обхождах с поглед улицата. Минаха няколко коли, но иначе бе тихо като в гробището Аояма, тъмно и безшумно, мамещо оттатък пътя.

Отново вдигнах очи към каменното стълбище и си представих, че се качвам по него. После поех наляво и продължих по оня полукръг обратно на часовниковата стрелка, който бях започнал по-рано същата вечер.

3.

Обадих се на Хари от обществен телефон на „Аояма-дори“.

— От сигурен телефон ли се обаждаш? — позна гласа ми той.

— Сравнително сигурен. Обществен телефон. Мястото не е оживено — последното имаше значение, защото властите следят някои обществени телефони — близо до посолства и полицейски участъци например, както и във фойета на скъпи хотели, откъдето някой случайно минаващ мързеливец може да проведе „личните“ си разговори.

— Още си в Токио — отбеляза Хари. — Обаждаш се от уличен телефон в Минами-Аояма.

— Откъде знаеш?

— Включил съм някои уреди, за да виждам номера и мястото, откъдето ми се обаждат. В Щатите използват такива в полицията. Невъзможно е да ги блокираш.

Такъв си е Хари, помислих си с топлота. Въпреки дрехите му на компютърен маниак, въпреки че по душа си оставаше голямо хлапе, за когото хакерството бе просто видеоигра, само че още по-вълнуваща, Хари можеше да бъде опасен. Получавах страхотна отплата за случайната услуга, която му бях направил преди много години, спасявайки го от тайфа пияни морски пехотинци, търсеци си подходяща японска жертва.

Но въпреки всичките ми усилия той си оставаше удивително наивен. За нищо на света не бих казал на никого това, което току-що той ми събщи. Човек не издава такива предимства.

— От Агенцията по национална сигурност изобщо не биваше да те пускат, Хари — подхвърлих. — Ти си най-страшният кошмар на маниаците на тема личен живот.

Той се засмя, но малко неуверено. Никога не знае кога го поднасям.

— Те губят — заяви. — Пък и трябваше да се спазват прекалено много правила. По-забавно е да работиш в голяма консултантска

фирма. Там се занимават с толкова много проблеми, че изобщо не се опитват да следят какви ги върша.

Много разумно от тяхна страна. И без това нямаше да успеят.

— Какво става? — попитах.

— Ами, нищо. Просто исках да те чуя, докато си тук. Имам предчувствието, че ако си свършил работата си, може скоро да си заминеш.

— Май че си прав.

— Хм... свърши ли?

Хари отдавна се беше досетил с какво се занимавам, макар да е наясно, че е забранено да пита направо. Със сигурност е знаел какво прави, когато по-рано тази вечер се свърза с мен по мое изрично искане, за да ме осведоми точно къде и кога мога да открия онзи тип от якудза.

— Свърших.

— Това значи ли, че няма да поостанеш?

Усмихнах се, абсурдно трогнат от свенливия му глас.

— Не мисля да се задържам дълго. Но щях да ти се обадя, преди да тръгна.

— Наистина ли?

— Наистина — погледнах си часовника. — Всъщност, какво правиш в момента?

— Тъкмо ставам.

— Леле, Хари, сега е десет вечерта.

— Напоследък режимът ми е малко странен.

— Разбирам. Защо не се срещнем да изпием по нещо? Може да го смяташ за закуска.

— Къде по-точно?

— Чакай малко — измъкнах телефонния указател на Токио изпод телефона и прелистих страниците с ресторанти, докато намеря мястото, което търсех. После преброих пет заведения напред, според обичайния ни шифър, като знаех, че Хари ще брой пет назад от посоченото място. Не че някой ни подслушваше — по дяволите, не можех да си представя, че някой ще ни подслушва, ако Хари не иска, — но човек не бива да поема излишен риск. Бях го научил винаги да използва няколко защитни стени. Никога да не допуска случайности.

— Какво ще кажеш за „Тип-топ“ в Такамацу-чо? — предложих.

— Дадено — съгласи се той и разбрах, че е загорял. — Страхотно място.

— Ще се срещнем там, когато стигнеш.

Затворих, извадих кърпичка от джоба на панталона си и избърсах слушалката и бутоните. Старите навици умират трудно.

Мястото, което имах предвид, се казваше „Дийз Лайбръри Лаундж“, малък бар с вид на контрабандна кръчма, сгъшен на втория етаж на обикновена сграда в Ниши-Азабу. Въпреки че се намира в географския и духовния център на града, „Дийз“ е пропит със сънливото усещане за уединеност, като че ли барът е остров, тайно доволен от себе си, че се е изгубил в грамадния океан на Токио. Той притежава онази атмосфера, която бързо кара разговорите да стихват до шепот и умората да прелива в отмала, отнася преходните грижи на деня, докато човек слуша трогателни парчета като „Само спомен“ на Джони Ходжис, така, както ги е слушал за пръв път, без предварителна нагласа, предубеждения или съмнение, че е нещо, което вече познава; или докато усеща дъха на солена вода и йод в малцовото уиски от Айлей, и разбира, че това, точно това е вкусът, за който производителят трябва да е отправил безмълвна молитва, когато преди трийсет години е наливал кехлибарената течност в дъбово буре; или когато хвърли поглед към група елегантно облечени жени в едно от дискретно осветените сепарета, жени с грейнали лица, все още без бръчки, с вяра, че съществува рай като този, сякаш по право отразена в невинността на смеха им и в безгрижния ритъм на разговора им, и без горчивина си спомни какво е било усещането от мисълта, че навярно и той може да бъде част от такъв свят.

Трябваша ми по-малко от десет минути, за да извървя краткото разстояние до бара. Спрях пред външното стълбище за втория етаж и си представих, както винаги, преди да вляза в сграда, къде бих чакал, ако искам да устроя засада на някой излизащ. „Дийз“ предлагаше две обещаващи позиции, едната от които, вход на съседна постройка, особено ми хареса, защото се намираще по-назад от входа на бара, и беше невъзможно да се види дали някой не дебне там, преди да се стигне стълбището, но тогава би било късно да се вземат мерки по въпроса. Естествено, освен ако преди да слезе, човек не си е направил труда да се надвеси над предната тераса на бара и да огледа тихата улица долу. Точно това си отбелязах да направя.

Доволен от обстановката навън, аз се качих на втория етаж и влязох. Отдавна не бях идвал, но за щастие собствениците не бяха променили нищо, слава Богу. Осветлението си беше все така дискретно, главно аплици, лампиони и свещи. Дървена маса, започнала живота си като врата, преди да я издигнат до сегашното ѝ, значително по-висше предназначение. Персийски килими в убити цветове и тъмни, тежки драперии. Белият мраморен бар, самоуверен, но не и доминиращ в центъра на главната зала, меко лъщеше под насочените лампи на тавана. Навсякъде имаше книги: главно върху дизайн, архитектура и изобразително изкуство, но можеха да се открият и наглед случайни заглавия като „Приключенията на две холандски кукли“ и „Чичо Коледа“.

— *Нанмеи сама?* — попита ме барманът. Колко?

Вдигнах два пръста. Той се огледа наоколо, потвърждавайки това, което вече бях забелязал, а именно, че няма свободни маси.

— Няма нищо — отвърнах на японски. — Просто ще седнем на бара — което, освен другите предимства, предлагаше тактически изглед към входа.

Хари се появи след час, когато започвах второто си малцово уиски за вечерта, шестнайсетгодишен „Лагавулин“. Видя ме още с влизането си и се усмихна.

— *Джон сан, хисашибури десу не.* — Отдавна не сме се виждали. После премина на английски, което щеше да ни позволи малко повече уединение в пълния бар. Радвам се да те видя.

Изправих се и двамата се ръкувахме. Въпреки неофициалността на срещата ни направих и малък поклон. Винаги съм обичал почтителността на поклона и топлотата на ръкостискането, а Хари заслужаваше и двете.

— Сядай — посочих към столчето отляво. — Надявам се, ще ми простиш, че започнах без теб.

— Ако ти ми позволиш да прескоча питието и да си поръчам нещо за ядене.

— Заповядай. И без това скочът е напитка за възрастни.

Той се усмихна, разбра, че го поднасям. Поръча си зеленчукова салата с тофу и моцарела и портокалов сок. Никога не е бил пияч.

— Направи ли ПН? — попитах го, докато чакаше да му донесат храната. ПН или „проверка за наблюдение“ е маршрут, целящ да

изкара евентуален преследвач или група преследвачи на открито. Бях преподавал тази дисциплина на Хари, който се оказа способен студент.

— Всеки път ми задаваш този въпрос — малко сприхаво отвърна той, като тийнейджър, който се тросва на родителите си. — И аз всеки път ти отговарям по един и същи начин.

— Значи си направил.

Хари забели очи.

— Естествено.

— Чисто ли беше?

Той ме погледна.

— Нямах да съм тук, ако не беше. Знаеш го.

Потупах го по гърба.

— Не мога да не те попитам. Още веднъж благодаря за добрата работа с мобифона на оня от якудза. Отведе ме право при него.

Лицето му грейна.

— Ей, нося ти нещо.

— Какво?

Хари бръкна в джоба на якето си, порови малко и извади метален предмет колкото десетина кредитни карти, събрани една до друга.

— Разгледай го.

Взех предмета. Беше тежък за размерите си. Сигурно бе флашкан с електронни вериги.

— Тъкмо каквото винаги съм искал — казах му. — Преспание от фалшиво сребро.

Той понечи да си го вземе.

— Е, щом не го оценяваш...

— Не, не, оценявам го. Просто не знам какво е, по дяволите — всъщност имах доста добра представа, но предпочитам да ме подценява. Пък и не исках да му отнема удоволствието да ме образова.

— Това е детектор за подслушвателни и видеоустройства — Хари изговаряше думите бавно, като че ли иначе нямаше да ги разбере. — Ако влезеш в обсега на радиочестотен или инфрачервен излъчвател, това нещо ще ти съобщи.

— Със секси женски глас, надявам се?

Той се засмя.

— Ако някой се опитва да те запише, едва ли ще поискаш да му покажеш, че е разкрит. Затова не е със секси глас. Само с вибриране.

Прекъснато за видео, постоянно за аудио. Редуващо се за двете. И само на импулси от по десет секунди, за да пести батерията.

— Как работи?

Лицето му отново грейна.

— Широкообхватна система, която регистрира излъчвателите, действащи на честота от петдесет мегагерца до три гигагерца. Освен това има вътрешна антена, която улавя хоризонталната вибрационна честота, излъчвана от видеокамерите. Оптимизирал съм системата за ПАЛ, най-вероятния стандарт, който можеш да срещнеш, обаче ако искаш, ще го променя на Ен Ти Ес Си или СЕКАМ. Приемателят не го бива, понеже е миниатюрен, затова няма да можеш да определяш къде е подслушвателят или камерата, а само, че има такива. И големите кабелни монитори, които понякога виждаш на гарите и в парковете, обикновено ще са извън обхвата ти.

Жалко за кабелните монитори. Ако имах надежден портативен детектор за тях, щях да си взема обратно личния живот от Тацу и неговите хора.

— Има ли шанс да усъвършенстваш приемателя? — попитах.

Лицето му придоби малко оскърбено изражение и разбрах, че е трябвало да го похваля, преди да му задам този въпрос.

— Не и при толкова малки размери. Трябва ти нещо с много по-голяма антена.

Уф, добре де. Въпреки ограниченията си устройството щеше да ми върши работа. Претеглих го на длан. Бях запознат с подобни по функция модели за обща употреба, обаче не бях виждал толкова малък. Внушително постижение.

— Батерията презарежда ли се?

— Разбира се. Литиевойонна. Също като на мобифон — Хари бръкна в джоба на якето си и извади обикновено зарядно устройство за мобифон. — Изхабих я, докато тествах уреда, затова ще трябва да я заредиш, когато се прибереш къщи. И не забравяй да я зареждаш всеки ден. Няма индикатор за изчерпана мощност. Не съм се старал да изглежда красиво.

Взех зарядното и го оставих на масата. После прибрах в портфейла си устройството. Пасваше идеално. Щях да го проуча в хотела, естествено, за да се уверя, че наистина е детектор за

подслушватели, а не някакъв подслушвател. Не че нямах доверие на Хари. Просто обичах да съм сигурен за тия неща.

Върнах портфейла в джоба си и одобрително кимнах.

— Браво. Благодаря ти.

Хари се усмихна.

— Знам, че те гони параноя, затова реших, че ти трябва или такова нещо, или доживотно снабдяване с валиум.

Засмях се.

— Я ми кажи какъв е този твой вампирски режим?

— Е, нали знаеш, просто начин на живот — извърна очи Хари.

Начин на живот ли? Доколкото знаех, Хари нямаше начин на живот. В моето въображение той вечно висеше в апартамента си, проправяше си път из разни далечни мрежи, отваряше задни вратички за бъдеща употреба и безопасно контактуваше със света от компютърния си екран.

Забелязах, че се е изчервил. Божичко, малкият беше адски прозрачен.

— Хари, остава да ми кажеш, че си имаш гадже.

Той се изчерви още по-силно и аз се засмях.

— Проклет да съм. Браво.

Хари ме погледна, за да провери дали не го поднасям.

— Тя не ми е точно гадже.

— Е, класификацията няма значение. Как се запозна с нея?

— Служебно.

Вдигнах чашата си.

— Ще ми разкажеш ли подробности, или ще се наложи насила да ти влея две-три от това, за да си развържеш езика?

Той направи преувеличено отвратена физиономия.

— Едни клиенти на фирмата, голяма търговска къща, останаха доволни от моята работа по охранителните им системи.

— Сигурно не са знаели за задните вратички, които междувременно си оставил.

Хари се усмихна.

— Никога не знаят.

— Та значи клиентите са доволни и...

— И шефът ми ме заведе да го отпразнуваме в клуб без консумация.

Повечето западници трудно разбират смисъла на японските „клубове без консумация“, където плащаш на жените само за разговор. Западът приема идеята, че сексът може да бъде превърнат в стока, обаче се бунтува срещу мисълта, че могат да се продават и други форми на човешки взаимоотношения. Защото момичетата в клубовете без консумация не са проститутки, въпреки че, подобно на гейшите, от които произлизат, могат след работно време и след съответното ухажване да установят връзка с клиент. Посетителите на такива заведения плащат за простието удоволствие от компанията на момичетата и за техните умения да заглаждат острите ръбове на деловите срещи, както и за надеждата, че впоследствие може да се стигне до нещо повече. Ако търсеха обикновен секс, клиентите можеха да си го купят много по-евтино другаде.

— Кой клуб? — попитах.

— „Дамаск Роуз“.

— Не съм го чувал.

— Не го рекламират.

— Звучи стилно.

— Така е. Наистина е доста изискано място. В Ногизака, на „Гайенхигаши-дори“. Сигурно теб изобщо няма да те пуснат да влезеш там.

Засмях се. Обожавам, когато Хари проявява чувство за хумор.

— Добре, та значи шефът ти те води в „Дамаск Роуз“ и...

— Е, пи много и започна да разправя на всички, че съм компютърен гений. Едно от момичетата ме попита как да конфигурира защитната си стена, защото тъкмо си купило нов компютър.

— Хубавичка ли беше?

Той стана червен като рак.

— Да, струва ми се. Компютърът ѝ бил „Макинтош“, затова веднага си паднах по нея.

Вдигнах вежди.

— Не знаех, че един компютър може да стане причина за любов от пръв поглед.

— Е, отговорих на въпросите ѝ — не ми обърна внимание Хари. — Накрая тя ме попита дали ще ѝ дам домашния си номер, в случай че се наложи да ме пита още нещо.

Засмях се.

— Слава Богу, че просто не ти е дала своя номер. Иначе щеше да умре от старост, докато те чака да ѝ се обадиш.

Той се усмихна. Съзнаваше, че едва ли би се престрашил.

— Та тя ти се е обадила и...

— И отидох у тях да конфигурирам цялата ѝ система.

— Наистина ли „конфигурира цялата ѝ система“? — ококорих се в престорена изненада.

Хари сведе очи, обаче го видях да се подсмивва.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Нали няма да... пробиеш нейната сигурност? — не успях да устоя на изкушението.

— Не, с нея няма да го направя. Тя е готина.

Божичко, толкова беше лапнал по нея, че даже не забеляза елементарната двусмислица.

— Проклет да съм — повторих. — Радвам се за теб, Хари.

Той ме погледна и видя, че съм искрен.

— Благодаря.

Вдигнах чашата към носа си, дълбоко вдишах, задържах дъха си за миг и издишах.

— Заради нея ли си на такъв странен режим? — попитах.

— Ами, клубът е отворен до три през нощта и тя работи всеки ден. Докато се прибере вкъщи...

— Схващам картинката — въпреки че всъщност ми беше малко трудно да си представя Хари във връзка, в която няма кабел и мишка. Той бе адски стеснителен и социално недоразвит, не поддържаше контакти, освен с мен и всекидневната си работа, която във всеки случай държеше на една ръка разстояние. И тъкмо тези му особености го правеха полезен за мен.

Опитах се да си го представя със стилно момиче от клуб без консумация, но не успях. Не ми изглеждаше естествено.

Не бъди гадняр, казах си. Не завиждай на Хари само защото в твоя живот няма място за друг.

— Как се казва? — попитах.

Той се усмихна.

— Юкико.

Юкико значи „снежно дете“.

— Хубаво име.

Хари кимна с малко глуповато изражение.

— И мен ми харесва.

— Какво знае за теб? — отпих глътка лагавулин. Зададох въпроса невинно, но всъщност бях загрижен, че в делириума на своята — както подозирах — първа любов, Хари се е държал прекалено открито с това момиче.

— Ами, знае за консултантската работа, естествено. Но не и за... хобитата ми.

За изключителната му пристрастеност към хакерството, искаше да каже. Това хоби можеше да го прати в затвора, ако властите го надушеха. Или под земята, ако се усетеше някой друг.

— Такова нещо трудно се пази в тайна — продължих да го изпитвам.

— Не виждам защо трябва да става въпрос за такива неща — вторачи се в мен Хари.

Изад една завеса се появи сервитьорка и остави поръчката му на бара пред него. Той ѝ благодари с изпълнилата го отскоро искрена признателност към този новооткрит прекрасен разред същества — *жени, работещи в ресторанти и барове*. Усмихнах се.

В известен смисъл разбирах, че ако заживее като обикновен човек, Хари няма да ми е толкова полезен и дори вероятно ще стане опасен за мен. Все по-голямата му отвореност към широкия свят можеше да стане прозорец за някой мой враг към иначе потайното ми съществуване. Естествено, ако някой свържеше Хари с мен, можеше да тръгне и след него. И знаех, че въпреки всички неща, на които се бях опитал да го науча през годините, той не е способен да се защитава.

— Тя първото ти гадже ли е? — внимателно попитах.

— Нали ти казах, че неми е точно гадже — заобиколи въпроса той.

— Щом е привлякла достатъчно вниманието ти, за да те държи в леглото до залез-слънце, спокойно мога да използвам тази дума като синоним.

Хванат натясно, Хари ме погледна.

— Е? — настоях.

Той извърна очи.

— Предполагам.

Не исках да го засрамвам.

— Хари, питам те, защото, когато си млад, понякога си мислиш, че можеш да имаш и двете неща. Ако просто се забавляваш, няма нужда да казваш нищо. Дори е по-умно да не й казваш нищо. Но ако връзката се задълбочи, ще трябва хубавичко да си помислиш — за това колко близки искаш да бъдете с нея, колко са важни хобитата ти. Защото е невъзможно да живееш с единия крак на светло, а с другия — на тъмно. Повярвай ми. Не е възможно. Поне не за дълго.

— Не се безпокой — отвърна той. — Не съм глупак, нали знаеш.

— Всеки влюбен е глупак — осведомих го аз. — Това си е в реда на нещата.

Видях, че пак се изчервява — заради думата, която бях използвал, и предположението, което стоеше зад нея. Изобщо не ме интересуваше как нарича новите си чувства в мислите си. Знам какво е да живееш усамотен зад стени и изведнъж да се появи онова хубаво момиче, което си копнял да отвърне на чувствата ти. Това променя приоритетите ти. По дяволите, променя ценностите ти.

Сетих се за Мидори и горчиво се усмигнах.

— Трябваше да ти кажа нещо — сякаш прочел мислите ми, рече той. — Но исках да го направя очи в очи.

— Звучи сериозно.

— Преди няколко месеца получих писмо. От Мидори.

Допих уискито, преди да отговоря. Щом писмото се беше получило толкова отдавна, още няколко секунди, за да реша как да реагирам, нямаше да са от значение.

— Проучила е къде да те намери... — започнах, въпреки че вече се бях досетил откъде знае адреса.

Хари сви рамене.

— Нали я заведохме вкъщи, за да се оправим с музикалните аспекти на кодирания диск.

Забелязах, че дори сега Хари се чувства длъжен да опише точната роля на Мидори в оная операция, за да подчертае, че е бил напълно способен да се справи със самия код. Беше чувствителен за такива неща.

— Ясно — отвърнах.

— Дори не знаеше фамилното ми име. Пликът беше адресиран само до Харуйоши. Слава Богу, иначе щеше да се наложи да се преместя, а това щеше да е адски досадно.

Както и всеки друг, който цени тайната на личния си живот, Хари полага извънредни усилия никой да не направи връзка — нито от сметките му за жилището, нито от абонамента за кабелна телевизия, даже от документите му за наема на апартамента — между името му и мястото, където живее. Това изисква известни мерки за създаване на разни правни паравани, но всичко може да се провали за миг, ако леля ти Кейко ти дойде на гости, запише си адреса ти и реши да ти прати, да речем, цветя, за благодарност. В цветарницата въвеждат името и адреса ти в своята база данни, която после продават на маркетингови фирми, които на свой ред препродават информацията на някой друг и накрая истинският ти адрес става достъпен за всеки, стига да има елементарни умения в областта на хакерството. Единственият начин да запазиш тайната на личния си живот е да се преместиш и да повториш всичко отначало.

Естествено, ако са ти пратили обикновено писмо, единственият, който може да направи връзката, е пощальонът. Въпрос на индивидуално решение е дали този риск е допустим. За мен не е. Сигурно не е и за Хари. Обаче щом на плика е било написано само малкото му име, няма проблем.

— Откъде пристигна писмото? — попитах го.

— От Ню Йорк. Тя сигурно живее там.

Ню Йорк. Където я е пратил Тацу, след като ѝ е съобщил, че съм мъртъв. Целял е да я предпази от подозрението, че у нея е все още компютърният диск, който баща ѝ беше откраднал от Ямаото, диск, съдържащ достатъчно улики за огромната мрежа на японската корупция, за да свали правителството. Този ход е бил добър за нея, предполагам. Кариерата ѝ в Америка се развиваше страхотно. Знаех го, защото я следях.

Хари бръкна в задния джоб на панталона си и извади сгънат лист хартия.

— Ето — подаде ми го той.

Взех писмото и изчаках малко, преди да го разгъна. Не ме беше грижа какво ще си помисли събеседникът ми за това колебание. Когато погледнах, видях, че текстът е написан с уверен и изящен почерк, навярно резултат от уроци по калиграфия в младежките години, но и личността, държала химикалката, бе оставила отпечатък.

Харуйоши-сан,

В Ню Йорк още е студено и аз броя дните до пролетта. Предполагам, че съвсем скоро вишните в Токио ще цъфнат, и съм сигурна, че ще бъдат красиви.

Вярвам, че и вие сте научили тъжната новина за смъртта на нашия общ приятел Фудживара-сан. Беше ми дадено да разбера, че тялото на Фудживара-сан е било върнато в Съединените щати, за да бъде погребано там. Надявах се да отида на гроба, за да принеса жертва за духа му, но за съжаление не успях да открия къде почиват тленните му останки. Ако имате някакви сведения, които могат да ми помогнат в това отношение, ще ви бъда искрено признателна. Можете да се свържете с мен на горепосочения адрес.

Скромно се моля за вашето здраве и благосъстояние. Благодаря ви за вниманието.

Ваша: Кавамура Мидори

Препрочетох го бавно, после още веднъж. Накрая го сгънах и го подадох на Хари.

— Не, не — вдигна ръце с дланите напред. — Задръж го.

Не ми се щеше да види колко искам да го задържа. Рязко кимнах и го прибрах във вътрешния джоб на блейзера си.

Дадох знак на бармана, че е време за поредния лагавулин.

— Отговори ли й? — попитах.

— Да. Писах й, че съм чул за гибелта ти, но нямам никакви други сведения.

— Тя обади ли ти се после?

— Само да ми благодари. Молеше да й съобщя, ако науча нещо. Тя щяла да стори същото.

— Това ли е всичко?

— Да.

Зачудих се дали е повярвала. Ако не беше благодарила на Хари за отговора, щях да допусна, че не е повярвала, защото тя бе изискана и нямаше да е в стила й да отговори в такъв случай. Благодарността обаче можеше да е автоматична или дори да е била изразена заради

възникналите подозрения. А можеше и двулечно да е целяла да накара Хари да си мисли, че отговорът му я задоволява.

Това са глупости, обади се някакъв глас в ума ми. Тя не е такава.

После горчива усмивка: не е като теб, искаш да кажеш.

У Мидори нямаше нищо двулечно и при тая мисъл сърцето ми се сви. Средата, в която толкова отдавна живеех, ме бе подготвила да допускам най-лошото. Добре, че поне от време на време се сецах да се възпротивя на автоматичната си реакция.

Както и да е. Около диска и моето изчезване имаше твърде много странни обстоятелства, Мидори беше прекалено интелигентна, за да не ги забележи. През последната година дълго бях разсъждавал по въпроса и знаех как би трябвало тя да вижда нещата.

След случилото се между нас се бяха зародили съмнения. И не съществуваше нищо, което да ги разсее. В края на краищата, съдържанието на диска така и не бе станало публично достояние, сигурно си мислеше тя. Това бе решение на Тацу, не мое, обаче нямаше откъде Мидори да го знае. Тя бе видяла само, че последното желание на баща ѝ не е изпълнено, че смъртта му в крайна сметка се е оказала безсмислена. Без съмнение се питаше как съм разбрал, че дискът е в Шибуя, премисляше предишните ми обяснения и ги намираще незадоволителни. Това би трябвало да я наведе на мисълта за момента на моята поява, толкова скоро след смъртта на баща ѝ.

И всичко това сочеше, че съм от някаква тайна организация, въпреки че така и не беше разбрала точно коя. ЦРУ? Някоя японска политическа фракция? Какъвто и да бе верният отговор, организацията разполагаше с възможностите да инсценира смъртта на един човек.

Да, знаех, че при всички тези неясноти и тъй като бях лишен от възможността да я уверя, че случилото се между нас е истинско, накрая тя щеше да стигне до извода, че са я използвали. На нейно място аз така щях да видя нещата. Може би той просто се е възползвал от секса, щеше да си помисли Мидори. Естествено, защо не, спокойно може да се позабавлявам, докато се опитвам чрез нея да се добера до диска. И после просто ще изчезна, след като съм я измамил и подвел да ми помогне. Нямаше да ѝ се иска да повярва във всичко това, но нямаше да е в състояние да се отърси от съмненията. Нямаше да иска да повярва и че наистина може по някакъв начин да съм замесен в

смъртта на баща ѝ, но щеше да е неспособна да се избави и от това подозрение.

— Добре ли съм се справил? — попита Хари.

Свих рамене.

— По възможно най-добрия начин. Обаче тя все пак не е повярвала.

— Смяташ ли, че ще се откаже?

Винаги стигах до този въпрос. Не бях успял да му отговоря.

— Не знам — признах.

Имаше и още нещо, с което не бях наясно, нещо, което нямаше да споделя с Хари. Не знаех дали искам тя да се откаже.

Какво му бях казал преди малко? Не можеш да живееш с единия крак на светло, а с другия — на тъмно. Трябваше да послушам собствения си съвет, по дяволите.

4.

Изпратих Хари към един. Метрото вече беше затворено, затова хвана такси. Каза ми, че се прибира да чака Юкико. Опитах се да си представя, че красиво момиче от клуб без консумация, което печели по хиляда долара в йени на нощ от бакшиши в едно от най-люксоznите заведения на Токио и което има възможност да избира за любовници богати бизнесмени и политици, може да бърза след работа, за да се прибере вкъщи при Хари. Просто не бях в състояние. Не бъди толкова циничен, казах си. Обаче инстинктивно не го вярвах, а съм се научил да се доверявам на инстинкта си.

Ако беше променил намерението си да се прибере вкъщи и вместо това бе отишъл в „Дамаск Роуз“, Хари щеше да разбере, че го проверявам. Вероятно нямаше да се изненада, обаче нямаше и да му хареса.

Беше почти невероятно Хари да се отбие там, след като Юкико и без това трябваше да отиде у тях само след няколко часа. Струваше си да поема риска.

И Ногизака се намираще само на няколко километра. Какво пък, по дяволите.

Обадих се на телефонни услуги от обществена кабина, обаче нямаше „Дамаск Роуз“. Е, Хари беше казал, че не рекламират клуба.

И все пак ми се искаше просто да отида да хвърля един поглед.

Извървах краткото разстояние до Ногизака, после минах по „Гайенхигаши-дори“, докато открива заведението. Отне известно време, обаче накрая го забелязах. Нямаше реклама, само малка червена роза върху черния навес.

От двете страни на входа стърчаха двама чернокожи, достатъчно грамадни, за да се чувстват на мястото си на тепиха за сумо. Костюмите им стояха идеално и като се имаше предвид ръстът на мъжагите, трябва да бяха шити по поръчка. Нигерийци, предположих, чийто ръст, мениджърска проникателност и сравнително добро владеене на езика им бяха осигурили успех, нещо рядко за чужденци, каквито имаше и като средни ръководители, и като охрана на много от

заведенията в района. Мизу шобай или „водната търговия“ със забавления и удоволствия е една от малкото области, в които Япония може законно да претендира за известна интернационалност.

Те се поклониха и ми отвориха двукрилата стъклена врата, изричайки по едно баритоново „ирас-шаимасе“. Добре дошъл. Единият прошепна нещо в микрофона, дискретно вмъкнат в ревера му.

Спуснах се по късо стълбище. Червендалест, цъфтящ наглед японец, на когото дадох четирийсетина години, ме посрещна в малко фойе. От вътрешното помещение се носеше техно музика.

— *Нанмеи-сама дешо ка?* — попита Червендалестия. Колко?

— Само една — отговорих на английски и вдигнах показалец.

— *Кашико маримашита.* — Разбира се. Той ми даде знак да го последвам.

Помещението беше правоъгълно, с дансинги в двата края. Те бяха с изчистени линии, отличаваха ги само огледалните стени зад тях и еднаквите месингови пилони в средата. На единия се огъваше висока дългокоса блондинка само по зелени прашки и високи токчета. Танцуваше малко любителски, но въпреки това бе приковала вниманието на повечето клиенти. Руския, навярно. Кокалеста и едрогърда. Истински деликатес в Япония.

Хари не беше споменал за танцърките. Сигурно от срам. Предчувствието ми, че нещо не е наред, се изостри.

Момичето на другия дансинг беше японка, но с примес на нещо средиземноморско или латиноамериканско. Добра комбинация. Имаше копирена, почти искряща черна коса, която много модерни японки унищожават с боя чапацу, късо подстригана ѝ праметната отстрани. Формата на очите ѝ също беше японска, а и момичето бе дребничко. Обаче кожата ѝ, гладка и златиста като течен карамел, издаваше наличието на друга кръв, може би африканска или мулатска. Гърдите и ханшът ѝ, привлекателно пълни и малко абсурдни на фона на японското ѝ тяло, също сочеха някакъв чуждестранен произход. Използваше пилоната умело, хващаше го високо, тялото ѝ застиваше неподвижно, успоредно на пода, после се завърташе надолу в такт с музиката. В движенията ѝ имаше искрена жизненост и тя явно нямаше нищо против, че повечето клиенти са се вторачили в блондинката.

Червендалестия ме настани на свободна маса в средата на залата. След рутинно оглеждане, за да се уверя, че от мястото имам изглед към

входа, аз седнах. С удоволствие установих и че имам добра видимост към подиума с тъмнокосото момиче.

— Виж ти — възкликнах на английски, без да откъсвам очи от нея.

— Да, красива е — на същия език отвърна той. — Искате ли да се срещнете с нея?

Погледах я още малко, преди да отговоря. Нямах желание да ми доведе някоя от японките. Имаше по-голяма вероятност да мина за чужденец пред някоя чужденка, и така да измъкна информация от нея. Кимнах.

— Ще ѝ съобщя — той ми подаде менюто с напитките, поклони се и се отдалечи от масата.

Менюто беше написано на твърд кремав пергамент с двойни колони изящни японски йероглифи. Розата на клуба дискретно червенееше отдолу. С изненада установих, че разполагат със страхотен избор на малцово уиски. Двайсет и пет годишен „Спрингбанк“, който отдавна търсех. И „Талискър“ на същата възраст. Можех да поостана тук.

Дойде сервитьорка и аз си поръчах „Спрингбанк“. Десет хиляди йени чашата. Обаче животът е кратък.

В залата работеха дванайсет момичета. Около половината бяха японки, другите приличаха на европейки от неясен произход. Всички бяха привлекателни и облечени с вкус. Повечето забавляваха клиенти, но няколко бяха свободни. Нито една не се приближи до моята маса. Червендалестия трябва да ги беше предупредил, че съм поискал конкретно момиче. Ефикасно действаше.

На съседната маса седеше японец, заобиколен от три раболепни момичета. Беше младолик, с блестящи бели зъби и черна коса, отметната нагоре от загоряло лице без недостатъци. Но когато се вгледах по-внимателно, забелязах, че всичко е фалшиво. Косата бе боядисана, загарът се дължеше на солариум, лицето явно беше продукт на козметика и пластична хирургия, зъбите бяха порцеланови коронки. Химикалите и ножът, даже свитата от привлекателни млади жени с платени усмивки, те бяха тухлите, с които издигаше нестабилната стена на отказа да приеме неизбежното унижение на старостта и смъртта.

Техноритъмът заглъхна и тъмнокосото момиче бавно описа спирала надолу до пода, стиснало пилоната с бедра, изпънало гръб и отметнало глава назад. Блондинката също приключваше, макар и не толкова изискано. Публиката заръкопляска.

Сервитьорката донесе моя спрингбанк, искрящ кехлибар в кристална чаша. Поднесох я към носа си, затворих очи за миг и вдишах чист, подсладен морски въздух. Отпих глътка. Солена вода, да, но и загатване за плод. Усмихнах се. Биваше си го за двайсет и пет годишно уиски.

Отпих още една глътка и се огледах наоколо. Не забелязах признаци за опасност. Това заведение може да е нормално, помислих си. Несъмнено беше свързано с организираната престъпност, но това бе нормално за мизу шобай не само в Япония, но и в целия свят. Може пък Хари просто да бе извадил късмет. Може би.

След няколко минути тъмнокосото момиче се появи иззад сцената, спусна се по стъпалата и се запъти към моята маса.

Носеше черна официална рокля с разголени рамене. На лявата ѝ китка искреше тънка диамантена гривна. Подарък от обожател, помислих си. Предположих, че има много такива.

— Може ли да седна при вас? — попита момичето. В японския ѝ долових слаб и някак топъл акцент, може би испански или португалски.

— Заповядайте — отговорих на английски, изправих се и издърпах стола назад. — Да говорим на английски, съгласна ли сте?

— Разбира се. Просто си помислих... американец ли сте?

Кимнах.

— Родителите ми са японци, обаче израснах в Америка. По-лесно ми е на английски.

Плъзнах стола зад нея. Официалната рокля се спусна от двете страни на седалката. В цепките лъщеше гладка кожа. Седнах до нея.

— Хареса ми как танцувате.

Знаех, че хиляди пъти е чувала тия думи и усмивката ѝ го потвърди. Усмивката ѝ сякаш казваше: естествено, че ти е харесало.

Е, добре. Исках да почувства властта си, да свали защитата си. Щяхме да изпием по някоя и друга чаша, да се поотпуснем, да се поопознаем, преди да започна да опипвам за нещата, които всъщност ме интересуваха.

— Какво ви води в Токио? — попита тя.

— Бизнес. Счетоводител съм. Веднъж годишно трябва да идвам в Япония заради някои тукашни клиенти на фирмата — подходяща версия за прикритие. Никой никога не задава изясняващи въпроси, когато му кажеш, че си счетоводител. Страх ги е, че може да отговориш.

— Между другото, казвам се Джон — прибавих.

Момичето ми подаде ръка.

— Наоми.

Пръстите ѝ потънаха в дланта ми, но стискаха здраво. Опитах се да преценя възрастта ѝ. Около трийсет. Изглеждаше млада, но роклята и обноските ѝ бяха изискани.

— Какво да ти поръчам за пиене, Наоми?

— Ти какво пиеш?

— Нещо специално, ако обичаш малцово уиски.

— Обожавам малцовото уиски. Особено старото уиски от Айлей. Казват, че възрастта гаси огъня, но оставя топлината. Това ми харесва.

Бива си те, помислих си, като я наблюдавах. Устата ѝ бе красива: пълни устни, розови венци, които почти сияеха, равни бели зъби. Очите ѝ бяха зелени. Ситна мрежа от лунички покриваше носа ѝ, едва забележими на карамеления фон на кожата ѝ.

— Това, което пия, не е от Айлей, но има известен островен характер — отвърнах аз. — Дим и торф. „Спрингбанк“.

Тя вдигна вежди.

— От дващсет и пет годишния ли?

— Знаеш менюто — кимнах. — Искаш ли?

— След като цяла вечер съм пила разреден „Сънтори“ ли? С удоволствие.

Естествено, че щеше да ѝ достави удоволствие. Хонорарът ѝ включваше процент от сметката на клиентите. Няколко чаши по десет хиляди йени и можеше да се оттегли за тази вечер.

Поръчах още един спрингбанк. Тя започна да ме разпитва: откъде знам толкова много за малцовото уиски, къде живея в Щатите, колко пъти съм бил в Токио. Чувстваше се добре в ролята си и аз я оставих да я играе.

Когато чашите ни останаха празни, попитах я дали иска друго уиски.

Наоми се усмихна.

— Мислиш си за талискъра.

— Знаеш ли, че имаш телепатични способности?

— Просто познавам менюто.

И добрия вкус. С удоволствие. Поръчах два талискъра. Беше великолепно уиски: силно и остро, с аромат, който оставаше цяла вечност. Изпихме го, продължавайки разговора.

Когато почти пресушихме и вторите чаши, започнах да променям темата.

— Откъде си? — попитах я. — Не си японка — последното казах с известно колебание, като че ли нямах опит в такива неща и затова не бях сигурен.

— Майка ми беше японка. От Бразилия съм.

Проклет да съм, помислих си. Обмислях пътешествие до Бразилия. Дълго пътешествие.

— Откъде точно?

— От Байа.

Байа е един от крайбрежните щати.

— От Салвадор ли? — попитах, за да определя града.

— Да! — възкликна Наоми и на устните ѝ изгря първата искрена усмивка за вечерта. — Откъде познаваш Бразилия толкова добре?

— Бил съм там няколко пъти. Моята фирма има клиенти по целия свят. Um рае brasileiro е uma maе Japonesaе uma combinacao bonita — казах на португалски, който учех от касети. Баща бразилец и майка японка е чудесна комбинация.

Очите ѝ светнаха и устните ѝ очертаха идеално „О“.

— Obrigado! — възкликна Наоми. Благодаря! После: — Voce fala Portugueses? — Знаеш ли португалски?

Сякаш истинската личност изведнъж беше решила да се върне в тялото на момичето. Очите ѝ, изражението и позата ѝ едновременно бяха оживели и отново усетих онази жизнена енергия, която одухотворяваше танца ѝ.

— Малко — пак преминах на английски аз. — Бива ме в езиците и се опитвам да уча по малко навсякъде, където пътувам.

Тя бавно поклати глава и ме погледна като че ли за пръв път ме виждаше. Отпиваше последната глътка от уискито си.

— Още едно?

— Sim! — моментално отговори на португалски Наоми. Да!

Поръчах още два талискъра и се обърнах към нея.

— Разкажи ми за Бразилия.

— Какво по-точно?

— За семейството си.

Тя се отпусна назад и кръстоса крак връз крак.

— Баща ми е бразилски благородник, наследник на една от старите фамилии. Майка ми беше второ поколение японка.

В разнородното население на Бразилия има около два милиона етнически японци, резултат от емиграция, започнала през 1908-ма, когато Бразилия се нуждаела от работна ръка, а императорска Япония се опитвала да наложи народа си в различни части на света.

— От нея ли научи японски?

Тя кимна.

— Японски от майка си, португалски от баща си. Майка ми почина, когато бях малка, и татко ми взе бавачка англичанка, за да науча и английски.

— Откога си в Япония?

— От три години.

— През цялото време ли си в този клуб?

Наоми поклати глава.

— Тук работя от една година. Преди това преподавах английски и португалски в Токио по програмата ОПЯ.

ОПЯ — Обмен и преподаване в Япония, е държавна програма, която привлича чужденци в страната, главно за да преподават родните си езици. Ако се съдеше по английския на средния японец, програмата се нуждаеше от доста работа.

— Как се научи да танцуваш така, щом си водила езикови курсове? — попитах я.

Тя се засмя.

— Научих се да танцувам с танцуване. Когато дойдох тук преди година, бях толкова срамежлива, че едва се движех на сцената.

Усмихнах се.

— Не мога да си го представя.

— Вярно е. Отгледана съм в много благопристроен дом. Преди време дори не можех да си помисля за такова нещо.

Сервитъорката донесе две кристални чаши, всяка с по два пръста талискър, и две чаши вода. Наоми опитно отсипа капка вода в уискито, разбърка го веднъж и поднесе чашата към носа си. Ако още беше в ролята си на момиче от клуба, щеше да изчака клиентът да ѝ даде знак да отпие. Имахме напредък.

— Мммм — измърка тя.

Чукнахме се и отпихме. Наоми затвори очи.

— О, страхотно е.

Усмихнах се.

— Как се озова в световноизвестния клуб „Дамаск Роуз“?

Тя сви рамене.

— През първите ми две години в Япония заплатата ми беше около три милиона йени. Преподавах и вечер, за да изкарам малко отгоре. Един от моите ученици ми каза, че познавал някакви хора, щели да откриват клуб, където можело да печеля много повече. Проверих, И ето ме тук.

Три милиона йени годишно — около двацет и пет хиляди долара.

— Тук определено изглежда по-добре — озърнах се наоколо.

— Хубаво място е. Печелим най-много от танци по поръчка на клиенти. Само танцуваме, без докосване. Ако искаш, мога да ти изтанцувам нещо. Но не те насилвам.

Танците по поръчка бяха нейната прехрана. Това, че се беше сетила за тях със закъснение, ми се струваше поредният добър знак.

Погледнах я. Наистина бе прелестна. Но бях дошъл за нещо друго.

— Може би по-късно. Приятно ми е да си приказваме.

Наоми се усмихна, навярно поласкана. Като се имаше предвид красотата ѝ, моята сдържаност трябва да ѝ действаше освежаващо. Добре.

Тя отпи глътка талискър.

— Имам двама по-големи братя. Женени са и работят в семейния бизнес.

— А той е?

— Селско стопанство. Според семейната традиция мъжете поемат бизнеса.

Споменаването на селското стопанство ми се стори нарочно неясно. Според познанията ми за Бразилия, бе възможно да отглеждат кафе, тютюн, захарна тръстика или някаква комбинация. Разбихах, че семейството ѝ е богато, обаче тя бе дискретна.

— А какво правят жените? — попитах.

Наоми се засмя.

— Жените следват нещо банално, за да получат прилично образование и да бъдат приятни събеседници на приеми, после се омъжват за изгодни партии.

— Виждам, че ти явно си решила да нарушиш традицията.

— Следвах история на изкуството. Баща ми и братята ми очакваха после да се омъжа, а аз не бях готова.

— А защо дойде в Япония?

Тя вдигна очи към тавана и прехапа устни.

— Глупаво е, но винаги когато чувам японски, все едно слушам майка си. Пък и започвах да забравям езика, който бях научила от нея като малка, а това бе все едно да изгубя част от нея.

За миг видях лицето на собствената ми майка. Тя беше починала вкъщи, докато бях във Виетнам.

— Изобщо не е глупаво — отвърнах.

Двамата замълчахме. Сега, помислих си аз.

— Е, как е работата тук?

Наоми сви рамене.

— Бива. Работното време е шантаво, обаче парите го компенсират.

— Добре ли се отнасят управителите с теб?

Тя пак сви рамене.

— Да. Никой не те кара да вършиш нещо, което не искаш.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали разбираш. Когато танцуваш по поръчка, на някои клиенти им се приисква нещо повече. Ако останат доволни, идват пак и харчат доста пари. Затова на такива места ръководството понякога принуждава момичетата да задоволяват прищевките на клиентите. И да вършат други неща.

Направих подходящо загрижена физиономия.

— Какви други неща?

Тя махна с ръка.

— Никакви.

Промених темата.

— Ами другите момичета? — озърнах се наоколо. — Откъде са те?

— Ами, от цял свят. — Наоми посочи висока хубавица с кестенява коса в червена рокля с пайети, която очароваше мъжа с пластичната операция. — Това е Елза от Швеция. А до нея е Джули от Канада. Момичето, което танцува срещу мен, е Валентина от Русия.

— Ами момичетата от Япония?

— Това са Марико и Таека — кимна към две дребнички японки на ъгловата маса, които току-що бяха казали или направили нещо, за да накарат двамата си явно пияни американски клиенти да избухнат в смях. Наоми завъртя глава на едната страна, после на другата и пак ме погледна. — Не виждам Еми и Юкико. Сигурно се приготвят да танцуват.

— Изглеждат ми добре подбрани. Разбирате ли се?

Наоми сви рамене.

— Тук е като навсякъде. Някои колежки са ти приятелки. По други не си падаш чак толкова.

Усмихнах се, сякаш се канех да поклоюкарствам с нея.

— Кой харесваш и кой — не?

— А, разбирам се почти с всички — безопасен отговор на малко по-различен въпрос. Възхитих се на самообладанието ѝ.

Музиката утихна и беше заменена от ново техно парче. В същото време на двата подиума се появиха две японки по прашки и високи токчета.

— А, ето я Еми — Наоми посочи красивото, сочно момиче на отсрещната сцена. После се обърна и кимна с глава към отсамния дансинг. — А тази е Юкико.

Юкико. Най-после да се запознаем.

Загледах се в нея — високо момиче с дълга коса, толкова черна, че сценичното осветление я караше да искри като вода под лунна светлина. Тя падаше на вълни около плавните очертания на раменете ѝ, дълбоките сенки на талията ѝ, заоблеността на ханша. Висока и с фини кости, Юкико имаше изящна бяла кожа, високи скули и малки, щръкнали гърди. Вдигнете ѝ косата, прибавете малко дрехи, и ще получите куртизанка от световна класа.

Това момиче с Хари? Как ли пък не?

— Хубавица — отбелязах, усещайки, че поразителната ѝ външност изисква някакъв коментар.

— Много хора смятат така — подхвърли Наоми.

В нарочно безразличния ѝ отговор се криеше нещо.

— Ти не си ли съгласна?

Тя сви рамене.

— Не е мой тип.

— Май не я харесваш особено.

— Да речем, че тя обича да прави неща, които не са ми по вкуса.

С Хари ли?

— Ще излъжа, ако кажа, че не съм любопитен.

Наоми обаче поклати глава и разбрах, че пак съм попаднал в задънена улица въпреки трите чаши уиски.

Снежното дете, наистина. В красотата на това момиче имаше нещо студено, дори пресметливо. Нещо не беше наред, само че как можех да го кажа на Хари, по дяволите? Представих си как бих подел такъв разговор. „Хари, отидох в «Дамаск Роуз» да проверя дали си ми казал истината. Повярвай ми, приятелю, това момиче изобщо не е от нашата черга. Пък и ми направи лошо впечатление. Беж да те няма.“

Знаех как вижда нещата в момента: тя беше най-хубавото нещо, което му се е случвало, и всеки, който представляваше опасност за това приятно усещане, щеше да бъде опроверган или пренебрегнат. Приятелските предупреждения бяха излишни. Или още по-лошо.

Явно нямаше да изкопча повече нищо от Наоми. Щях да се поразровя малко, когато се върнех в Осака. Хари ми беше приятел и поне това му дължах. Проблемът всъщност не бе да узная какво е намислило това момиче. А да накарам Хари да го осъзнае.

— Искаш ли да я гледаш? — попита Наоми.

Поклатих глава.

— Извинявай. Бях се замислил за друго.

Поговорихме още малко за Бразилия. Тя ми разказа за етническото и културното разнообразие в страната, смесица от европейци, индианци, японци и западноафриканци, за нейната атмосфера на изобилие, за музиката и спорта, за изумителното богатство и крайната бедност и най-вече за нейната красота, за хилядите километри разкошни брегове, безкрайните пампаси на юга,

неизследваната зелена долина на Амазонка. Вече знаех доста за тия неща, но ми бе приятно да я слушам и да я гледам, докато говори.

Замислих се какво каза за Юкико: да речем, че тя обича да прави неща, които не са ми по вкуса.

Това означаваше само, че Юкико е в играта по-отдавна. Невинността е крехко нещо.

Можех да ѝ поискам телефона. Можех да ѝ кажа, че ще удължа престоя си, нещо от този род. Тя беше много млада, но ми харесваше как ме кара да се чувствам. Пораждаше у мен объркваща смесица от емоции: близост, дължаща се на общи преживявания поради смесена кръв и загуба на родител в детството, бащинско желание да я предпазя от грешките, които щеше да допусне, тъжен сексуален копнеж, мъка по Мидори.

Ставаше късно.

— Ще ми простиш ли, ако прескоча танца по поръчка? — попитах.

Тя се усмихна.

— Няма нищо.

Изправих се. Наоми ме последва.

— Чакай — спря ме и извади химикалка. — Дай ми ръка.

Протегнах лявата си длан. Момичето я хвана и започна да пише. Пишеше бавно. Пръстите ѝ бяха топли.

— Това е личният ми имейл адрес. Не го давам на клиенти, затова те моля да не го разпространяваш. Обади ми се следващия път, когато имаш път към Салвадор. Ще ти посоча най-хубавите места, които да посетиш — тя се усмихна. — И нямам нищо против да ми се обадиш пак, когато дойдеш в Токио.

Усмихнах се и аз, вторачен в зелените ѝ очи. Усмивката ми се стори странно тъжна. Наоми може би не забеляза.

— Човек никога не знае — отвърнах.

Платих сметката на изхода, в брой, както винаги. Взех визитката на заведението и се качих по стълбището, без да се озърна назад.

Среднощният въздух на Ногизака беше хладен и малко влажен. Светлината на уличните лампи падаше на бледожълти кръгове. Асфалтът бе мокър от градската роса. Токио спеше наоколо, без да сънува. Безразличен.

Сбогом на всичко това, помислих си и закрачих към хотела.

5.

Веднага си легнах, обаче не успях да заспя. Все си мислех за Хари, за Хари и Юкико. Усещах, че нещо не е наред. Какво можеше да иска от човек като Хари това момиче или онзи, за когото работеше то?

Предполагах, че Хари може да си е създал враг със своите хакерски трикове. Но дори да беше така, беше адски трудно да го разкрият. И какъв смисъл имаше да му пробутват момичето?

Хари ми бе казал, че вечерта, когато се беше запознал с Юкико, шефът му го завел в „Дамаск Роуз“ да „празнуват“. Ако му я бяха пробутали, шефът му също трябваше да е съучастник. Поблъсках си главата над тоя въпрос.

Помислих си дали да не отида при него. Можех да науча името и адреса му, да го причакам някоя сутрин на път за работа.

Съблазнително, ала дори да се сдобиех със сведенията, които исках, това щеше да създаде проблеми на Хари, може би сериозни. Не ставаше.

Добре, да опитаме нещо друго. Може някой да се интересуваше от Хари само във връзка с мен.

Обаче никой не знае за Хари, помислих си. Даже Тацу.

Мидори знаеше, естествено. Знаеше къде живее. Беше му пратила писмо.

Не, не го виждам.

Станах и започнах да се разхождам из стаята. Мидори имаше връзки в света на развлеченията. Дали ги бе използвала, за да накара някой да се сближи с Хари като начин да ме открие?

Спомних си последната нощ с нея в хотел „Империял“ — как я прегръщах изотзад и тя преплиташе пръстите си с моите, как ухаеше косата ѝ, вкуса на устните ѝ... Прогоних спомена.

Разбрах, че в момента няма как да установя кой стои зад невероятната любовна история на Хари. Затова оставих Мидори и се съсредоточих върху въпроса какво, а не кой.

Трудна мишена ме прави фактът, че в живота ми няма установени точки — работно място, адрес, известни познати, — за

които някой може да се закачи ѝ да ги използва, за да се добере до мен. Ако някой бе направил връзката с Хари, бе получил такава установена точка. И беше логично да я използва.

Това означаваше, че наблюдават Хари, Не само чрез Юкико. Трябваше да го следят колкото може по-често.

Но когато се срещнахме в „Дийз“, той беше чист. Бе ми го казал, но и сам се убедих, че после след мен нямаше опашка.

Реших да проведа експеримент. Беше малко рисковано, макар и не чак толкова, колкото да се опитам да отрезвя Хари. За да изпипам нещата, щеше да се наложи да остана още една нощ в Токио. Това нямаше да е проблем. Докато следях мафиота, бях отсядал в анонимни градски хотели за по една седмица — няхах желание да привличам вниманието с по-дълъг престой — и резервацията ми за „Ню Отани“ важеше за още три дни.

Погледнах часовника на нощното шкафче. Минаваше четири. Божичко, и аз следвах същия шантав режим като моя влюбен приятел.

Смятах да му се обадя довечера, когато и двамата щяхме да бъдем будни. И, което бе по-важно, когато Юкико щеше да бъде в „Дамаск Роуз“, а Хари — сам. В зависимост от резултата от моя малък експеримент, щях да реша какво да му разкрия.

Пак си легнах. Последната ми мисъл, преди да се унеса беше за Мидори, за писмото ѝ, в което казваше, че иска да принесе жертва за духа ми.

На другия ден се събудих освежен. По-късно щях да се обадя на Хари и да си уговоря среща за вечерта. Първо исках да скицирам ПН, която щях да го помоля да направи преди това.

Измислянето на маршрута отне по-голямата част от следобед. Всеки елемент трябваше да се подбере идеално, иначе щеше да се провали самата проверка. Трябваше да се движа в границите на местата, които Хари вече познаваше, защото нямаше възможност за тренировки. Освен това в няколко точки времето щеше да е от значение и аз трябваше да извървя целия маршрут на Хари, че и моя отгоре, за да се уверя, че пътищата ни се пресичат само според плана ми. Докато обикалях, си водех подробни бележки върху листовче машинописна хартия, които купих от магазин за канцеларски стоки.

Когато свърших, се отбих в едно кафене и начертах карта с обозначения на лист хартия. После отидох в Шин-Окубо на север от Шинджуку, крепост на корейската мафия, където между кабинетите на незаконно практикуващите лекари и магазинчетата, скрити в порутени блокове, успях да купя нелегален мобифон, двойник на друг, но законен, при това срещу пари в брой.

Следващата ми спирка беше кварталът на Хари в Иикура на юг от Ропонги. Там намерих подходящ магазин на „Лоусън“, недалеч от неговия блок. Обиколих книжарницата и пъхнах картата в едно от списанията.

Обадих му се от мобифона с платени разговори в седем вечерта.

— Събуждай се, сънчо.

— Ей, какво става? — зарадва ми се той. — Не очаквах да те чуя известно време.

Не звучеше сънено. Може пък да беше станал, за да изпрати Юкико до работа.

— Липсваше ми — отвърнах. — Сам ли си?

— Да.

— Имам нужда от услуга.

— Казвай.

— Свободен ли си в момента?

— Да.

— Хубаво. Искам да излезеш навън и да ми се обадиш от уличен телефон. Има един до „Лоусън“ в Азабу Иикура Катамачи, наляво, ако стоиш с лице към магазина. Обади се от него. Ще ти дам номера си.

— Тази линия е безопасна, нали знаеш.

— За всеки случай. Въпросът е деликатен — използвах обичайния ни шифър, за да му дам номера на мобифона си. След десет минути телефонът иззвъня.

— Добре, какво му е деликатното? — попита Хари.

— Мисля, че някой те следи.

Последва кратко мълчание.

— Сериозно ли говориш?

— Престани да се озърташ през рамо. Ако в момента те наблюдават, не искам да ги подплашиш. И без това няма да ги видиш по този начин.

Пак мълчание. После:

— Не разбирам. Ужасно внимавам.

— Знам.

— Защо ме следят според теб?

— Не по телефона.

— Да се срещнем ли искаш?

— Да. Но искам първо да вземеш нещо. Оставил съм бележка зад задната корица на втория отзад напред тазседмичен брой на „ТВ Таро“ в „Лоусън“, до който се намиращ. Влез вътре и вземи бележката. Гледай да изглежда естествено, в случай че някой е наблизно. Купи кутия мляко, някакъв полуфабрикат, все едно набързо избираш нещо за вечеря. Занеси всичко у вас, изчакай половин час, после излез и пак ми се обади от друг телефон. И се пригответи за двучасово ходене.

— Ясно.

Изтече половин час. Мобифонът отново извън.

— Взе ли го? — попитах.

— Да. Разбирам какво си намислил.

— Хубаво. Просто върви по пътя. Започни точно в осем и половина. Когато свършиш, чакай ме на обозначеното на картата място. Знаеш как да разчетеш обозначенията.

Така му напомнях да не приема мястото на срещата буквално, а да използва телефонния указател на Токио и обичайния ни шифър, за да разбере истинското ми намерение. Ако го следяха и го нападнаха в момента, можеха да вземат; бележката, да видят мястото на срещата и да ми устроят засада не където трябва.

— Ясно — рече Хари.

— Бъди спокоен. Няма за какво да се безпокоиш. Ще ти обясня всичко, когато се видим. И не се тревожи, ако малко закъснея.

— Няма да се тревожа. Доскоро.

Затворих.

Хари беше чист, когато се видяхме в „Дийз“, това обаче не означаваше, че и преди е било същото. Бях го научил да започва своите ПН незабелязано, да се държи като обикновен гражданин, та онзи, който го наблюдава, да повярва, че е точно такъв. Но лесните неща са само за начало. С напредването на пътя проверката става все по-агресивна и целта ѝ не е толкова да заблуди потенциалните преследвачи, колкото да ги принуди да излязат на открито. Слизаш от влака в метрото и чакаш перонът да опустее съвсем, после се качваш в

обратната посока. Завиваш зад ъгъла, спиращ и чакаш да видиш кой се втурва да те догони. Използваш много асансьори, което кара преследвачите да се притискат рамо до рамо с теб или да те оставят на мира. И тъй нататък. Идеята е, че е за предпочитане да се държиш като шпионин, отколкото да отведеш лошите до източника, който се опитваш да защитиш.

Хари най-вероятно беше спазил тези правила по пътя до „Дийз“, преди да се срещнем там. И когато неговите контрашпионажни ходове бяха станали по-агресивни, преследвачите му са били принудени да избират дали да ги забележат, или да се откажат от следенето, за да не се разкрият, и да опитат пак друг ден. Ако се бяха спрели на второто решение, Хари щеше да се появи на срещата чист, без да подозира, че малко по-рано са го следили.

А след като са установили, че прилага очевидна контрашпионажна тактика, преследвачите му биха предположили, че има нещо за криене, навярно същото, което търсят те. И в резултат щяха да усилят наблюдението.

Тазвечерното упражнение имаше за цел да определи дали наистина се е случило така. Маршрутът, който бях начертал, щеше да преведе евентуалните преследвачи на Хари в кръг през Ебису Гардън Палас, многоетажна открита търговска аркада, което щеше да ми даде няколко възможности незабелязано да наблюдавам него и опашката му. Маневрите бяха достатъчно агресивни, за да забележа преследвачите, ала не чак толкова, че да ги подплаша. Освен накрая, когато Хари щеше да се отдалечи напред, а аз да се приближа отзад.

В осем часа отидох в ресторант „Рю Фавар“ на ъгъла на „Ебису 4-чоме“ срещу сградата на „Сапоро“. Исках да стигна рано, за да получа една от трите маси до прозорците на третия етаж на ресторанта — оттам щях да имам пряк изглед към тротоара, по който след малко щеше да мине Хари. Ако масите бяха заети, щях да разполагам с време да почакам. Освен това бях гладен и със своя еkleктичен избор на паста и сандвичи „Рю“ бе подходящо място да се заредя с енергия. Обичах да ходя там от време на време, когато живеех в Токио, и с нетърпение очаквах пак да го посетя.

Последвах сервитьорката по дъсченото стълбище до третия етаж, като по пътя разглеждах шантавия интериор — зеленикавожълти стени с грамадни нарисувани цветя, пръснати в безпорядък столове и маси от

дърво, метал и пластмаса. Когато пристигнах, всички места до прозорците наистина се оказаха заети. Казах на сервитьорката да не се безпокои, с удоволствия щях да почакам за привилегията да се порадвам на толкова хубава гледка. Седнах на едно диванче с чаша айскафе в ръка, като се любувах на нарисуваните по тавана бръмбари, пеперуди и водни кончета. След половин час двете бизнес дами на една от масите до прозорците си тръгнаха и аз заех тяхното място.

Поръчах ризото с гъби шийтаке и супа минестроне, като помолих да ги донесат бързо, защото се надявам да хвана филм в девет и половина. Щеше да се наложи да тръгна веднага, след като Хари минеше по улицата, и трябваше идеално да синхронизирам нещата.

Замислих се какво да направя, ако експериментът ми излезе успешен — тоест, ако потвърдя, че следят Хари. Отговорът изцяло щеше да зависи от това кои са и защо проявяват интерес. Главната ми грижа бе нищо да не попречи на приготовленията ми за заминаване, които, след като бях направил „услугата“ на Тацу, щях да ускоря. Налагаше се да защитя плановете си, дори това да означаваше да оставя Хари на произвола на съдбата.

Ризотото си го биваше и ако бях свободен, щях да му се наслаждавам по-дълго. Сега обаче го излапах набързо, като наблюдавах улицата долу. Когато свърших, си погледнах часовника. Имах време точно колкото за прочутото горещо какао на „Рю“, гъста смес от чисто какао и малко бита сметана. От тази напитка ресторантът не сервира повече от двама дни дневно. Поръчах си и с наслада го изпих, докато чаках и гледах.

Видях Хари малко след девет. Движеше се по посока на часовниковата стрелка от станция Ебису към „Кусуноки-дори“. Крачеше бързо, както го бях инструктирал. По това време на вечерта Ебису привлича главно търсачи на удоволствия, дошли заради модните ресторанти и барове в комплекса Гардън Корт. Ритъмът в тоя район е отмерено спокоен. Всеки, който се опитва да не изостане от Хари, щеше да се окаже в дисонанс общия ритъм и следователно да събуди подозренията ми.

Забелязах първия вероятен кандидат, когато Хари зави надясно по „Кусуноки-дори“ при полицейския участък на „Ебису 4-чоме“. Млад японец в моркосин костюм, хилав, с намазана с гел коса и очила с телени рамки. Вървеше на десетина метра зад Хари по отсрещния

тротоар — добър метод, тъй като повечето хора забелязват само какво става точно зад тях, ако обръщат внимание и на това. Все още не можех да бъда сигурен, естествено, обаче позата и поведението, както и бързането му бяха подозрителни.

Хари продължи да се отдалечава от ресторанта. В далечината след него се появиха две групи млади японци, но аз ги отхвърлих като неподходящи. Държаха се прекалено спокойно и бяха твърде млади.

Следващият беше бял, едър тип, с небрежен тъмен костюм и самоуверена походка, които издаваха американеца. Крачеше бързо по тротоара и бе възможно да е бизнесмен, отседнал в недалечния хотел „Уестин“, който просто бърза за среща. Или пък не. Определих го като вероятен.

Хари изчезна, скрит зад клоните на едно от дърветата кусуноки, от които е взела името си улицата. Скри се и младият японец. Насочих вниманието си към американеца. Видях го да спира, като че ли изведнъж се е заинтригувал от плакатите с издирвани престъпници от страни на полицейския участък.

Виж ти.

След малко Хари отново се появи, връщайки се по южната страна на улицата. Спря да разгледа светлинната карта на ъгъла пред „Сапоро“, диагонално срещу полицейския участък, където американецът, вече без да бърза за срещата си, задоволяваше нововъзникналия си интерес към най-издирваните лица в Япония.

Обратният завой на Хари беше умерено агресивен, обаче не толкова провокативен, мислех си аз, за да накара преследвачите му да го оставят на мира за тая вечер. Нямах да почувствам, че ги е надушил. Засега.

Ще видим.

Той продължи надясно по булевард „Платанас“. Американецът остана на мястото си. След малко японецът навлезе в зрителното ми поле. Когато и той зави надясно по „Платанас“, американецът тръгна подире му.

Изчаках около минута, за да видя дали още някой няма да задейства радара ми, обаче това не се случи.

Слязох по стълбите на първия етаж, платих и благодарих на собственика за великолепната вечеря. После прекосих напъряко през комплекса Гардън Корт и се качих на втория етаж на откритата аркада.

Облегнах се на високата до кръста каменна стена пред офисния комплекс Гардън Корт Тауър като часови пред замък, наблюдавайки пешеходците долу.

Знаех, че Хари е минал по един от подлезите и по пътя е спрял да позяпа витрините, за да ми даде време да заема позиция. След няколко минути го видях да се появява под мен и диагонално да прекосява улицата. Ако исках, можех да заста на в отсрещния край на аркадата, за да наблюдавам приближаването му, но вече бях деветдесет процента сигурен, че съм забелязал опашките му, и нямаше нужда да рискувам да ме видят.

Те не закъснях да се покажат, разгърнали се след Хари като двата върха на ъглите в основата на подвижен разностранен триъгълник. Забелязах, че японецът оглежда витрините на магазините и ресторантите, както и хората, зяпащи от аркадата. Видях, че главата му се завърта назад и въпреки че най-вероятно щях да остана анонимен сред тълпата наоколо, отстъпих няколко крачки, за да съм сигурен, че няма да ме зърне.

Японецът вземаше прилични, но в случая безрезултатни контрашпионажни мерки. Явно беше забелязал, че Хари го води в кръг, класическа контрашпионажна тактика, която дава многобройни възможности на статична група наблюдатели да регистрират евентуалната опашка. Само че бях предвидил такава реакция и оттук нататък маршрутът щеше да е по права линия — чак до момента, в който Хари щеше да слезе от сцената и да настъпи, мигът на моята изненадваща поява.

Изчаках десет секунди и пак пристъпих напред. Хари тъкмо стигаше горния край на рампата, която щеше да го изведе от комплекса към станцията Ебису. Японецът и американецът продължаваха да са по петите му. Наблюдавах ги, докато и тримата напуснаха полезрението ми, после изчаках, за да се уверя, че няма и други. Не се изненадах от липсата на други интересни лица. Ако бяха повече на брой, когато бяха усетили, че ги въртят в кръг, щяха да променят позициите си, за да избегнат евентуалното си разкриване. Фактът, че не го бяха сторили, убедително подсказваше, че групата им е само от двама.

Погледнах си часовника. Още петнайсет минути.

Минах през подлеза до „Уестин“, където хванах такси до недалечния „Хиро“. Хари и неговите двама следовници се насочваха

натам и таксито ми даваше възможност да стигна по-рано, за да ги посрещна.

Слязох на „Мейджи-дори“, където се вмъкнах в един „Старбъкс“.

— Какво обичате? — попита ме на японски момичето на касата.

— Само кафе — отвърнах. — Голямо. И може ли да е адски горещо?

— Съжалявам, кафето започва да тече от машината точно при деветдесет и осем градуса, но докато се напълни чашата, изстива до осемдесет и пет. Не мога да го променя.

Божичко, тия хора наистина са дресирани, удивих се аз.

— Ясно. Обаче съм настинал и имам нужда от нещо горещо заради парата. Например чай?

— А, чайт е много горещ. Не се прави с машина, запарва се и се сервира при температура деветдесет и осем градуса.

— Чудесно. Направете ми голям ърл грей.

Тя ми приготви чая и го остави на плота до касата. Платих и го взех.

— Почакайте — спря ме момичето и ми подаде втора чаша. — Така ще остане по-дълго горещ.

Усмихнах се на загрижеността ѝ.

— Благодаря.

Покупката ми беше отнела около четири минути. Извървах неколкостотин метра по десния тротоар и стигнах до детска площадка, където седнах на ъглова пейка. Оставих чая и се обадох по нелегалния си мобифон, за да се уверя, че поръчаното такси ме чака. Казах на диспечерката, че пътникът ще отиде на мястото само след няколко минути.

Пет минути по-късно видях Хари да се приближава. Той зави наляво по безименна улица, която щеше да го отведе в доста тъмен и тих жилищен квартал. Място, където трудно можеш да хванеш такси. За щастие Хари знаеше, че колата ще го чака. Неговите двама приятели, естествено, нямаше да извадят такъв късмет.

Ето ги и тях, по един от всяка страна на улицата. Водеше американецът, по моя тротоар. Той пресече и последва Хари. След десет секунди натам тръгна и японецът. Взех си чая и закрачих след тях.

Петдесет метра наляво, петдесет надясно и петдесет пак наляво. Тия улички бяха изключително тесни и от двете им страни се издигаха бели бетонни стени. Цял лабиринт. Вървах бавно. Не ги виждах от такова разстояние, обаче знаех накъде отиват.

Три минути по-късно някъде отпред потегли такси и се насочи към мен. Хвърлих поглед към задния прозорец и видях Хари. Радвах се, че тая част е минала гладко. Ако имаше проблем, той щеше да се обърне и просто да продължи да върви, а аз щях да импровизирам. Само че моята цел беше това ненадейно и малко театрално изчезване на плячката им да принуди преследвачите да се съберат на съвет. Щеше да ми е по-лесно, ако можех да ги изненадам едновременно.

Докато таксито ме подминаваше, нито Хари, нито аз издадохме с нещо, че се познаваме. Продължих нататък и завих надясно по улицата, от която току-що бе излязла колата.

Беше дълга трийсетина метра и в края завиваше под прав ъгъл надясно. Нито следа от нашите двама приятели. Нищо. Улицата, на която ги бе довел Хари, нямаше изход.

Насилих се да продължа с небрежна крачка, просто обикновен пешеходец. Сърцето ми се разтуптя. Усещах го как бие в гърдите ми, как почуква в ушите ми.

Десет метра. Махнах пластмасовото капаче на хартиената чаша с палец. Усетих го да се премята по горната част на дланта ми.

Седем метра. Адреналинът забавяше възприятията ми. Японецът се озърна към мен. Втренчи се в лицето ми. Очите му започнаха да се ококорват.

Пет метра. Той протегна ръка към американеца, жест, настойчив дори при моето забавено от адреналина зрение. Хвана колегата си за ръката и го задърпа.

Три метра. Американецът вдигна поглед и ме видя. Цигарата увисна от устните му. Очите му не показваха, че ме познава.

Два метра. Лиснах чашата напред. Горещият деветдесет и осем градуса чай ърл грей попари лицето и шията на американеца. Той разпери ръце и изкрещя.

Обърнах се към японеца. Очите му се бяха облецили и главата му се въртеше назад-напред в универсален отрицателен жест. Понечи да вдигне ръце, сякаш за да ме отблъсне.

Сграбчих го за раменете и го шибнах в стената. Като използвах инерцията, пристъпих напред и забих коляно в слабините му. Той изпъшка и се преви надве.

Пак се обърнах към американеца. Беше се навел напред и се олюляваше, обхванал лицето си с шепи. Сграбчих го за яката на сакото и дъното на панталона и го тласнах към стената както матадорът прави с бика. Тялото му се разтърси от сблъсъка и мъжът се строполи на земята.

Японецът лежеше по хълбок, стискаше слабините си и дишаше тежко. Изправих го за реверите и го опрях с гръб към стената. Погледнах наляво, после надясно. Бяхме само тримата.

— Кажи ми кои сте — заповядах му на японски.

Той издаде задавен звук. Виждах, че има нужда от малко време.

Като притисках гърлото му с лявата си ръка, аз го претърсих, за да се уверя, че не носи оръжие, после проверих ушите и сакото му за предавател. Беше чист. Бръкнах във вътрешния джоб на сакото и извадих портфейла. Разтворих го. Личната карта бе в прозрачния преден ламиниран джоб.

Томохиса Канезаки. Втори секретар, консулски отдел, посолство на САЩ. Печатът с плешивия орел на американския държавен департамент хвърляше жълто-сините си металически отблясъци.

Значи тия чешити бяха от ЦРУ. Пъхнах портфейла в джоба на панталона си, за да разгледам съдържанието му по-късно на спокойствие.

— Стегни се, Канезаки-сан — преминах на английски аз. — Иначе този път ще те заболи сериозно.

— *Чото мате, чото мате* — изпъшка той и вдигна ръка, за да подчертае думите си. Чакай малко, чакай малко. — *Сецумеи суру то якусоку шимасу кара...* — Обещавам, ще ти обясня всичко, но...

Говореше с американски акцент.

— Карай на английски — предложих му. — Нямам време да ти давам урок по японски.

— Добре, ясно — вече не се задъхваше толкова. — Казвам се Томохиса Канезаки. От американското посолство в Токио.

— Знам кой си. Току-що проверих портфейла ти. Защо следяхте оня човек?

Той дълбоко си пое дъх и сбърчи лице. Очите му сълзяха от ритника в тестисите.

— Опитвахме се да те открием. Ти си Джон Рейн.

— И защо съм ви притрябвал?

— Не знам. Изискванията бяха дадени...

Силно стиснах гърлото му и изляях в лицето му:

— Не ме интересуват твоите изисквания. Незнанието няма да ти помогне. Поне тази вечер. Ясно ли е?

Томохиса се опита да ме отблъсне.

— Просто ме остави да говоря, става ли? Ако продължиш да ме душиш, няма да мога да ти кажа нищо!

Съобразителността му ме сепна. Стори ми се по-скоро ядосан, отколкото уплашен. Като че това хлапе не съзнаваше колко е загазило. Ако не ми кажеше каквото исках, щеше да се наложи да пренастроя нагласата му.

Хвърлих бърз поглед към проснатия му на земята приятел, после пак се втренчих в него.

— Говори бързо.

— Само трябваше да те открием. Изрично ми беше наредено да не осъществявам контакт.

— Какво трябваше да се случи, след като ме откриете?

— Оттам щяха да поемат началниците ми.

— Обаче знаеш кой съм.

— Казах ти, да.

Кимнах.

— Тогава си наясно какво ще направя с теб, ако някой от отговорите ти не ме задоволи.

Той пребледня. Явно загряваше.

— Кой е онзи? — посочих с глава американеца.

— Дипломатическа охрана. Изискванията... Наредиха ми при никакви обстоятелства да не рискувам среща насаме с теб.

Бодигард. Изглеждаше вероятно. Не ме беше познал, бях убеден в това. Сигурно бе там само за охрана и за участие в проследяване.

А можеше и да е наемният убиец. Управлението използва наемници за мокрите си поръчки, хора като мен. Спокойно можеше да е такъв.

— Не е трябвало да оставаш насаме с мен, защото...

— Защото си опасен. Имаме досието ти.

Написаното от Холцър. Ясно.

— Мъжът, когото следяхте — казах. — Обясни ми за него.

Той кимна с глава.

— Казва се Харуйоши Фукасава. Един от твоите известни сътрудници. Следяхме го, за да се доберем до теб.

— Не е достатъчно.

Томохиса студено ме изглежда, като че ли се готвеше да ми отпрати предизвикателство.

— Нищо повече не знам.

Партньорът му изпъшка и започна да се надига на колене. Канезаки хвърли поглед към него. Знаех какво си мисли: ако оня дойдеше на себе си, трудно щях да се оправя и с двамата.

— Не ми казваш всичко, което знаещ, Канезаки — заявих аз. — Ще ти покажа нещо.

Приблжих се до партньора му, който ни гледаше, застанал на четири крака, и сумтеше нещо неразбираемо. Наведох се, хванах го за брадичката с едната ръка и отстрани за главата с другата и изведнъж рязко завъртях. Шията шумно изхрущя и той се свлече на земята.

Пуснах главата му и се върнах при Томохиса, чиито опулени очи се местеха от мен към трупа и обратно.

— Мама му стара! — изпелтечи той. — Божичко!

— За пръв път ли виждаш такова нещо? — с нарочно небрежен глас го попитах. — С времето става по-лесно. Естествено, в твоя случай следващия път ще се случи с теб.

Лицето му бе бледо и още повече преbledняваше. За миг се зачудих дали няма да припадне. Трябваше да му помогна да се съсредоточи.

— Канезаки. Разправяше ми за Харуйоши Фукасава. Дето си знаел, че е мой сътрудник. Продължавай нататък, моля те.

Той дълбоко си пое дъх и затвори очи.

— Знаехме... знаехме, че е свързан с теб, защото засякохме едно писмо.

— Какво писмо?

Очите му се отвориха.

— От него за Мидори Кавамура в Ню Йорк. Споменаваше се за теб.

По дяволите, помислих си. Просто не можех да се измъкна от тия хора. Бяха като ракови клетки. Мислиш, че си се отървал, а те все се появяват отново.

И се разпространяват, обхващат хората наоколо.

— Продължавай — намръщих се.

— Господи Боже, казвам ти всичко, което знам!

Ако съвсем се паникьосаше, нямаше да узная нищо полезно. Номерът беше хем да го е страх, хем да не обезумее чак толкова, че да започне да си измисля, за да ме задоволи.

— Добре. Не знаеш нищо повече за начина. Но още не си ми казал нищо за причините. Защо се опитвате да ме откриете?

— Виж, наясно си, че не мога да приказвам за...

Силно го стиснах за гърлото. Очите му се облециха. Той провря едната си ръка между моите и се опита да откопчи пръстите ми, хватка, която сигурно бе изучавал на някой от неделните курсове за лична самоотбрана в Управлението. Чест му правеше, че си я спомни при извънредни обстоятелства. Жалко, че не постигна нищо.

— Канезаки — предупредих го, като разхлабих хватката си само колкото да може да диша, — след една минута или ще продължиш да живееш, или някой ще те намери проснат до приятеля ти. И изборът изцяло зависи от информацията, която ми дадеш през тая минута. Почвай да пееш.

Усетих, че преглъща под натиска на дланта ми.

— Добре де, добре — накрая изпъшка той. Вече говореше бързо. — Правителството на Съединените щати от десет години оказва натиск на Япония да реформира банките си и да постави финансите си в ред. Положението от десет години само се влошава. Сега икономиката започва да се срива. Ако сригът продължи, Япония ще бъде първата паднала плочка от доминото. Ще я последват Югоизточна Азия, Европа и Америка. Страната трябва да се реформира. Монополите обаче толкова дълбоко са се окопали, че реформите са невъзможни.

Погледнах го.

— Остават ти четирийсетина секунди. Не ми харесваш.

— Добре де, добре! Токийското оперативно бюро има за задача да осъществи програма за стимулиране на реформите и премахване на пречките пред тях. Програмата се казва „Здрач“. И двамата знаем с

какво се занимаваш. Мисля... мисля, че моите началници искат да те помолят за помощ.

— С каква цел?

— За премахване на пречките.

— Но не си сигурен, така ли?

— Виж, служба в Управлението от три години. Не ми казват много неща. Но всеки, който познава миналото ти и знае за „Здрач“, може да събере две и две.

Погледнах го и обмислих възможностите. Да го убия ли? Началниците му нямаше да узнаят какво се е случило. Обаче щяха да предположат, че зад всичко това стоя аз, естествено. И въпреки че нямаше да успеят да се доберат до мен, Хари и Мидори бяха в ръцете им.

Не, убийството на това хлапе нямаше да прогони Управлението от живота ми. Нито от живота на Хари и Мидори.

— Ще обмисля вашата оферта — казах му. — Можеш да го предадеш на началниците си.

— Никаква оферта не съм ти отправял. Това е само предположение. Ако съобщя на началниците си за какво сме си приказвали, ще ме върнат на канцеларска работа в Ленгли.

— Кажи им каквото искаш. Ако проявя интерес, ще се свържа с теб. Лично с теб. В противен случай мълчанието ми ще означава отказ. Очаквам също да престанете да се опитвате да ме откриете, особено чрез други хора. Ако науча, че не сте уважили тези ми желания, ще те държа лично отговорен. Лично теб. Ясно ли е?

Той понечи да каже нещо, но се задави. Сетих се какво ще стане и се отдръпнах. Канезаки се преви и повърна. Приех го за „да“.

Върнах се пеш до Ебису и хванах метрото до Шибуя. Излязох през изхода за Миямасузака на „Шибуя 1-чоме“, после извървах краткото разстояние до кафенето „Хату“. С тъмните си дъсчени подове и маси, с дългия плот хиноки, със стотиците си изящни порцеланови чашки и чинийки, с изключително приготвените си напитки това заведение без прозорци беше едно от обичайните ми свърталища, докато живеех в Токио, или поне толкова обичайно, колкото можех да допусна да стане което и да било място. Липсваше ми.

Влизаше се направо от улицата. Мъжът на бара тихо каза „*ирас-шаимасе*“, но без да ме погледне. Продължи да налива вдигаща пара

вода от сребърен чайник през филтър, поставен върху синя порцеланова чашка. Навеждаше се настрани, така че очите му да са на равнището на чайника. Ръката му описваше малки кръгове във въздуха, за да може водата да тече равномерно през кафето във филтъра. Сякаш рисуваше или дирижираше миниатюрен оркестър. Беше истинско удоволствие да видиш такава отдаденост на свещенодействието. Не успях да се сдържа и спрях да го погледам.

Когато свърши, той се поклони и отново ме поздрави. Отговорих и се запътих към дъното. Завих наляво в края на Г-образното помещение и видях Хари, седнал на една от трите крайни маси.

— Здравсти — изправи се той и ми подаде ръка.

Стиснах я.

— Радвам се, че си намерил заведението.

Хари кимна с глава.

— Упътванията ти си ги биваше.

Погледнах масата. Имаше само чаша вода с лед.

— Не пиеш ли кафе?

— Не знаех кога ще дойдеш, затова поръчах две чашки кафе от отлежали зърна. Някаква смес, която се казва *нире*. Пригответе се за половин час. Реших, че ще ти хареса — сервитьорката каза, че било „изключително силно“.

Усмихнах се.

— Така е. Не съм сигурен, че ще ти е по вкуса.

Той сви рамене.

— Обичам да опитвам нови неща.

Юкико, помислих си. Седнахме.

— Е? Как мина? — попита Хари.

Извадих портфейла на Канезаки и го плъзнах по масата към него.

— Следяха те — осведомих го.

Хари го разтвори и погледна личната карта.

— Уф, мама му стара — промълви. — ЦРУ ли?

Кимнах.

— Но как? Защо?

Предадох му разговора с втория секретар.

— Излиза, че са се интересували от мен само защото са се интересували от теб — накрая заключи Хари.

Бавно кимнах.

— Така изглежда.

— Питам се дали знаят кой съм, извън връзката ми с теб.

— Не може да се каже. Възможно е да са се допитали до други служби и в такъв случай са разбрали, че някога си работил в Агенцията по национална сигурност. Но невинаги са толкова стриктни.

— Успели са да ме открият по онова писмо. Беше глупаво от моя страна да го пратя.

— Тук има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Само писмото ми се струваше недостатъчно. Нямах време да попитам обаче.

Помълчахме малко.

— Може и да е било достатъчно — рече накрая той. — Аз го подписах само с малкото си име, но родителите ми са избрали три канджи, вместо обичайните две. — Хари начерта на дланта си йероглифите за „пролет“, „даване“ и „амбиция“, необичаен правопис на иначе разпространено име.

— Трябва да са наблюдавали и Мидори — прибавих.

Той кимна.

— Да. Знаели са, че се познавате. Може да са я следили и да са проверявали пощата ѝ с надеждата, че ще се свържеш с нея. Вместо това са се натъкнали на мен.

— Вероятно си прав.

— Пуснах онова писмо близо до централната поща в Чуо-ку, не много далеч от службата си. Имало е клеймо. Може да са го използвали, за да търсят в разширяващи се концентрични кръгове. Глупаво от моя страна. Трябваше да го пусна от другаде.

— Не може вечно да внимаваш — погледнах го аз.

Той въздъхна.

— Сега пак трябва да се местя. Не мога да ги оставя да научат къде живея.

— Не забравяй, те знаят и къде работиш.

— Не ми пука за това. В момента върша много неща от къщи. В дните, когато се налага да ходя до службата, ще правя извънредно щателни ПН.

— Досега не си ли го правил?

— Съжалявам. Не толкова усърдно, колкото би трябвало. Но повярвай, когато идвам на среща с теб, внимавам.

Това си беше проблем. В компютърната мрежа Хари бе абсолютно невидим. Обаче в истинския свят общо взето си оставаше обикновен човек. Слабо място в моята броня.

Свих рамене.

— Ако не внимаваше, ония вече щяха да са се добрали до мен. Или в „Дийз“, или някой друг път. Твоите ходове са ги заблудили.

Думите ми го накараха да се поободри.

— Нали не смяташ, че ме заплашва нещо? — попита след малко.

Замислих се. Не бях споменал, че партньорът на Канезаки не е останал жив след срещата. Сега му го казах.

— Мама му стара — изруга Хари. — Точно това имам предвид. Ами ако поискат да си отмъстят?

— Съмнявам се, че ще си го изкарат на теб. Ако насреща ни беше якудза, друг въпрос, щяха да се насочат към приятелите ми само за да ми направят мръсно. Но ако ЦРУ има някакъв проблем, той е с мен. Ти не представляваш опасност за тях. От друга страна, не разполагат с толкова много хора. Конгресът не им отпуска средства. Тъкмо затова имат нужда от такива като мен.

— Ами полицията? Таксито ме взе от същото място, на което някой ще намери труп.

— Канезаки ще се обади тук-там и трупът ще изчезне, преди някой да се натъкне на него. А дори ченгетата да се включат в играта, с какво разполагат? Таксиметровият шофьор, ако го открият изобщо, знае само едно фалшиво име и едва ли ще може да опише пътник, който не се е отличавал с нищо особено, пък и не го е видял добре в тъмното, нали?

— Сигурно си прав.

— Но все пак трябва да внимаваш. Това момиче, с което поддържах връзка, Юкико, имаш ли ѝ доверие?

Той ме погледна. След малко кимна утвърдително.

— Защото щом прекарваш нощта с нея, тя знае къде живееш. Това е слабо място в защитата ти.

— Да, тя обаче няма нищо общо с тези хора...

— Човек никога не знае, Хари. Никога не знае.

Последва дълго мълчание.

— Не мога да живея така — заяви накрая той. — Като теб.

Сигурно е трябвало да помислиш за това, преди да се забъркаш в моя свят, мина ми през ума.

Но не беше честно. Нито особено смислено.

Сервитьорката донесе две чашки нире и ги остави изключително внимателно, като че ли бяха безценни. Сетне се поклони и се отдалечи.

Изпихме кафето. Хари похвали своето, но очевидно насила. Порано обичаше да се подиграва с моите кулинарни препоръки. Нямахме как да не забележа разликата и това не ми хареса.

Поговорихме за общи неща. Когато свършихме с кафето, си пожелахме лека нощ и аз го оставих, за да тръгна по обиколния си път към хотела.

Питах се дали наистина вярвам, че ЦРУ не представлява опасност за Хари. Общо взето, да. Друг въпрос бе дали имаше опасност за мен. Може и да им трябваше помощ, както беше казал Канезаки. А може и да ме търсеха, за да си отмъстят за Холцър. Нямахме как да бъда сигурен. Така или иначе, очистването на бодигарда на втория секретар нямаше да ги изпълни с нежни чувства към мен.

Освен това стоеше въпросът с Юкико. Тя продължаваше да не се вписва в картинката и нямаше как да узная дали е свързана с Управлението или с някой друг.

Когато се прибрах в хотела, си легнах и се вторачих в тавана, отново неспособен да заспя.

Значи в края на краищата не е била Мидори, помислих си.

Управлението вместо Мидори. Каква утеха, мамка му. Стига. Прекрати.

Изведнъж се почувствах още по-несигурен от предишната вечер, че това ще е последната ми нощ в Токио. Дълго се вирах в тавана, преди да потъна в сън.

6.

На другата сутрин взех влака стрела до Осака. Пристигнах рано следобед на оживената гара Шин-Осака и с изненада установих, че завръщането ме радва. Може да ми беше омръзнало да живея в хотели. Или пък се дължеше на мисълта, че пак ще трябва да замина, този път завинаги.

Знаех, че не бяха ме проследили на тръгване от Токио, но през два и половина часовото пътуване с влака няхах възможност да проверя дали все пак нямам опашка. Това е много време за мен, особено в светлината на неотдавнашната ми среща с Канезаки и компания, и за да се успокоя, минах по заобиколен път, преди да взема метрото до Миякоджима, където се качих по стълбището на изход А4.

Без конкретна причина завих наляво при полицейския участък на кръстовището „Миякоджима Хондори“, маневрирайки сред стотици велосипедисти, които караха във всички посоки около изхода. Спокойно можех да завия надясно покрай местната гимназия и към река Окава. Едно от предимствата на блока в Белфа е, че до него се стига от всички страни.

Завих наляво по „Миякоджима Китадори“, после надясно срещу трафика по едноръчна улица и още веднъж наляво. Движението срещу трафика щеше да възпрепятства евентуалното автомобилно проследяване. Всеки завой ми даваше възможност незабелязано да се озъртам през рамо, като в същото време продължавам по все по-тясна и по-тиха улица от предишната. Ако някой се надяваше да ме проследи пеш, трябваше да се движи плътно подире ми, иначе щеше да ме изгуби. В района имаше десетки блокове и възможността да съм се запътил към всеки от тях представляваше още един фактор, който щеше да направи безрезултатен всеки друг вид наблюдение, освен проследяването отблизо.

В известен смисъл кварталът представляваше пример за лошо разпределение на пространството. Лъскави блокове от стъкло и стомана се издигаха срещу паркинги от железни стълбове, покрити с гофрирана ламарина. Еднофамилни къщи се кипреха до фабрики за

рециклиране и леярни. Ново многоетажно училище извърщаше гордата си гранитна фасада от своя съсед — порутени развалини на някогашен автосервиз, като неблагоприятно дете, срамуващо се от болния си родител.

От друга страна, местните жители явно нямаха нищо против тази бъркотия. Напротив: навсякъде се забелязваха признаци за гордостта им от квартала. Еднообразният пейзаж на макадама и гофрираната ламарина се нарушаваше от малки бунтове, изразяващи се в саксии с бамбук, лавандула и слънчоглед. Тук имаше грижливо подреден алпинеум от вулканични камъни, там — изсушен корал. Грозната железобетонна стена на една къща беше скрита зад поддържани с обич лехи декоративен татул, градински чай и лавандула.

Аз живеях в ъглов апартамент с три спални на трийсет и шестия етаж на един от двата еднакви небостъргача в комплекса Белфа. Жилището бе по-голямо, отколкото ми трябваше, и повечето стаи бяха необитаеми, но ми харесваше да живея нависоко, с изглед към града. Освен това, когато го наех, реших, че ще е в моя полза домът ми да не се вписва в профила на самотник, неотдавна изчезнал и с минимални нужди. Не че имаше значение.

Казвам си, че обичам да живея на места като Белфа, защото родителите на малки деца обикновено внимават за непознати и щом решат, че си свой човек, могат да образуват неволна, но ефективна преграда за засади. Има и още нещо. Аз нямам семейство и никога няма да имам — такива места сигурно ме привличат не само поради безопасността си, но и заради някаква друга, по-трудно доловима форма на сигурност. По-рано като че ли не се нуждаех от такива неща. По-скоро бих се забавлявал и дори навярно донякъде бих се отвратил от идеята да живея като психовампир, задържал се на тоя свят призрак, притиснал нос към едностранно огледало и наблюдаващ с отчаяни и алчни очи обикновения живот, от който съдбата го е лишила.

Това променя приоритетите ти. По дяволите, променя ценностите ти.

Спрях до уличен телефон и включих телефонния секретар, свързан със специален телефон в апартамента ми — звукозадействащо се устройство с чувствителен микрофон, който функционира и като предавател. Уредът безшумно набира номера на телефонния секретар, ако някой влезе в жилището, без да знае кода за изключване на

телефона, и предварително ми съобщава от безопасно разстояние дали имам неочаквани гости. Такава система ме беше спасила в Токио от засада, организирана от Холцър, а аз обикновено продължавам да използвам нещата, които са доказали годността си. Всекидневно бях проверявал телефонния секретар от Токио, както направих и сега. Нямаше нищо обезпокоително. По време на отсъствието ми никой не бе влизал в дома ми.

От уличния телефон извървах краткото разстояние до комплекса Белфа. На игрището вдясно от мен играеха софтбоул. Някакви дечурлига ритаха кикбол до гранитния алпинеум пред блока. Подмина ме старец на велосипед, върху чието кормило се заливаше от смях внучето му.

Влязох през предния вход и както винаги, минах по такъв начин, че охранителната камера пред сградата да заснеме само гърба ми. Тия предпазни мерки са част от всекидневието ми, но както бе отбелязал Тацу, камерите са навсякъде и не можеш да забележиш всички.

Качих се с асансьора на трийсет и шестия етаж и минах по коридора до апартамента си. Проверих парченцето прозрачно тиксо, което бях поставил в долния край на вратата, и го намерих непокътнато, все още залепено за касата. Както безброй пъти бях повтарял на Хари, добрата защита трябва да е многопластова.

Отключих и влязох вътре. Всичко изглеждаше, както го бях оставил. Кое не означаваше почти нищо. Освен футона на пода и нощното шкафче в една от спалните имаше масленозелен кожен диван, нов, ала не и наглед, поставен срещу прозореца, гледащ на запад, където понякога седях и съзерцавах залеза. Огромен килим покриваше част от полираното дюшеме, с редуващо се зелено и синьо и осеян с десетки кремави петна, навярно изобразяващи кози в пасторална среда, плътен и достатъчно мек, за да е служил някога за постелка на номадите, които го бяха изтъкали. Масивно двойно писалище, стигнало до Япония чак от Англия, чиято повърхност беше покрита с черна кожа, изтъркана от над един век натиск на писалки, движили се по тая повърхност, за да сключват презокеански сделки, да предават новини, които вероятно бяха стигали до роднините в чужбина след цели седмици, да съобщават за раждане и смърт, да изказват поздравления, съболезнования и съжаления. Един от ония фантастично сложни, но поразително удобни столове на „Хърман

Милър“, който бях купил случайно от фирмена разпродажба в Шибуйа. Върху бюрото компютър „Макинтош“ G4 и разкошен дващест и три инчов плоскоекранен монитор, за които не бях казал нищо на Хари, за да не развалям впечатлението му, че съм компютърен слабак. Не виждах никакви предимства в това да му разкрия, че също ме бива да прониквам зад защитни стени, когато възникне такава необходимост.

Срещу дивана имаше аудиоуредба „Банг Олуфсен“ с гнезда за шест диска. До нея — лавица с богата колекция дискове, повечето джаз, както и моята скромна библиотека. Библиотеката се състои от няколко книги върху бугеи — бойните изкуства, някои доста стари и неясни, съдържащи сведения за бойни методи, смятани за прекалено опасни в модерното джудо — прекършване на гръбнак, трошене на врат и тем подобни, които по тази причина общо взето са изгубени за изкуството. Има и няколко често прелиствани философски труда — Мишима, Мусаши, Ницше. Както и няколко тънки книжлета, които от време на време поръчвам от някои необичайни издателства в Щатите, книжлета, които са незаконни в Япония и други страни, лишени от американската, навярно прекалено силна любов към свободата на словото, но с които успявам да се сдобия чрез методи, научени от самите тях. Има трудове върху най-модерните методи и технологии за наблюдение, полицейски следствени методи и криминалистика, осигуряване на фалшива самоличност, откриване на офшорни сметки и тайни адреси, методи за дегизиране и укриване, разбиване на ключалки и влизане с взлом, и други подобни. Естествено, през годините съм натрупал богат опит във всички тези области, но нямам намерение да го споделя в писмен вид. Вместо това чета тия книги, за да науча какво знае конкуренцията, да разбера как разсъждават хората, с които може да се сблъскам, да предвидя къде може да ме настигнат, да взема съответните мерки.

Единствената подозрителна вещ в апартамента бе дървеният тренировъчен манекен уингчун, голям колкото едър мъж, който бях поставил в центъра на голямата стая с татами. Ако в апартамента живееше семейство, там може би щеше да е и семейната котацу, ниска маса с тежка покривка, спускаща се до пода, и с електрически мангал отдолу, около която семейството щеше да се събира през зимата, за да топли крака на мангала, удобно завити с покривката, приказвайки си за

съседите, проверявайки домакинските сметки и навярно обсъждайки бъдещето на децата.

Използвах тази стая за нещо по-полезно за мен. Тренирах джудо почти от четвърт век, откакто бях в Япония, и обичах акцента на това бойно изкуство върху премятанията и боя на земята. Ала щом Холцър и ЦРУ ме бяха проследили до центъра за джудо „Кодокан“ в Токио, разбирах, че включването ми в клона му в Осака ще бъде прекалено очевиден ход, все едно някой подопечен на програмата за закрила на федералните свидетели пак да се абонира за същите съмнителни списания, които винаги е получавал, преди да премине в нелегалност. Засега се чувствах по-спокойно, като тренирах сам. Манекенът поддържаше остротата на рефлексите ми и мазолите по ударните повърхности на ръцете ми, освен това ми позволяваше да упражнявам някои удари и блокове, които по-рано бях пренебрегвал, докато тренирах джудо. Ако някой ми дойдеше на гости, манекенът можеше да стане интересна тема за разговор.

През следващите дни се занимавах с приготовленията си да напусна Осака. Щеше да е грешка, ако действах припряно: човек е най-уязвим при преход и този, който досега не беше успял да ме открие, сега преспокойно можеше да го стори, ако изведнъж се впуснех в прибързани действия. Тацу може би очакваше да постъпя точно така и щеше да е готов да тръгне подире ми. Обратно, ако останех нащрек, имах шанс да го заблудя, което щеше да ми позволи да му се изплъзна напълно, когато свърша с приготовленията и настъпи подходящият момент. Засега той нямаше основание да ме дебне, затова с по-малък риск можех да използвам времето, за да подготвя всичко.

Бях се спрял на Бразилия и тъкмо затова учех португалски, който се беше оказал толкова полезен при срещата с Наоми. Хонконг, Сингапур и други азиатски дестинации или пък някое място в Щатите може би бяха по-очевиден избор, обаче точно по тая причина бях избрал Бразилия. Дори някой да се сетеше да ме търси там, бая щеше да се озори: огромният брой етнически японци бяха навлезли във всички области на бразилския живот и поредният емигрант нямаше да привлече абсолютно никакво внимание.

Рио де Жанейро, който предлагаше култура, климат и наплив от туристи, щеше да бъде идеалното място. Градът е далеч от централните световни разбузаване, на тероризма и Интерпол, затова можех да

не се безпокоя особено от случайни срещи, мрежи от охранителни камери и други клопки за беглеца. Дори бих могъл да подновя тренировките си по джудо или поне да се занимавам с някой от неговите братовчеди: бразилската фамилия Грацие беше развила един от предшествениците на джудото, джиу-джицу, пренесено в страната от пристигащите японци, превръщайки го в най-сложната ръкопашна бойна система в света. Тя се практикуваше фанатично в Бразилия и беше станала популярна по цялото земно кълбо, включително в Япония.

Освен подходящо място, си бях осигурил идеална самоличност, която отдавна изграждах за деня, когато може да се наложи да изчезна от картата по-безследно отвсякога. Преди десетина години, докато следях един бюрократ, преди да го очистя, бях се смаял от невероятната външна прилика помежду ни — възраст, ръст, телосложение, даже лице. Обектът имаше и прекрасно име: Таро Ямада, нещо като японски еквивалент на Джон Смит. Поразрових се и научих, че Ямада-сан няма близки роднини. Струваше ми се, че няма да липсва на никого чак толкова, та да го търси, ако се случи да изчезне.

Вижте, в много книги се твърди, че можете да си изградите нова самоличност с името на някой мъртвец, обаче това е вярно само ако никой не му издаде смъртен акт. Ако властите са уведомени по какъвто и да е начин — да речем, човекът е починал в приют или болница, погребан е или е кремиран, което, ако се замислите, обхваща почти всички възможности, или ако някой съобщи за изчезването му, — ще му издадат смъртен акт. И ако въпреки това решите да използвате името му, даже да успеете да стигнете донякъде, новият документ за самоличност ще има един фатален недостатък — впоследствие, когато поискате да си извадите шофьорска книжка, кандидатствате за кредит, постъпвате на почти всякаква работа, подадете документи за връщане на надвзети данъци или решите да прекосите границата, накратко, когато се опитате да извършите едно от безбройните неща, заради които изобщо се нуждаете от нова самоличност, на нечий екран ще светне предупреждение и вие моментално ще бъдете прецакани.

Ами ако вземете самоличността на все още жив човек? Това върши работа за краткосрочни измами, известни жаргонно като „открадната самоличност“, въпреки че е по-точно да се каже

„самоличност, взета назаем“, но е неприложимо за нещо по-дългосрочно. В края на краищата, кой ще носи отговорност за тия нови кредитни карти? И къде ще бъдат пращани сметките? Добре тогава, ами ако използвате човек, който е изчезнал по някаква причина, ако допуснем, че изобщо знаете за подобна личност? Е, какво? Дали е имал дългове? Бил ли е наркочилър? Защото, ако някой го е издирвал по-рано, сега ще издирва вас. Пък и какво ще направите, ако изчезналият изведнъж се появи отново?

Естествено, ако знаете, че със сигурност е мъртъв, защото случайно сте го убили вие, това вече е малко по-различно. Вярно, ще трябва да се отървете от трупа — по такъв начин, че никога да не го открият — рискована и често ужасна задача, която не е за всеки. Но ако сте стигнали дотам и сте уверени, че никой няма да съобщи за смъртта или изчезването на човека, значи сте се сдобили с нещо потенциално ценно. Ако, освен това знаете, че той е имал добра кредитна история, защото продължавате да му плащате сметките, може би сте намерили точно каквото ви трябва.

Да, аз очистих злополучния господин Ямада, обаче не съобщих на клиента. Вместо това обектът сякаш се беше скрил вдън земя, осведомих го аз, неспособен да устоя на каламбура. Може би е надушил, че са му пратили наемен убиец? Клиентът нае частен детектив, който потвърди наличието на всички признаци за внезапно бягство: закрыта банкова сметка и други ефикасно приключени лични дела, поща, пренасочена към анонимен чуждестранен адрес, изчезнали дрехи и други лични вещи от апартамента. Естествено, аз се бях погрижил за всичко това. Клиентът ми даде да разбере, че за неговите цели изчезването е равносилно на смърт и че няма нужда да се главоболя да издирвам Ямада, за да изпълня договора. Въпреки това получих възнаграждение за усилията — никой не иска човек като мен да реши, че с него са се отнесли несправедливо — и с това всичко свърши. Самият клиент отдавна намери своя злощастен край и беше изтекло достатъчно време, за да възкреся Ямада-сан, като регистрирам малка консултантска фирма на негово име, плащайки данъци, осигурявайки съответния пощенски адрес, натрупвайки дългове и изплащайки ги — всички дребни неща, които, взети заедно, изграждат съществуването на един абсолютно незабележим и абсолютно нормален член на обществото.

Сега само трябваше да нахлузя самоличността на Ямада и да започна новия си живот. Но първо Таро Ямада трябваше да направи някои от нещата, които щеше да извърши всеки на негово място, решил да се откаже от неуспешния си консултантски бизнес и да се пресели в Бразилия, за да учи японци трето поколение на вече забравения им роден език. Той имаше нужда от виза, законна банкова сметка — за разлика от незаконните, под чужди имена, които поддържам в чужбина, — осигурена квартира, офис. Формално щеше да живее в Сао Паоло, където бяха съсредоточени почти половината бразилски етнически японци, и това още повече щеше да затрудни откриването му в Рио. Щеше да бъде по-лесно да се погрижи за голяма част от тия неща с помощта на японското консулство в столицата Бразилия, естествено, обаче господин Ямада предпочиташе по-неофициалните, по-трудно проследимите начини.

Докато устройвах Ямада в Бразилия, прочетох за поредица скандали, свързани с корупция, и се запитах каква е ролята им в тайната война на Тацу с Ямаото. Оказваше се, че „Юнивърсъл Студиос Джапан“ са сервирали храна, чийто срок на годност е изтекъл преди девет месеца, и са фалшифицирали етикетите, за да скрият тоя факт, освен това от една чешмичка течала вода, която всъщност била непречистена и предназначена за промишлени нужди. „Мистър Донът“ имали навика да предлагат кюфтета, съдържащи забранени оцветители. „Сноу Бранд Фууд“ обичали да спестяват по някоя йена, като обработват старо мляко и не почистват фабричните тръби. Това нямаше как да се скрие — бяха се отровили петнайсет хиляди души. „Мицубиши Мотърс“ и „Бриджстоун“ били уличени в укриване на дефекти на автомобили и гуми, за да избегнат рекламациите. Най-лоша и шокираща, даже по японските стандарти, беше новината, че ТЕПКО, „Токио Електрик Пауър“, са уличени в подаване на фалшифицирани доклади за ядрена безопасност, което продължавало от двайсет години. В докладите не фигурирали сериозните проблеми с осем различни реактора, включително пукнатини в бетонните кожуси.

Най-удивителното обаче не бяха скандалите. А това, че хората оставаха равнодушни. Което вероятно разгневяваше Тацу. Питам се какво го мотивира. В други страни такива разкрития щяха да предизвикат революция. Но въпреки скандалите, въпреки икономиката японците просто продължаваха да преизбират все същите обичайни

заподозрени от Либерал-демократическата партия. Божичко, половината от проблема, с който се бореше Тацу, бяха официалните му началници, хората, на които в известен смисъл трябваше да козирува. Как можеш да продължаваш при толкова решително невежество и безпощадно лицемерие? Защо се главоболеше?

Четях новините и се опитвах да си представя как ги тълкува той, всъщност как изобщо се опитва да ги осмисли. Предполагах, че не всички са лоши. В провинцията бяха станали някои събития, които вероятно го окуражаваха. Губернаторът Китагава Масаясу беше победил бюрократите в Мие, отхвърляйки предложението за строеж на ядрена електростанция. В Чиба Домото Акико, шейсет и осем годишен бивш телевизионен репортер, се бе наложил над кандидатите, поддържани от бизнеса, профсъюзите и различни политически партии. Губернаторът на Нагано, Танака Ясуо, бе спрял строежа на цял язовир въпреки натиска на могъщите строителни монополи в страната. Губернаторът на Тотори, Йошихиро Катаяма, бе отворил архивите на префектурата за всеки желаещ да ги види.

В свободното си време издирвах с компютъра данни за Юкико и „Дамаск Роуз“. В сравнение с Хари аз съм начинаещ хакер, но не можех да го помоля за помощ, без да разкрия, че го проверявам.

Проникването в данъчната информация на клуба ми даде фамилното име на Юкико: Нохара. Оттам успях да науча доста неща. Тя беше двайсет и седем годишна, родена във Фукуока, завършила университета „Васеда“. Живееше в блок на „Кото-дори“ в Минами-Аояма. Не я бяха арестували. Нямаше дългове. Нищо особено.

По-интересен беше клубът, а същевременно и по-съмнителен. Бяха го притежавали серия офшорни фирми. Ако с тях бяха свързани имена на хора, те фигурираха единствено върху регистрационни документи в нечий архив, а не в компютрите, където можех да се добера до тях. Собственикът на клуба не желаше светът да знае за връзката му с този бизнес. Само по себе си обаче това не бе уличаващо.

Хари почти със сигурност можеше да открие повече и по двете теми. Жалко, че не можех да го помоля. Може би трябваше да го посъветвам да направи някои проверки. Не виждах какво повече мога да сторя. Той щеше да ми се ядоса, ала аз и без това нямаше да се

задържа още дълго. А кой знае, помислих си. Може да бъркаш. Възможно е и той да не открие нищо.

Проверих и Наоми. Наоми Нашименту, бразилка, пристигнала в Япония на 24 август, 2000 г., в рамките на програмата ОПЯ. Използвах имейл адреса, който ми бе дала, за да открия къде живее — „Лайънс Гейт“, жилищен комплекс на „Азабу Юбан 3-чоме“. Никаква друга информация.

Когато почти приключвах приготовленията си за заминаване, посетих няколко места край Осака, които знаех, че никога вече няма да видя. Някои бяха същите, каквито си ги спомнях от екскурзиите в детството. Това бяха Асука, родното място на Ямато, първата японска държава, с нейните отдавна опустели надгробни могили, с повърхност, покрита с изображения на свръхестествени зверове и получовеци, чиито създатели и значение бяха изгубени в безвременното полюшване на оризищата наоколо; Коя-сан, свещената планина — твърдеше се, че там почива Кобо Дайши, най-великият японски светец, който витаел край грамадния некропол на планината, не мъртъв, а медитиращ, а неговото бдение бележат мантрите на монасите, монотонно напяващи сред недалечните надгробни камъни, древни и вечни като летни насекоми в девствени гори; Нара, за известно време преди тринайсетина века столица на страната, където, ако утрото е достатъчно ранно и туристическият поток още не е достигнал дневното си високо равнище, можете да подминете самотен осемдесетгодишен старец, чиито рамене са превити под бремето на възрастта и който тътри налъмите си по паважа с крачка, безвременна и непоколебима като самия древен град.

Стори ми се странно да изпитвам желание да се сбoguвам с всичко това. В края на краищата, тези неща никога не ми бяха принадлежали. Даже като малък разбирах, че да си половин японец означава да си наполовина нещо друго, а да си наполовина нещо друго означава да си... *чигате*. *Чигате*, което означаваше „различен“, но и „неестествен“. Езикът, подобно на културата, не прави разлика.

Отидох и в Киото. От над двацет години не бях имал повод да го посетя и с удивление установих, че изящната, жизнена метрополия, която си спомнях, е почти мъртва, изчезнала като занемарена градина, оставена на безжалостните усърдни бурени. Къде беше блестящият връх на храма Хигаши Хонганджи, устремен нагоре сред околните

керемидени покриви като вдигната брадичка на принцеса сред нейните придворни? Оная великолепна гледка, която някога беше посрещала гостите на града, сега бе скрита от новата железопътна гара, отвратителна постройка, проточила се на дължина от половин километър покрай релсите като грамадно лайно, долетяло от космоса и плъоснало се там, прекалено огромно, за да бъде изринато.

Вървах часове наред, дивейки се на мащабите на разрухата. Коли минаваха през храма Даитокуджи. Планината Хиери, родното място на японския будизъм, бе превърната в паркинг с развлекателен център на върха. Улици, които някога бяха обточени със стари дървени къщи, украсени с бамбукови решетки, сега бяха накичени с пластмаса, алуминий и неон, а самите къщи бяха изчезнали. Навсякъде бяха плъзнали метастазите на телефонни кабели и електрически жици, по прозорците на панелните блокове висеше пране като сълзи, капещи от очи на идиот.

На връщане в Осака влязох в грандхотела, повече или по-малко географски център на града. Качих се с асансьора на последния етаж, откъдето, освен пагодата Тоджи и нищожна част от покрива на храма Хонганджи, във всички посоки не видях нищо друго, само еднообразна градска мана. Жизнерадостната хубост на града беше натикана на групички страхливи бежанци, като резултат от някакъв необясним експеримент по културен апартейд.

Замислих се за едно стихотворение на Башо, странстващия бард — то ме бе трогнало, когато за пръв път го чух от майка си при първото ми идване в града. Докато стояхме на високото скеле на храма Кийомизу и гледахме неподвижния град пред нас, тя ме хвана за ръка и ме изненада със своя японски, в който се долавяше силен акцент:

Киою ните мо киою нацукашия...

Макар в Киото, копнея за Киото...

Ала значението на това стихотворение, някога химн на неизказания копнеж, се беше променило. Също като самия град, сега то бе тъжно иронично.

Мрачно се усмигнах, мислейки си, че ако някаква част от града беше моя, щях да се грижа по-добре за нея. Ето какво получаваш, ако

се довериш на властите, казах си. Хората би трябвало да го разбират.

Усетих, че пейджърът ми завибрира. Откопчах го и видях кода, за който се бяхме уговорили с Тацу, заедно с телефонен номер. Очаквах нещо такова, макар и не чак толкова скоро. Мама му стара, помислих си. Всичко става адски бързо.

Слязох с асансьора във фойето и излязох на улицата. Когато намерих уличен телефон на подходящо безопасно място, пъхнах телефонната си карта и набрах номера на Тацу. Можех просто да не му обърна внимание, но трудно можеше да се предвиди как ще реагира той. По-добре да узная какво иска, като си давам вид, че му съдействам.

Чух гласа му веднага след първото иззвъняване.

— *Моши моши* — без да се представя, каза той.

— Ало — отговорих.

— Още ли си на същото място?

— Защо ми е да заминавам? — позволих му да долови сарказма в отговора ми.

— Мислех, че след последната ни среща може да си решил да... пак да попътуваш.

— Възможно е. Но още не съм стигнал до осъществяването на подобна идея. Предполагах, че го знаеш.

— Опитвам се да уважавам тайната на личния ти живот.

Копеле. Даже когато полагаше всички усилия да ми съсипе живота, винаги успяваше да ме накара да се усмихна.

— Признателен съм ти.

— Ще ми се да се видим пак, ако нямаш нищо против.

Поколебах се. Той вече знаеше къде живея. Ако искаше да се добере до мен, не бе необходимо да си уговаря среща.

— На гости ли идваш? — попитах го.

— От теб зависи.

— На гости.

— Добре.

— Кога?

— Довечера ще пристигна в града. На същото място като предишния път?

Отново се поколебах.

— Не знам дали ще успеем да си намерим места — отвърнах
накрая. — Наблизо обаче има един хотел с хубав бар. Място тъкмо
като за мен. Нали се сещаш за какво говоря?

Имах предвид бара в „Риц-Карлтън“.

— Предполагам, че ще го намеря.

— Ще те чакам на бара по същото време, по което се срещнахме
миналия път.

— Добре. С нетърпение очаквам да се видим — мълчание.
После: — Благодаря ти.

Затворих.

7.

Взех влака до Осака и отидох направо в „Риц“. Искрах да съм сигурен, че ще заема позиция поне няколко часа по-рано, в случай че има нещо, което трябва да видя отдалече. Поръчах си плато с плодове и сирена и пих чай Дарджилинг, докато чаках.

Тацу беше точен, както винаги. Прояви любезност — движеше се бавно и ме остави да го видя, за да покаже, че не ми готви изненади. Седна на един от фотьойлите срещу мен и плъзна поглед по светлата дървена ламперия, аплиците и полилеите.

— Отново се нуждая от помощта ти — каза след малко.

Предсказуем. И пряк, както винаги. Обаче го накарах да почака, преди да отговоря.

— Искаш ли уиски? Имат хубав дванайсетгодишен „Краганмор“. Тацу поклати глава.

— Бих искал да ти правя компания, но моят лекар ме посъветва да се въздържа от такива глезотии.

— Не знаех, че слушаш своя лекар.

Той прехапа устни, като че ли се готвеше за мъчително признание.

— И жена ми стана много строга в това отношение.

Погледнах го и се усмигнах, малко изненадан от мисълта, че този суров, находчив мъж плахо отстъпва пред някаква си съпруга.

— Какво има? — попита Тацу.

Казах му истината.

— Винаги се радвам да те видя, копеле такова.

Той също се усмигна и около очите му се появи мрежа от бръчици.

— *Кочира косо.* — Аз също.

Тацу повика сервитьорката и си поръча чай от лайка. Тъй като отказа алкохол, и аз се въздържах от краганмора. За съжаление.

После Тацу ме погледна.

— Както казах, пак имам нужда от помощта ти.

Забарабаних с пръсти по чашата си.

— Нали каза, че ми идваш на гости.

Той поклати глава.

— Излъгах.

Вече го знаех и той бе наясно, че знам. И все пак:

— Нали каза, че мога да ти имам доверие.

— За важните неща, естествено. Както и да е, това, че ти идвам на гости, не ми пречи да те помоля за услуга.

— Това ли искаш? Услуга?

Тацу сви рамене.

— Вече не си ми задължен.

— По-рано ми плащаха купища пари, когато правех услуги на хората.

— Радвам се да чуя, че е било по-рано.

— Съвсем доскоро си беше самата истина.

— Може ли да продължа?

— Стига още отначало да сме наясно, че никой на никого не е задължен.

Той кимна.

— Нали и аз това казвам — после замълча и извади кутийка бонбони от вътрешния си джоб. Отвори я и я протегна към мен.

Поклатих глава. Тацу извади бонбон и го лапна, без да навежда глава или да поглежда към ръцете си. Не бе в стила му да откъсва очи от онова, което става около него, и това си личеше колкото в по-важните, толкова и в малките неща.

— Културистът беше подставено лице — започна той. — Вярно, че приличаше на неандерталец, обаче всъщност беше представител на новото поколение на организираната престъпност в Япония. Неговата специалност, в която се беше оказал необикновено ловък, беше създаване на напълно законни фирми, зад които после можеха да се скрият по-тъмни дела.

Кимнах. Това явление ми бе познато. Осъзнавайки, че татуировките, пищните костюми и агресивното поведение му предлагат само ограничени предимства в обществото, новото поколение отхвърляше престъпната си външност и се насочваше към законен бизнес като недвижими имоти и развлечения. По-старото, все още свързано с дрога, проституция и контролиране на строителната промишленост, започваше да разчита на тия парвенюта за пране на

пари, укриване на данъци и други услуги. Същевременно новите се обръщаха към своите предшественици винаги когато натискът на деловата конкуренция можеше да се облекчи със своевременно прилагане на някое от традиционните средства в занаята — подкупи, изнудване, убийства — в които продължаваше да се специализира старото поколение. Това беше символично разделение на труда, което можеше да накара класическите икономисти да се изчервят от гордост.

— Културистът беше създал ефикасна система — продължи Тацу. — Всички традиционни гуми използваха неговите услуги. Законността, която даваше на гумите тази система, ги правеше по-неуязвими за властите и по-влиятелни в политиката и управителните съвети. Всъщност, по-влиятелни изобщо в обществото. Нашият общ познат Ямаото Тоши беше станал особено зависим от културиста.

Гуми означава група или банда. В контекста на якудза думата се отнася за фамилията на организираната престъпност, японски еквивалент на Гамбино и литературните Корлеоне.

— Не разбирам с какво неговото отсъствие ще промени положението — отвърнах. — Някой няма ли просто да заеме мястото му?

— Впоследствие, да. Когато има достатъчно търсене, накрая все някой ще осигури предлагане. Обаче междувременно доставката е преустановена. Културистът беше важен за непрекъснатата поддръжка на неговата организация. Не си беше подготвил наследници, защото като всеки силен мъж се страхуваше, че наличието на наследник ще направи наследяването по-вероятно. След като него го няма, в организацията му ще се води борба. Измамата и предателството ще бъдат част от нея. Ще се разкрият авоари и връзки, които до този момент са били скрити. Престъпното влияние върху законните фирми ще отслабне.

— За известно време — отбелязах.

— За известно време.

Спомних си какво ми каза Канезаки за програмата „Здрач“.

— Наскоро се натъкнах на един човек от ЦРУ — осведомих го аз. — Той ми спомена нещо, което може би ще те заинтригува.

— Да?

— Казва се Томохиса Канезаки. Американец е, етнически японец. Спомена за програма на ЦРУ за стимулиране на реформите и

премахване на пречките пред тях. Казва се „Здрач“. Като че ли е в твоя ресор.

Тацу бавно кимна, после рече:

— Разкажи ми за тази програма.

Предадох му малкото, което бях чул. После се сетих.

— Ти го познаваш.

Той сви рамене.

— Беше един от онези, които дойдоха в столичната полиция, за да искат помощ в издирването ти.

Върхът.

— Кой беше другият?

— Наследникът на Холцър като шеф на Токийското оперативно бюро. Джеймс Бидъл.

— Не съм чувал за него.

— Млад е за тази длъжност. Четирийсетинагодишен. Сигурно е от новото поколение в ЦРУ.

Обясних му как съм се срещнал с Канезаки и неговия телохранител, като прескачах подробностите, за да скрия участието на Хари.

— Как са успели да те открият? — попита Тацу. — На мен ми трябваше цяла година, въпреки възможностите на поста ми и достъпа до Джукинет и камерите.

— Пропуск в мерките ми за безопасност — отговорих. — Поправих го.

— Ами „Здрач“?

— Само каквото ти разказах. Не научих подробности.

Той забарабани с пръсти по масата.

— Няма значение. Съмнявам се, че Канезаки-сан ти е разкрил нещо, което да не ми е известно.

Погледнах го, както винаги впечатлен от мащабите на неговата информираност.

— Какво ти е известно?

— Американското правителство прелива пари за подпомагане на различни японски реформатори. Това е същата програма, каквато ЦРУ осъществи след войната. Тогаваше подкрепяше Либерал-демократическата партия като преграда срещу комунизма. Сега са се променили само получателите.

— Ами онова за „премахването на пречките“?

Тацу сви рамене.

— Както е предположил Канезаки-сан, те сигурно ще поискат да им помогнеш в това отношение.

Засмях се.

— Понякога тия хора са самонадеяни до величественост.

Той кимна.

— Или са останали с погрешното впечатление, че имаш нещо общо със смъртта на Уилям Холцър. Така или иначе, трябва да стоиш далеч от тях. И двамата знаем, струва ми се, че не може да им се има доверие.

Усмяхнах се на противопоставянето между нас и тях, като че ли ние с него бяхме партньори.

— Добре, обясни ми каква услуга искаш.

Той се замисли, после отвърна:

— Поредният коз на Ямаото.

Човек, чийто примитивен вид скрива по-сериозни способности.

— Кой е той?

Тацу ме погледна.

— Човек, когото би трябвало да разбираш добре. Убиец.

— Наистина — придадох си небрежен вид.

Сервитьорката донесе чая от лайка и го остави пред него. Тацу повдигна чашата към мен в безмълвна наздравница и отпи.

— Той е странен човек — като ме наблюдаваше, продължи събеседникът ми. — По миналото му можеш да заключиш, че е обикновен скот. Малтретиран е като дете. Бил се е в училище, има ранни свидетелства за садистични наклонности. Напуснал гимназия, за да тренира сумо, обаче не успял да постигне нужното тегло. После се заел с тайбокс, в който направил кратка и неуспешна професионална кариера. Преди около пет години се захванал с така наречения „спорт без ограничения“, нещо, на което му викат „Гордост“. Чуval ли си?

— Естествено — потвърдих. Бойният шампионат „Гордост“ е организация за комбинирани бойни изкуства, базирана в Япония, със състезания през около два месеца, предавани по телевизията. Идеята зад така наречените комбинирани бойни изкуства е да изправиш едни срещу други комбинации от традиционните дисциплини: бокс, джиу-джицу, джудо, карате, кемпо, кунгфу, муай тай, самбо, борба.

Публиката на „Гордост“ става все по-многобройна, расте интересът към подобни състезания — като Царя на клетката във Великобритания и Шампионата по абсолютна борба в Щатите. Спортът имаше някои проблеми с властите, които явно не възразяват боксьорите да бъдат пребивани до безсъзнание, но не им харесва, когато някой се разорява, залагайки на комбинирани бойни изкуства.

— Какво мислиш? — попита той.

Свих рамене.

— Състезателите са силни. Добри умения, добра подготовка. И голям кураж. Гледал съм истински боеве, които в същото време пак са си спорт. Но твърдението, че няма ограничения, е само реклама. Докато не разрешат хапане, вадене на очи и удари в ташаците или не поставят оръжия по ринга, за да бъдат използвани от състезателите, пак ще са налице ограничения.

— Интересно е, че тъкмо ти го казваш. Въпросният индивид явно е споделял същото мнение. Напуснал спорта и го заменил с организиран в подземния свят бой с голи юмруци, където наистина няма ограничения. Боят често наистина е до смърт.

Бях чувал за тия боеве. Веднъж дори срещнах човек, участвал в тях, американец на име Том, който известно време тренираше джудо в „Кодокан“. Изглеждаше суров, но се оказа изненадващо разговорлив и сподели с мен някои интересни и ценни философски размисли за невъоръжения бой. Бях го победил на джудо, обаче не бях убеден как ще се развият нещата в по-неофициална обстановка.

— Този индивид явно е постигнал изключителни успехи в нелегалните състезания — осведоми ме Тацу. — Не само с други мъже. И с животни. Кучета.

— С кучета ли? — изненадах се аз.

Той мрачно кимна.

— Тези неща се ръководят от якудза. Било е неизбежно способностите и жестокостта на нашия човек да привлекат вниманието на организаторите. Разбрали са, че той има по-висше призвание от това да убива на ринга за парична награда.

Кимнах.

— След като може да убива по широкия свят.

— Точно така. И през последната година тъкмо с това се занимава.

— Нали каза, че имал по-сериозни способности.

— Да. Мисля, че е придобил способности, които някога смятах само за твое притежание.

Не отговорих.

— През последните шест месеца умряха двама души, привидно при самоубийство — продължи Тацу. — Жертвите са високопоставени банкови служители в институции, които скоро предстои да се слоят. И двамата са се хвърлили от покрив на сграда.

Свих рамене.

— Ако се съди по онова, което пише за състоянието на банковите баланси, изненадан съм, че са се хвърлили само двама. Очаквах да са по-скоро петдесетина.

— Преди двайсет години, даже преди десет сигурно щеше да е така. Обаче днес изкупването на вината със самоубийство в Япония е по-скоро идеал, отколкото обичай — събеседникът ми отпи глътка чай. — Днес се предпочита извинение в американски стил.

— „Съжалявам за допуснатите грешки“ — усмигнах се.

— Понякога дори няма „съжалявам“, а само „за съжаление“.

— Поне не твърдят, че взимането на подкупи е болест, която се нуждае от лечение.

Тацу сбърчи лице.

— Не, още не.

После отново отпи от чая си.

— Самоубийците не са оставили предсмъртни писма. Научих и следното: и двамата са били загрижени, че действителните размери на невъзвръщаемите заеми са били значително по-големи, отколкото било обявено.

— И какво от това? Всеки знае, че проблемът със заемите е много по-сериозен, отколкото признават банките и властите.

— Вярно. Обаче тези хора са заплашвали да разкрият данните, за да попречат на сливането, което нямало здрава бизнес основа, но въпреки това било покровителствано от някои правителствени среди.

— Явно не особено разумен ход.

— Ще те попитам нещо — погледна ме той. — Хипотетично. Възможно ли е на практика да хвърлиш някого от покрива, като го направиш така, че да прилича на самоубийство?

Знаех със сигурност, че е възможно, обаче реших да оставя нещата на „хипотетично“ равнище.

— Зависи доколко е сериозна аутопсията после — отвърнах.

— Да речем, че е много сериозна.

— При много щателна аутопсия ще бъде трудно. И въпреки това е възможно. Най-големият проблем е да качиш жертвата на покрива, без никой да ви види. Освен ако не го примамим на среща горе или предварително знаеш, че ще бъде там, трябва лично да го отведеш. Ако е в съзнание, ще вдига ужасен шум. Ако се съпротивлява, ще останат улики. Твоя кожа под ноктите му. Твой кичур коса в стиснатите му пръсти. Други неща, несъвместими с доброволен акт. А той ще се съпротивлява, без да мисли за собствената си безопасност, нито за болката, така че и по твоето тяло ще има следи от съпротивата. Нямаш си представа как се съпротивлява човек, когато разбере, че се бори за живота си.

— Значи първо трябва да го завържеш.

— Ако го завържеш, ще останат следи. Дори да не се съпротивлява.

— А той ще се съпротивлява.

— Ти не би ли?

— А ако първо го убиеш?

— Може. Но е рисковано. Промените в тялото настъпват веднага след смъртта. Кръвта се съсирва. Температурата спада. И следите от сблъсъка на паважа с труп не са същите, като с живо тяло. Патологът може да забележи несъответствията. Освен това пак ще трябва да мислиш за уликите от истинската причина за смъртта.

— Ами ако е в безсъзнание?

— Аз бих го направил така. Но ако е в безсъзнание, ще трябва да го носиш като труп. А маневрирането със седемдесет до сто километра мъртво тегло не е лесно. Плюс това, ако си го упоил, веществото най-вероятно ще остане в кръвта му и след смъртта.

— Ами алкохол?

— Ако е толкова пиян, че да изпадне в несвяст, всичко е наред. Много самоубийци пият, преди да дръпнат спусъка, така че тук няма нищо подозрително. Но как ще го накараш да падне пиян под масата?

Тацу кимна.

— Алкохолът в кръвта на двамата въпросни самоубийци е бил в достатъчно количество, за да изпаднат в безсъзнание.

— Може да е каквото си мислиш. А може и да не е. Това му е готиното.

— Инжекция?

— Може. Но за да вкараш достатъчно алкохол, че да свърши работа, ще оставиш забележима следа от убождане. А и ако в кръвта му има алкохол, обаче в стомаха му няма остатъци, да речем, от бира като „Асахи Супер Драй“, хич няма да е хубаво.

— Тогава инсценировка. Жена, която да го насърчава да пие повече, отколкото може да носи.

— Това може и да успее.

— Ти как щеше да го направиш?

— Хипотетично ли?

Той ме погледна.

— Естествено.

— Хипотетично, щях да се опитам да се добера до обекта късно вечерта, когато наоколо има най-малко хора. Например в апартамента му, ако съм напълно убеден, че е сам и че разполагам със сигурно средство за незабелязано влизане. Щях да се облека като чистач, защото никой не забелязва чистачите, да го зашеметя с електрошоков пистолет и да го натикам в количка за пране или голям контейнер за боклук на колела, каквото и да е, стига да е в тон с обстановката. Щях да облицовам контейнера отвътре с нещо меко, за да не получи никакви контузии, които да са несъвместими със скачането му. Щях да го зашеметявам през петнайсет секунди, за да съм сигурен, че ще пази тишина. Ако наоколо няма хора, това не представлява трудност. Качвам го на покрива, претъркулвам го до ръба и го бутам. Така щях да го направя. Хипотетично.

— Какво би си помислил, ако откриеш ивичка найлон, попаднала под каишката на часовника на жертвата?

— Какъв найлон?

— Дебел. От типа, който се продава на рула, за покриване на мебели и други големи предмети.

Познавах някои от приложенията на такъв вид найлон и за миг се замислих.

— Твоят убиец може да е напил жертвата. Хайде засега да оставим въпроса как. Той я увива в найлон, за да не остави следи по тялото, качва го на покрива, хваща единия край на найлона и силно го блъска. Жертвата се изтъркоква и полита във въздуха. Чиста работа.

— Освен ако часовникът на жертвата не се закачи някак си за найлона.

— Не е невъзможно. Обаче, ако разполагаш само с това, не е много.

— Имало е един свидетел. Пиколо, бил е нощна смяна в хотела, където е умряла едната от жертвите. В три часа през нощта, същото време, което патологът е определил за час на смъртта, видял чистач с голяма количка да влиза в един от асансьорите. Същото, за каквото говореше и ти.

— Описал ли го е?

— До най-малката подробност. Смазана лява скула от времето, когато е тренирал муай тай. Необикновени белези от другата страна на лицето му, под окото. Това са зараснали ухапвания от кучета. „Страшно лице“, каза той. Абсолютно вярно.

— И такъв чистач не работи в сградата, така ли?

— Точно така.

— Какво се случи с пиколото?

— Изчезна.

— Мъртъв ли е?

— Сигурно.

— Само с това ли разполагаш?

Тацу сви рамене.

— И още два подобни смъртни случая извън Токио. И двете жертви са роднини на важни клечки в парламента — той стисна зъби, после ги отпусна. — Едната е дете.

— Дете ли?

Стискане, отпускане.

— Да. Без данни за емоционални или други проблеми в училище. Няма свидетелства за предишни опити за самоубийство.

Някога бях чул, че Тацу е имал син, който умрял още като бебе. Искаше ми се да го попитам, ала не го сторих.

— Ако смъртта на тези хора е трябвало да прати послание на роднините, това послание е много тайно — отвърнах. — Ако

роднините си мислят, че е самоубийство, това няма да се отрази на поведението им.

Тацу кимна с глава.

— Имах възможност да разговарям с всеки от роднините. Те отрекоха с тях да се е свързвал някой, който да е поел отговорността за смъртта. Лъжеха.

Той имаше нюх за такива неща и вярвах на преценката му.

— Изненадан съм, че не си заподозрял мен в инсценирането на самоубийствата — отбелязах.

Отговорът му се забави малко.

— Може би щях. Но макар да не се преструвам, че разбирам как си вършиш работата, аз те познавам. Ти не би могъл да убиеш дете. Не и по този начин.

— Сам съм ти го казвал.

— Не говоря какво си ми казвал. Просто го знам.

Обзе ме странен страх от увереността му.

— Освен това си бил засечен от мрежата охранителни камери в Осака, което ти осигурява алиби — прибави събеседникът ми.

Повдигнах вежди.

— Твоите камери ги бива да ме проследят, обаче не и да заснемат как някой увива хора в найлон и ги хвърля от покривите, така ли?

— Както ти казах, мрежите далеч не са идеални. Нямам власт над тяхното функциониране — той ме погледна. — И не съм единственият, който има достъп до тях.

Изпих последната глътка чай и помолих сервитьорката за още малко гореща вода. Поседяхме в мълчание, докато я донесе.

Вдигнах изящната порцеланова чашка и го погледнах.

— Каж ми нещо, Тацу.

— Какво?

— Задаваш ми въпроси, а вече знаеш отговорите.

— Разбира се.

— Тогава защо ме питаш?

Той сви рамене.

— Мисля, че човекът, с когото си имаме работа, е социопат. Способен е да убива при всякакви обстоятелства. Опитвам се да разбера как действат такива същества.

— Чрез мен ли?

Тацу утвърдително кимна.

— Веднъж ми каза, че не съм подходящ пример — гласът ми прозвуча по-рязко, отколкото възнамерявах.

— Начинът ти на мислене е най-близък до неговия, поне от хората, които познавам. И това те прави най-подходящ да го уловиш.

— Какво искаш да кажеш с това „да го уловя“?

— Той е доста предпазлив. Не е лесно да го откриеш. Имам някои следи, но ще трябва да ги провериш.

Отпих от чая си и се замислих.

— Не знам, Тацу...

— Да?

— Онзи, първият, подставеното лице, добре, той беше стратегически ход. Разбирам. Но този, кучкарят, той е само убиец. Защо не преследваш Ямаото и другите важни клечки?

— Трудно е да се добереш до „важните клечки“, както се изразяваш. Имат прекалено много бодигардове, прекалено сериозна охрана, прекалено видни личности са. Ямаото направо бетонира защитата си, сигурно от страх, че може да си по петите му, и сега е не по-малко недостъпен от премиер-министъра. Но дори да можех да се добера до тези хора, в различните фракции има още много като тях, които само чакат да им заемат местата. Като зъби на акула са. Избий един и изскачат още десет реда, за да запълнят дупката. В края на краищата, не е трудно да си важна клечка. Какво ти трябва? Известна политическа проникателност. Рационалност. И алчност. Това не са особено редки качества.

Тацу отпи глътка чай.

— Този човек не е обикновен пехотинец. Той е безпощаден, способен и страшен. Необикновен индивид, чиято загуба няма да бъде лек удар за господарите му.

— Добре. Какво ми предлагаш? Като имаш предвид, че не се ангажирам.

— Не мога да ти предложа пари. Даже да имах възможност, съмнявам се, че бих могъл да се меря с Ямаото и ЦРУ, които са ти плащали преди.

Може би се опитваше да ме предизвика да се издам. Не поех топката.

— Извинявай, че съм толкова откровен, стари приятелю, обаче искаш от мен да поема невероятен риск. Дори само времето, прекарано в Токио, крие опасност за мен, наясно си с това.

Той ме погледна. После заговори с отмерен, уверен глас.

— Не е в твой стил да допускаш, че опасността от Ямаото и ЦРУ се ограничава само до Токио.

Не бях сигурен какво цели с това.

— Там опасността е най-голяма.

— Казах ти, след последната ви среща Ямаото се е почувствал принуден да живее с много по-сериозна охрана. Ограничил е политическите си изяви, вече не тренира в „Кодокан“, пътува само заобиколен от бодигардове. Научих, че тези нови ограничения не са му приятни. Всъщност, не можел да ги понася. И най-вече не можел да понася причината за тях.

— Няма нужда да ми обясняваш, че Ямаото има мотив — осведомих го аз. — Знам какво иска да ми стори. И това не е само бизнес. Почувствал се е унижен от участието ми в кражбата на оня диск. Няма да го забрави.

— Така ли? И това не ти ли пречи да спиш нощем?

— Ако допусна такива глупости да пречат на съня ми, торбичките под очите ми ще са големи колкото остров Садо. Той може да има каквито мотиви си иска. Нямам намерение да му дам възможността.

Тацу кимна.

— Убеден съм. Поне не съзнателно. Но както споменах, аз не съм единственият, който има достъп до Джукинет.

Погледнах го. Питах се дали в думите му се крие заплаха. Тацу винаги си е бил потаен.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че щом аз съм те открил, Ямаото също ще успее. И не е сам в усилията си. Както знаеш, от ЦРУ също нямат търпение да те видят отново.

Той отпи от чая си.

— Ако се поставя на твое място, виждам две възможности. Едната е да останеш в Япония, но не в Токио, и да се опиташ да се върнеш към старите си навици. Това сигурно е по-лесният начин, ала не и по-безопасният.

Тацу отново надигна чашата си.

— Втората възможност е да напуснеш страната и да започнеш някъде наново. Това е по-трудният начин, обаче навярно ще ти осигури по-голяма безопасност. Проблемът и в двата случая е, че ще трябва да оставиш нещата недовършени с някои личности и организации, които ти желаят злото и имат пипала, обхващащи целия свят, а и дълга памет. И няма да имаш съюзници срещу тях.

— Не ми трябва съюзници — отвърнах, обаче отговорът прозвуча неуверено и на самия мен.

— Ако се готвиш да напуснеш Япония, можем да се разделим като приятели — рече той. — Но ако днес не мога да разчитам на твоята помощ, ще ми бъде трудно да ти помогна утре, когато може да ти потрябва моята подкрепа.

Това си беше направо директно за Тацу. Замислих се. Чудех се как да постъпя. Да зарежа всичко и да изчезна в Бразилия, въпреки че не бях приключил с приготовленията си? Може би. Обаче ми бе противна мисълта да оставя нещо недовършено, нещо, за което някой можеше да се хване и да стигне до мен. Защото, въпреки егоистичното наблягане на опасността от Ямаото и ЦРУ, оценката на Тацу не се отличаваше много от моята.

Другата възможност беше да свърша тази последна работа и да се откача от него, докато приключа приготовленията си. Това, което ми предлагаше в замяна, също не бе тривиално. Тацу имаше достъп до хора и места, които даже Хари не можеше да хакне. Щеше да е адски полезна връзка.

Поразсъждавах над тия неща още една минута. После го погледнах.

— Нещо ми подсказва, че носиш плик.

Той кимна.

— Дай ми го — протегнах ръка аз.

8.

Занесох плика в апартамента си, за да проуча съдържанието му. Седнах на бюрото си и пръснах отгоре листовете. Подчертах отделни редове. Записах някои мисли в полетата. Някои части четях подред. Други прескачах. Опитвах се да схвана основното, същността.

Обектът се казваше Мураками Риу. Имаше внушително досие за миналото му — намерих много от нещата, които ми беше разказал Тацу, но не и за подробности от сегашния му живот, от които се нуждаех, за да се доближа до който и да е обект. Къде живееше? Къде работеше? Какви бяха навиците му, свърталищата му, обичаите му? С кого общуваше? Все празноти или прекалено неясни сведения, за да са непосредствено полезни.

Той не бе призрак, ала не бе и обикновен човек. Обикновените хора имаха адреси, месторабота, данъчни документи, регистрирани автомобили, медицински картони. Отсъствието на такива данни, каквито липсваха за Мураками, само по себе си представляваше своеобразна информация. И това ми даваше рамка, за която обаче все още нямах картина.

Е, няма значение. Ще започна от рамката.

Отсъствието на информация означаваше, че човекът е внимателен. Сериозен. Реалист. Човек, който не поема рискове, който е предпазлив в движенията си, от когото не може да се очакват много грешки.

Прелистих страниците. Даже известните му познати от средите на организираната престъпност бяха от различни фамилии. Той не подкрепяше само някои от известните гуми на якудза. Беше наемник, свързан с много светове, но не представляваше част от нито един.

Като мен.

Изглежда, че обичаше клубове без консумация. Бяха го забелязвали в няколко, обикновено скъпи, където харчеше по двайсет хиляди долара в йени на нощ.

Не като мен.

Такива прахосници се запомняха. В моя бранш предпазливостта означава да не те запомнят. Свидетелство за импулсивност? Липса на самодисциплина? Може би. И все пак в поведението нямаше система, просто се очертаваше неговото съществуване. Нямаше следа, за която да се хвана.

Обаче имаше нещо, нещо в тия периодични гуляи. Отбелязах си тази мисъл за повторно разглеждане, затворих очи и се опитах да оставя да се оформи цялостната картина.

Боевете. Това бе доста обща тема. Ала информацията на Тацу за това къде, кога и под чие покровителство се провеждат нелегалните турнири беше оскъдна.

Полицията бе спипала няколко такива съборища, винаги на различни места. Фактът, че изобщо се е случило, означаваше, че не им е било плащано да си затворят очите. А това на свой ред навеждаше на мисълта, че организаторите са искали да си купят цялостна секретност на цената на няколко случайни провала. Което показваше добра преценка и може би известна алчност.

Жалко, от моя гледна точка. Ако бяха раздавали рушвети, щеше да има и изтичане на информация, изтичане, от което щеше да се възползва Тацу.

Не се отклонявай от боевете, помислих си в опит да оформя картината. Боевете. Това не е работа за тоя тип. Той е убиец. За него това е забавление.

За какви пари ставаше дума? Колко трябва да платиш на двама мъже, за да излязат на ринга, когато всеки от тях знае, че после може да го напусне само единият?

Колко зрители се събираха? Колко плащаха те, за да гледат как двама мъже се бият до смърт? Колко залагаха? Колко печелеха организаторите?

Явно ограничаваха броя на публиката. Иначе щеше да се разчуе и полицията да се намеси.

Ентусиасти. Почитатели. Може би петдесетина души. По сто-двеста хиляди йени на човек за вход. Залагането е безплатно. Много пари се преливаха от един джоб в друг.

Отпуснах се назад на разкошния си стол, сплел пръсти на тила си и затворил очи. Победителят получава еквивалента в йени на два-сет хиляди долара. Победеният — две хиляди за усилията си, ако остане

жив. Иначе двете хиляди отиват за хората, които изхвърлят трупа. Минимални режийни. Организаторите прибират осемдесет бона. Не е зле за една нощ.

Мураками обичаше да се бие. По дяволите, „Гордост“ не му стигаше. Имаше нужда от повече. И не беше заради парите. С приходите от реклами и наплива от зрители официалният шампионат плащаше много повече и на победителите, и на победените.

Не. Този тип не търсеше парите. А близостта със смъртта. Опиянението, получавано единствено от убийството на човек, който в същото време прави всичко по силите си да те убие.

Познавам това усещане. То едновременно ме привлича и отвращава. И при съвсем малко хора, повечето от които могат да живеят живота си и да бъдат верни на природата си само като най-сурови наемници, то се превръща в пристрастеност.

Тези хора живеят, за да убиват. Убийството е единственото истинско нещо за тях.

Познавах един от тях. Моя кръвен брат Лудия Джейк.

Помнех как се отпускате Джейк след завръщане от операция. Целият зачервен, не само видимо превъзбуден, но и с ускорен метаболизъм. Човек направо можеше да види топлината, отделяна от тялото му като мараня. Това бяха единствените случаи, когато ставаше разговорлив. Разказваше как е минала операцията с кървясали очи, с устни, разтеглени в маниакална усмивка.

Показваше трофеите си. Скалпове и уши. Трофеите говореха: те са мъртви! Аз съм жив!

В Сайгон черпеше всички с бира. Плащаше на курви. Вдигаше купони. Имаше нужда от хора, които да празнуват с него. Аз съм жив! Те са мъртви и аз съм жив, мама му стара!

Наведох се напред и опрях длани в повърхността на бюрото. Отворих очи. Гуляйте в баровете.

Току-що си убил и си останал жив. Искаш да празнуваш. Платили са ти в брой. Можеш да празнуваш.

Струваше ми се правдоподобно. Първите проблясъци на опознаването на този тип отдалеч, улавяне на нишките, от които се нуждаех, за да се приближа до него.

Той обичаше боевете. Бе пристрастен към опиянението. Но беше сериозен човек. Професионалист.

Сега отпред назад. Той тренираше. И не в някакво си квартално доджо заедно с любителите. Дори не и в някое от по-сериозните места като „Кодокан“, където полицаите кудока поддържаха формата си. Когато имаше нужда от нещо, той си намираше нещо по-напрегнато.

Открий мястото и ще се добереш до него.

Поразходих се край река Окава. Грамадни шлепове с отпадъци дремеха в зелената вода. Прилепи пикираха наоколо ми в преследване на насекоми. Две хлапета бяха провесили рибарските си прътове от бетонната стена с надеждата да изтеглят бог знае какво от тъмната река долу.

Стигнах до уличен телефон и набрах номера, който ми бе дал Тацу.

Той вдигна на първото иззвъняване.

— Може ли да поговорим? — попитах го.

— Да.

— Нашият човек тренира за боевете. Не в обикновено доджо.

— Предполагам, че имаш право.

— Разполагаш ли със сведения къде?

— Нищо друго, освен каквото има в плика.

— Добре. Ето какво търсим. Малко пространство. Тристатина квадратни метра, нещо такова. Не в скъп квартал, но не и в много беден. Дискретно. Без реклами. Строго определена клиентела. Организирана престъпност, рокери, мутри. Хора с досие в полицията. Агресивни. Чувал ли си за такова място?

— Не. Но знам къде да проверя.

— Колко време ти трябва?

— Един ден. Може би по-малко.

— Остави каквото откриеш в чатрума. И ме предупреди по пейджъра, когато си готов.

— Ясно.

Затворих.

Пейджърът сигнализира на другата сутрин. Отидох в интернет кафене в Умеда, за да проверя чатрума. Съобщението на Тацу съдържаха три сведения. Първото беше адрес: „Асакуса 2-чоме“, номер четиринайсет. Второто — че мъж със специфичното описание

на Мураками е бил забелязан там. И третото — че онзи тип Ишихара е бил един от собствениците на това доджо. Първата информация ми показваше къде да отида. Втората предполагаше, че си струва да го направя. Третата ми даваше идея как да вляза вътре.

Съчиних съобщение до Хари. Попитах го може ли да провери дали бившият ми партньор по бодибилдинг е водил разговори по мобифона, управлявани от най-близката кула до адреса на „Асакуса“. Въз основа на информацията на Тацу очаквах отговорът да е положителен. В такъв случай щях да се уверя, че Ишихара е ходил в доджото и там го познават. Тогава щях да използвам неговото име, за да се представя. Освен това попитах Хари дали напоследък има вести от служители на американското правителство. Пратих съобщението в чатрума, после му звъннах по пейджъра.

След час пейджърът ми завибрира. Проверих чатрума и получих съобщението му. Няма посещения от данъчните власти, беше добавил с усмихнато лице под тая информация. И културистът бил водил разговори, насочвани от кулата до „Асакуса 2-чоме“. Започваше се.

Качих съобщение за Тацу, че ще проверя това място и ще го информирам какво съм открил. Освен това исках от него подкрепа за самоличността на Араи Кацухико, която бях използвал в клуба на Ишихара. Араи-сан трябваше да е от провинцията, което щеше да обясни отсъствието на тукашни връзки. Нямаше да е излишно да е лежал известно време в затвора, пак в провинцията, да речем за физическо насилие. Щеше да е идеално, ако имаше трудов стаж в тукашна фирма — някакъв вид физически труд, обаче не под пряк контрол на мафията. Ако някой решеше да ме провери, а бях убеден, че ако нещата се развият така, както се надявах, все някой ще го стори, щеше да открие простичката история за човек, опитващ се да остави зад гърба си проваленото си минало, дошъл в големия град, за да избяга от мъчителни спомени, и навярно, за да се опита да започне на чисто.

Хванах късен влак стрела и стигнах на гарата в Токио към полунощ. Тоя път отседнах в „Империял“ в Хибия, пак централно разположен хотел, който не притежава удобствата и стила на, да речем, „Сейю Гинза“, „Чинцано“ или „Марунучи Фор Сизънс“, обаче това се компенсира с големина, анонимност и множество входове и изходи. „Империял“ беше последният хотел, където бяхме отседнали заедно с

Мидори, но аз го избрах заради безопасността, а не от сантименталност.

На другата сутрин проверих чатрума. Тацу ми бе осигурил исканата самоличност, както и номера на сейф на токийската гара, от който можех да взема съответния личен документ. Научих наизуст електронното съобщение и го изтрих.

Направих ПН, обхващаща токийската гара — оттам взех документите, които можеха да ми потрябват — и свършваща на станция Торано Мон, на перона за Гинза, най-старата линия на метрото в града. Оттам хванах влака за Асакуса. Разположена в североизточния край на столицата, тя е част от остатъците от шитамачи, центъра на стар Токио.

„Асакуса 2-чоме“ се намираше на северозапад от станцията, затова минах през Сенсоджи, храмовия комплекс на Асакуса. Влязох през Каминаримон, Портата на гърма — твърди се, че тя пази Канон, богинята на милостта, на която е посветен храмовият комплекс. Моите родители ме бяха довели тук, когато бях петгодишен, и триметровият червен хартиен фенер на портата е един от първите ми спомени. Майка ми настоя да се наредим на опашка, за да купим *каминари окоти*, прочутото лакомство на Асакуса, от магазина „Токивадо“, чиито бисквити са много прочути. Баща ми започна да мърмори, че трябва да чака за такава туристическа глупост, ала тя не му обърна внимание. Бисквитите ми се сториха прекрасни, хрупкави и сладки, и майка ми се смееше, докато ги похапвахме, и не преставаше да пита: *Оичи, не? Оичи, не?* — Не са ли вкусни? Не са ли вкусни? — докато баща ми се предаде и ги опита.

Спях пред храма Сенсоджи и се обърнах към комплекса. Наоколо вдигаха глъчка развълнувани туристи и амбулантни търговци, зовящи потенциалните си клиенти — „*Хай, ирас шиае! Хай, дозо!*“, — пищящи ученици, атакувани от легионите гълъби, превърнали храма в свой дом. Някой подрънкваше с кутия за гадаене *омикудџи*, пълна с монети от по сто йени, пуснати вътре с надеждата за добра вест. Тамянтът от великанския пиринчен *окоро* се стелеше покрай мен, едновременно сладък и остър в студения въздух. Около кадилницата се трупаха групи хора, насочвайки дима към ония части от тялото си, които се надяваха да излекуват с неговите предполагаемо магически свойства. Един старец с рибарска шапка го събираше с големите си

шепи върху слабните си и се заливаше от смях. Някакъв екскурзовод се опитваше да организира групова снимка, обаче вълните минувачи постоянно проваляха усилията му. Исполинската порта Хозомон безмълвно се издигаше над всичко това, мрачна, величествена, калена от десетилетията наплив на шумни туристи, отчаяни фотографи и купищата курешки по стрехите, напомнящи на восък от жертвени свещички.

Запътих се на запад. Глъчката стихна, за да бъде заменена от странна потискаща тишина, надвиснала над района като дим. Изглежда, че извън туристическото оживление на Сенсоджи Асакуса тежко понасяше удара на десетилетния упадък на Япония.

Вървах и въртах глава насам-натам, проучвайки околността. Развлекателният парк „Ханаяшики“ се цупеше надясно и пустото му виенско колело безсмислено се въртеше на фона на пепелявото небе. По еспланадата отзад имаше само няколко гълъба, отдалечили се от храмовия комплекс. Пляскането на техните криле от време на време отекваше в тишината наоколо. Тук-там имаше групички бездомници, които допушваха хвърлени фасове. Един пощальон извади няколко писма от задния капак на пощенска кутия и забърза нататък, като че ли смътно се боеше, че може да се зарази от болестта, обезлюдила целия район. Собственикът на едно кафене седеше засрамено в дъното на пустото си заведение и чакаше отдавна изчезналата си клиентела. Пустееха даже игралните домове за *пачинко*, от чиито входи кънтеше изкуствено весела музика, странна и иронична.

Завих на ъгъла в края на улицата, която търсех. На стената се облягаше здраво сложено японско хлапе с обръсната глава, скрило очи зад слънчеви очила. Определих го като часови. И естествено, в другия край на улицата забелязах неговия близък.

Подминах първия. След няколко крачки небрежно обърнах глава и го погледнах. Той ме наблюдаваше и говореше по радиостанция. Улицата беше тиха, а аз не приличах на пенсионерите, които живееха в квартала. Съобщението явно бе рутинно: някой идва, не знам кой е.

Продължих нататък и намерих адреса — с нищо незабележима двуетажна сграда с циментова фасада. Яката метална врата беше стара. Хоризонтално през нея минаваха три големи резета, сигурно свързани с подсилващи лостове от вътрешната страна. Резетата съобщаваха: външни лица не са добре дошли.

Озърнах се наоколо. Насреща имаше барака от синя гофрирана ламарина, паянтова, с хлътнали навътре прозорци като очи на труп. Надясно — малка обществена пералня, чиито три перални машини и три сушилни бяха подредени една срещу друга в стройни редици, като че ли оставени, за да бъдат отнесени и изхвърлени. Пожълтелите стени бяха украсени с разлепени плакати. По пода се въргаляха фасове и разсипан прах за пране. На стената висеше килнат монетен автомат, рекламиращ течен сапун по петдесет йени пакета на клиенти, които спокойно можеха да са призраци.

В тухлата с цвят на кал вдясно от вратата на сградата беше вграден малък бутон. Натиснах го и зачаках.

На равнището на главата ми се отвори процеп. През телената мрежа в мен се вторачиха две очи. Бяха малко кървясали. Те безмълвно ме наблюдаваха.

— Идвам да тренирам — казах на отсечен японски.

Изтекоха няколко секунди.

— Тук не се тренира — прозвуча отговорът.

— Имам четвърти дан по джудо. Един мой приятел ви препоръча — съобщих името на мъртвия културист.

Очите зад мрежата се присвиха. Процепът се затвори. Зачаках. Изтече минута, после още пет. Процепът пак се отвори.

— Кога ви е препоръчал този клуб Ишихара-сан? — попита притежателят на новия чифт очи.

— Преди около месец.

— Трябвало ти е доста време, докато пристигнеш.

Свих рамене.

— Не бях в града.

Очите ме пронизваха.

— Как е Ишихара-сан?

— Беше добре, когато го видях за последен път.

— И кога беше това?

— Преди около месец.

— А как се казваш?

— Араи Кацухико.

Очите не мигнаха.

— Ишихара-сан никога не е споменавал твоето име.

— А трябвало ли е?

Оня пак не мигна.

— Нашият клуб си има обичай. Ако някой член спомене клуба пред външен човек, споменава също за външния човек в клуба.

Аз също не мигнах.

— Не познавам вашите обичаи. Исихара-сан ми каза, че това място е подходящо за мен. Може ли да тренирам тук или не?

Очите се спуснаха към спортния сак, който носех.

— Сега ли искаш да тренираш?

— Тъкмо затова съм тук.

Процепът се затвори. След миг вратата се откряна.

Вътре имаше малко преддверие. Панелна конструкция. Олющена сива боя. Притежателят на очите ме измери с поглед. Не изглеждаше впечатлен. Винаги е така.

— Можеш да тренираш — рече той. Беше бос, носеше шорти и тениска. Дадох му метър и осемдесет. И осемдесет кила. Бая якичък. Прошарена, късо подстригана коса, възраст — шейсетина години. Бе подминал разцвета на силите си, ала продължаваше да е корав наглед, без никакво позиране, без глупости.

— *Соре ва йоката* — отвърнах. Добре. Вдясно зад него стоеше по-дребен, жилест екземпляр, тъмнокож за японец, по чиято бръсната глава беше набол черен мъх. Познах кървясалите очи — същите, които отначало ме бяха погледнали през мрежата. Макар и по-нисък от първия, той излъчваше нещо крайно и непредсказуемо.

По-дребните често са опасни. Тъй като никога не можеха да разчитат на ръста си, за да сплашват другите, те трябваше да се научат да се бият. Знам го, защото преди да се уволня от казармата, и аз бях един от тях.

До преддверието имаше правоъгълно помещение, шест на девет метра. Миришеше на стара пот. На пода беше опънато татами за джудо. Пет-шест мускулести мъжаги го използваха за различни видове рандори, жива тренировка. Носеха шорти и тениски като оня, който бе отворил вратата, а не *джудог*. В ъгъла на рогозката някой се упражняваше с манекен. Главата, шията и гърдите на манекена направо бяха мумифицирани с лепенки.

На дебели вериги в друг ъгъл, закачени на голите греди на тавана, висяха два тежки чувала. Големи чували, над седемдесет кила. Колкото човек. Двама дебеловрати със ситно накъдрена коса, както бе

модерно в якудза, тренираха с тях без ръкавици, с голи юмруци, с бавни, но солидни удари — плясъкът от кокалчетата на пръстите им върху кожата отекваше в затвореното пространство.

Отсъствието на бинтове върху китките и пръстите ме заинтригува. Боксьорите увиват юмруците си, за да се предпазят. Само че човек ставаше зависим от бинтовете и после не знаеше как да удари някого без тях. Даже Майк Тайсън веднъж си беше счупил ръката, удряйки друг боксьор с гол юмрук в среднощно меле. В истинския бой, ако си строшиш китката, просто губиш боя. Ако се биеш за живота си, може да изгубиш и него.

Не носеха и *джудоги*. Това също беше интересно, особено във влюбената в традициите Япония. Пуристите ще ви кажат, че тренирането с *джудоги* е по-реалистично, отколкото без екип, защото, в края на краищата, хората рядко се бият голи. Но със съвременен екип, например с тениска, често е по-скоро като да се биеш гол, отколкото като с дебелия, стегнато с колан *gi*. Макар и традиционно, тренирането с *gi* не е задължително върхът на реализма.

Налице бяха всички признаци, че тези хора са сериозни.

— Можеш да се преоблечеш в съблекалнята — осведоми ме мъжът с прошарената коса. — Загрей и после направи някои рандори. Ще видим защо Ишихара-сан е решил, че това е подходящ клуб за теб.

Кимнах и се запътих към съблекалнята, влажно помещение с мръсен сив килим. Шестте очукани метални шкафчета бяха разположени от двете страни на солидна наглед външна врата с ключалка с шифър. Облякох си памучни гащета за джудо и тениска, обаче оставих горницето в сака. Трябваше да се впиша в средата.

Върнах се в залата и направих няколко разтягания. Като че ли никой не ми обръщаше особено внимание — освен тъмнокожия, който ме наблюдаваше, докато загревах.

След петнайсетина минути той се приближи до мен.

— Рандори! — гласът му прозвуча по-скоро предизвикателно, отколкото подканящо.

Кимнах и извърнах очи от втренчения му поглед. В ума ми нашето състезание вече течеше и предпочитах противниците ми да ме подценяват.

Последвах го в средата на рогозката, малко хрисимо, малко уплашено.

Започнахме да се обикаляме един друг, всеки търсеше пролука в защитата на другия. С периферното си зрение видях, че другите са прекъснали тренировката си и ни зяпат.

Хванах дясната му ръка със своята лява и се вмъкнах отдолу за премятане, просто и резултатно влизане от гимназиалните ми борби в Америка. Обаче той реагира бързо: спусна ръка, приклепна и отскочи в обратната посока. Веднага насочих атаката си към лявата му страна, ала той ме блокира и там. Нямах проблем. Финтирах, опипвах отбраната му, още не му показвах на какво съм способен.

Излязох от поза за атака и започнах да се изправлям. В това време видях, че хълбоците му се завъртат навътре, зърнах неясно движение вдясно от главата ми. Ляв удар. Виж ти. Стрелнах дясната си ръка в пролуката и наведох глава напред. Ударът попадна върху тила ми и ръката му моментално се изтегли.

Бързо отстъпих назад.

— *Коре га рандори нанока? Бокушингу джанайка?* — попитах го. Рандори ли правим, или се боксираме? Изглеждах по-обезпокоен, отколкото бях всъщност. Бях се занимавал малко с бокс. Невинаги с ръкавици.

— Тук така правим рандори — презрително отвърна той.

— Без правила ли? — престорих се на загрижен. — Не съм сигурен, че това ми харесва.

— Щом не ти харесва, недей тренира тук, *джудояро* — каза мъжът и чух нечий смях.

Огледах се наоколо, сякаш неуверено, обаче всъщност просто рутинно проверявах обстановката. Адреналинът води до тунелно виждане. Опитът и стремежът за оцеляване го компенсират. Лицата около татамито излъчваха развеселеност, не опасност.

— Не съм свиквал с такова нещо — заявих.

— Тогава се махай от татамито, по дяволите — изсумтя той.

Пак се огледах. Не ми приличаше на инсценировка. Ако беше, нямаше да танцуват с мен един по един.

— Добре — намръщих се, като се преструвах на слабак, който се опитва да си придаде суров вид. Играех ролята на жертва на идиотска гордост. — Ще го направим по твоя начин.

Отново се отдалечихме един от друг. Отбелязах си неговите финтове. Обичаше да повежда с десен крак. Интервалите му бяха

равномерни — слабост, която навярно винаги беше компенсирал с бързина.

Обичаше ниски удари с крак. Предно забиване с десен крак, махово движение с ляв крак, връщане към защитна поза. Получих два такива ритника в дясното си бедро. Заболя ме. Нямаше значение.

Десният му крак пак се стрелна напред. Когато беше на няколко милиметра над татамито и той насочваше цялото си внимание към забиването му в мен. Аз се спуснах право напред, с дясната си ръка го хванах като с кука за тила и лявата ми длан се вмъкна зад десния му глезен. Използвах тила му за опора, повлякох главата му надолу и наруших равновесието му. Блъснах се в него, насочил лакътя си напред към гърдите му. Глезенът му беше блокиран и тялото му нямаше накъде другаде да отиде, освен назад върху татамито.

Задържах глезена му, докато падаше, дръпнах го нагоре и го завъртях по часовниковата стрелка, за да съм с лице в същата посока като него. Яхнах крака му и натиснах глезена му пред себе си. С плавно движение го опрях в десния си бицепс, хванах с лявата си ръка пръстите на крака му и натиснах в противоположни посоки. Глезенът му се строши с рязко изхрущяване, като удар на чук по твърдо дърво. Освободено от костта, ходилото му грозно се килна надясно. Сухожилията се разкъсаха.

Той нададе остър крясък и се опита да ме ритне с другия си крак. Ритникът обаче беше немощен. Нервната му система бе претоварена от болката.

Изправих се и се обърнах да го погледна. Лицето му беше позеленяло като пред повръщане и покрито с мазна пот. Стискаше коляното на счупения си крак и се блещеше към увисналото ходило. Пое си дъх, после още веднъж по-дълбоко и нададе протяжен стон.

Травмите в глезена болят. Знам. Виждам съм ходила, откъснати от противопехотни мини.

Той отново си пое дъх и пак изкрещя. Ако бяхме сами, щях да му строша врата само за да го принудя да млъкне. Огледах се наоколо. Питах се дали ще си имам проблеми с някой от неговите другари.

— Ой — извика един от тях, висок, дългоног тип с физика на Адонис и изрусена, късо подстригана коса, и понечи да се приближи към мен. Ей!

Мъжът с прошарената коса му пресече пътя.

— *Ии кара, ии кара* — отблъсна назад Адонис. Стига.

Адонис отстъпи, но продължи да ме пронизва с враждебен поглед.

Прошареният се приближи до мен. Лицето му имаше някак весело изражение, но не беше точно усмивка.

— Другия път се владей малко повече, когато прилагаш тая хватка — каза ми делово.

Тъмнокожият се гърчеше. Адонис и други двама му се притекоха на помощ. Свих рамене.

— Щях, но той настоя да играем без правила.

— Вярно е. И сигурно ще е последният, който ще ти предложи такова нещо.

Погледнах го.

— Клубът ми харесва. Изглеждате ми сериозни.

— Такива сме.

— Може ли да тренирам тук?

— Между четири и осем всеки следобед. Повечето сутрини също можеш да идваш от осем до обяд. Има такси, обаче ще поговорим за това друг път.

— Ти ли си управителят?

Мъжът се усмихна.

— Нещо такова.

— Аз съм Араи — представих се с лек поклон.

Някой донесе носилка. Тъмнокожият скърцаше със зъби и хленчеше.

— *Урусей на! Гаман широ!* — смъмри го някой. Млъкни! Изтърпи болката!

— *Вашио* — отвърна на поклона прошареният. — И между другото, знаеш ли, че Ишихара-сан неотдавна е починал?

Погледнах го.

— Не, нямах представа.

Той кимна с глава.

— Злополука в неговия фитнес клуб.

— Съжалявам. Още ли е отворен клубът му?

— Сега го ръководят едни негови сътрудници.

— Добре. Макар да имам чувството, че отсега нататък така или иначе ще прекарвам тук повече време.

Той се ухили.

— Йорошику. — С нетърпение го очаквам.

— Йорошику.

Останах там още два часа. Адонис от време на време ми се зъбеше, но иначе стоеше на разстояние. Мураками така и не се появи.

Въпросите на Вашио за смъртта на Ишихара нито ме изненадаха, нито бяха особено смущаващи. Случилото се с него приличаше на злополука. Даже да се питаха дали истината не е друга, нямаха основания да ме подозират, не повече, отколкото и всеки друг, който тренираше там.

Естествено, ако продължаваха да ме разпитват по този въпрос, може би щях да си променя мнението.

Отидох на другия ден и на по-другия, обаче все още нито следа. Това ме устройваше. Беше ми приятно отново да съм в Токио и смятах, че мога да си позволя няколко дни там, ако не преставах да внимавам. Освен това тренировките бяха страхотни. Не точно пълноценен живот като на инструктор по аеробика, но по-добре, отколкото по цяла нощ да висиш в някой бус и да дебнеш, пиейки студено кафе и пикаейки в пластмасова кана.

На четвъртия ден се отбих вечерта. Параноята не ми позволяваше повече от три последователни пъти на едно и също място по едно и също време. И с изненада видях много от същите лица. Някои от тия образи тренираха по два пъти дневно. Зачудих се с какво си изкарват прехраната. Сигурно с престъпления. Сам си си шеф. Гъвкаво работно време.

Поздравих Вашио и неколцина други, с които се бях запознал, после се преоблякох в съблекалнята. Един от тежките чували беше свободен и аз започнах да тренирам с комбинации от коляно и лакът. Серии от по едноминутни атаки, трийсет секунди почивка. Следях времето по малкия часовник на стената.

Бързината и силата ми още си ги биваше. Както и издръжливостта. Е, не се възстановявах като едно време, обаче стабилната диета с течни аминокиселини за мускулите, глюкозамин за ставите и когнамин за рефлексите явно помагаше.

През една от почивките усетих, че хората прекъсват тренировките си и вниманието им променя посоката си. Промени се цялата атмосфера в залата.

Погледнах и видях мъж в двуреден син костюм, който изобщо не му стоеше добре. Имаше широки ревери и прекалено големи подплънки на раменете. Костюм, с който все едно се перчиш, дори когато си неподвижен. Той вървеше между двама яки типове, облечени по-небрежно и със ситно накъдрена къса коса. По ръста и поведението им заключих, че са бодигардове.

Трябва току-що да бяха влезли. Мъжът с костюма приказваше с Вашио, който внимателно го слушаше и изглеждаше някак неловко.

Наблюдавах ги и забелязах, че другите правят същото. Новодошлият не беше по-висок от един седемдесет и пет, обаче шията му бе масивна и му дадох осемдесет и пет, деветдесет кила. Ушите му представляваха деформирана маса от обезобразена тъкан и изпъкваша дори в Япония, където такова обезобразяване често се среща при джудока и кендока.

Вашио сочеше различни мъже, които тренираха. Новодошлият кимаше. Изглеждаше ми като въвеждане в обстановката.

Трийсетте секунди почивка свършиха. Пак насочих вниманието си към чувала. Ляв лакът. Десен ъперкът. Ляво коляно. Отново.

Когато изпълних едноминутната серия, се озърнах. Вашио и новодошлият се приближаваха към мен. Телохранителите бяха останали до вратата.

— *Оу, Араи* — извика прошареният, когато стигнаха на няколко метра от мен. — *Чото мате.* — Почакай малко.

Вдигнах хавлиената си кърпа от пода и избърсах лицето си. Те се приближиха и Вашио посочи новодошлия.

— Искам да те запозная с един човек. Един от собствениците на това доджо.

Вече знаех кой е. Както ме беше подготвила информацията на Тацу, лявата скула бе смазана, а от другата страна имаше нещо като цепнатина, голяма колкото топка за голф, с назъбени краища. Представих си как го ръфа някакво куче и не го пуска, въпреки че той се опитва да го отхвърли от себе си.

Нещо ми подсказваше, че кучето не е свършило добре.

Усетих, че космите на тила ми настръхват, признак за прилив на адреналин във вените ми. Реакциите ми за борба или бягство бяха изключително остри и присъствието на този тип автоматично ги задействаше.

— *Араи десу* — леко се поклоних аз.

— *Мураками да* — кимна той. Гласът му прозвуча като тихо изръмжаване. — Вашио ми каза, че те бива. — Изглежда се съмняваше.

Свих рамене.

— Утре вечер има бой — продължи Мураками. — От време на време организираме такива неща. Повечето хора плащат по сто хиляди йени за вход, обаче за членовете на доджото е бесплатно. Интересували те?

Сто хиляди йени — бях налучкал. И щом този тип преспокойно ми отправяше покана, някой трябва да ме беше проверил. Добре, че Тацу се бе постарал да бетонира самоличността на Араи.

Отново свих рамене.

— Естествено.

Мураками ме погледна с безизразни очи, като че ли зяпаше нещо зад мен.

— Боят започва точно в десет. Хората отиват малко по-рано, за да залагат. Организираме го на „Хигаши Шинагава, 5-чоме“. Срещу остров Тенозу, от другата страна на канала.

— В пристанищния квартал ли? — попитах. Районът е част от Токио, но докато живеех в града, не го посещавах често. Намира се в югоизточния край, център на месопреработвателната промишленост. Там се изливат отходните канали, има топлоцентрали и складове за търговия на едро, зареждани от огромното токийско пристанище. Предположих, че то правят там, защото нощем е пусто.

— Точно така. Адресът е на номер осемстотин два и пет. Склад с йероглифа за „транспорт“, нарисуван в голям кръг на вратата. Срещу яхтклуба „Лейди Кристал“. Отдясно, когато идваш от електричката. Би трябвало лесно да го откриеш.

— Много е важно да не казваш на никого — прибави Вашио. — И без това се допускат само поканени. И не искаме да си имаме проблеми с полицията.

Мураками кимна в потвърждение, но така, като че ли думите на Вашио са нещо, което не си струва да изрича. Разбрах, че не му пука особено много кой ходи на тия боеве, стига да има бой. Прошареният, от друга страна, сигурно се занимаваше с организацията и щеше да отговаря, ако възникнат проблеми.

— Ти биеш ли се? — попитах Мураками.

Той за пръв път се усмихна. Предните му зъби бяха прекалено големи и равни и разбрах, че носи евтин мост.

— Понякога се бия. Но не и утре.

Чаках дали ще добави още нещо. Не го стори.

Набързо обмислих дали може да е инсценировка. Ако искаха да ме спипат обаче, и това място беше идеално. Нямаше нужда да ме убеждават да отида някъде другаде.

— Ще дойда — обещах аз.

Мураками продължи да ме зяпа още няколко секунди, усмихнат, с все така безизразни очи, после се отдалечи. Вашио го последва.

Дълбоко въздъхнах и погледнах часовника. Когато дългата стрелка стигна дванайсет, отново атакувах чувала, за да изхвърля излишния адреналин, дължащ се на присъствието на Мураками.

Той наистина беше страшен, нямаше съмнение. И не само заради обезобразеното му лице. Щях да го позная и без белезите. Той излъчваше същата смъртоносна аура, която бях усещал у Лудия Джейк и която ме респектиреше. Външните белези най-малко от всичко показваха какъв е всъщност.

Нямах желание да се пробвам да очистя този тип по друг начин, освен с пушка с оптичен мерник. А това трудно може да се сбърка с естествена смърт.

По дяволите, помислих си. Рисковете са си рискове. Но това прилича на чисто самоубийство. Ако Тацу чак толкова много желаше смъртта му, щях да му препоръчам шестчленна група с огнестрелно оръжие. Колкото и да ми се искаше да направя нещо, за да си осигуря доброжелателността на Тацу, в този случай не си заслужаваше.

Запитах се дали моят стар приятел ще ме заплаши. Съмнявах се. Но ако го стореше, просто щях да ускоря изпълнението на плановете си за Рио. Приготовленията ми не бяха окончателно приключени, обаче припрените действия не са чак толкова лошо нещо, ако си се озовал между най-вероятно самоубийствена мисия, от една страна, и натиск от Кейсацу-чо — от друга.

Все пак утре щях да отида на боя и да събера каквито сведения мога. Щях да ги предам на Тацу като утеха за своето изнизване.

Дългата стрелка подмина дванайсет. Отправих последна вихрушка от удари с лакът на чувала и се отдръпнах назад. Равнището

на адреналина беше спаднало, ала все още бях напрегнат. Обикновено тренировката решава проблема. Не и този път обаче.

Намерих партньор и тренирах атаки с крак още около час. После направих разтягащи упражнения и се запътих към душа. Добре, че щеше да е скоро.

ВТОРА ЧАСТ

Музиката разкрива лично минало, за което дотогава никой от нас не подозира, карайки ни да скърбим за нещастия, които изобщо не сме преживявали, и злини, които не сме извършвали.

Хорхе Луис Борхес

9.

Същата вечер си направих дълга разходка из Токио. Бях неспокоен и чувствах, че имам нужда да повървя, да оставя градските течения да ме носят накъдето си искат.

Заскитах се на север от Мегуро, като се движех по задни улички и самотни алеи в тъмни паркове.

Нещо в тоя проклет град продължаваше да ме привлича, да ме съблазнява. Трябваше да замина. Исках да замина. По дяволите, правех възможното да замина. Обаче ето на, пак бях тук.

Може би е съдба.

Само че аз не вярвам в съдбата. Съдба няма. Тогава какво?

Стигнах до Хикава Джинджа в Хиро, едно от десетките шинтоистки светилища, които осейват града. На площ от трийсетина квадратни метра това тържествено зелено място е едно от по-малките, но в никакъв случай най-малкото. Влязох през старата каменна порта и моментално потънах в успокоителен мрак.

Затворих очи, наведох глава напред и вдишах през носа. Вдигнах ръце пред себе си и разперих пръсти като слепец, опитващ се да определи къде се е озовал.

Беше там, точно отвъд границите на обикновеното възприятие. Чувството, че градът е жив, намотан на кълбо, напластен и пулсиращ навсякъде около мен. И че аз съм жив като част от него.

Отворих очи и вдигнах глава. Светилището бе построено върху скала и между дърветата наоколо му виждах светлините на Хиро и по-нататък на Мегуро.

Токио е толкова грамаден и може да бъде толкова жестоко безличен, че облекчението, което човек намира в неговите пръснати тук-там оазиси, е по-сладко от всяко друго място, което ми е известно. Това е тишината на светилища като Хикава, навеждаща на меланхолични размишления, които за мен винаги са имали същата мекота като еката на храмова камбанка; успокоението на малките *номия*, кварталните кръчми само с по две до четири места срещу бар, дълъг по-малко от половин врата — над него господства неостаряваща

мама-сан, която може да бъде утешителка или олицетворение на строгостта в зависимост от нуждите на клиента ѝ и от която човек намира повече разтуха и разбиране, отколкото от всеки психиатър; странно анонимното братство *шятаии тачиноми*, сергиите за бързо хранене на открито, където продават бира в големи чаши и шишчета на скара, сергии, които никнат като диви гъби в тъмни ъгълчета и в сенките на въздушните железопътни релси и смехът на чиито клиенти се носи в нощния въздух като светли петна на фона на тъмнината наоколо.

Навлязох по-дълбоко в мрака и седнах с гръб към хон-ден, симетричната постройка с керемиден покрив, в която се намираще богът на това малко светилище. Затворих очи и издишах, дълго и цялостно, после известно време се вслушах в тишината.

Като малък ме бяха хванали да крада шоколад от един квартален магазин. Естествено, възрастните съпрузи, които държаха магазина, ме познаваха и съобщиха на родителите ми. Бях ужасен от реакцията на баща си и отричах всичко, когато ме разпита. Той не се ядоса. Кимна бавно и ми каза, че най-важното за мъжа е да признае постъпката си, че ако не го стори, може да бъде единствено страхливец. Дали го разбирах, попита ме той.

На времето не разбрах точно какво иска да ми каже. Ала думите му ме засрашиха и аз си признах. Той ме заведе в магазина, където през сълзи се извиних. В присъствието на собствениците неговият вид беше строг, почти гневен. Но когато си тръгнахме, докато аз продължавах да плача заради позора си, баща ми кратко и неловко ме притегли към себе си, после нежно постави длан на тила ми, докато вървахме.

Никога не забравих думите му. Знам какво съм извършил и признавам всичко.

Първото ми лично убийство беше на партизанин от Виетконг край река Ксе Конг на лаоската граница. Във Виетнам „лично убийство“ се казваше, когато си убил конкретен човек с пряка стрелба и си убеден, че си го сторил сам. Тогава бях седемнайсетгодишен.

Бяха ме пратили с още двама на дозор. Групите бяха малки, успехът и оцеляването им зависеха от способността им да действат незабелязано зад вражеските линии. Затова за дозори се избираха само хора, способни да се движат абсолютно безшумно. Изпълнението на задачите изискваше призраци, не толкова убийци.

Случи се призори. Помня, че едва различавах нещо в мъглата, която се вдигаше от мократа земя, докато небето изсветляваше. Винаги съм смятал оная страна за красива. Много войници я мразеха, защото престоят там им беше омразен, обаче аз не изпитвах такива чувства.

Бяхме на операция от две нощи и нямахме връзка. Движихме се към мястото за изтегляне, когато видяхме оня тип, застанал сам на една полянка. Замръзнахме и го наблюдавахме от края на гората. Той носеше калашник, така разбрахме, че е от Виетконг. Крачеше назад-напред, озърташе се, като че ли се опитваше да се ориентира. Помня, че се запитах дали не се е откъснал от частта си. Изглеждаше малко уплашен.

Имахме указания да избягваме контакт, целта ни беше да съберем разузнавателни сведения, но видяхме, че носи голяма книга. Някакъв дневник. Можеше да се окаже ценен. Спогледахме се. Командирът на групата ми кимна.

Коленичих и вдигнах своя КАР–15, взех виетнамеца на мушка и зачаках да спре на едно място.

Изтекоха няколко секунди. Знаех, че имам време, и исках да съм сигурен, че ще го улуча.

Той приклепна и остави автомата и книгата на земята. После се изправи, разкопча си панталона и се изпика. От залятата с урина пръст се вдигаше пара. Държах го на мушка и през цялото време си мислех, че той няма представа какво го очаква и че това е адски кофти начин да умреш.

Оставих го да свърши и да си закопчае панталона. После го застрелях, бам-бам! Видях го да пада. Обзе ме невероятно въодушевление, че съм успял! Бях спечелил! Биваше ме!

Запътихме се към него. Когато стигнахме, с изненада видях, че още е жив. Бях го улучил в гръдната кост и в гърдите му зееше хриптяща рана. Беше се строполил по гръб с разкрасени крака. Пръстта под него вече тъмнееше от кръвта му.

Помня мисълта, която се стрелна в ума ми — Господи, същият е като мен! — докато стояхме в кръг около него, без да знаем какво да направим.

Той бързо премигваше, очите му скачаха от едно лице на друго и после пак обратно. Спряха се на моето и си помислих, че е разпознал в

мен своя убиец. По-късно разбрах, че обяснението е по-прозаично. Сигурно просто азиатските ми черти бяха привлекли вниманието му.

Някой свали манерката си и му я подаде. Той обаче не понечи да я вземе. Дишаше все по-бързо и плитко. В ъгълчетата на очите му бликнаха сълзи и той замърмори някакви думи с висок, напрегнат глас. Никой от нас не можа да го разбере. По-късно научих, че ранените и умиращите на бойното поле често зоват майките си. Може би той викаше своята.

Наблюдавахме го. Раната на гърдите му престана да хрипти. Спря и премигването. Главата му се отпусна върху мократа земя под странен ъгъл, като че ли се вслушваше в нещо.

Мълчаливо стояхме около него. Първоначалното ми въодушевление се беше изпарило, заменено от странно съкровена нежност и ужасна скръб, толкова внезапна и тежка, че ме накара да изпъшкам.

Същият като мен, пак си помислих. Не приличаше на лош човек. Знаех, че в някаква друга вселена ние нямаше да се опитваме да се избиваме едни други. Може би щяхме да бъдем приятели. Той нямаше да лежи мъртъв в джунглата върху напоената със собствената му кръв земя.

Единият от другарите ми се разплака. Другият стенеше: „Господи, Господи“ и не можеше да престане. Двамата повърнаха.

Аз не.

Взехме книгата. Оказа се, че съдържа доста полезни сведения за опитите на Виетконг да си осигурят влияние, като плащат на местните селски старейшини. Макар че, естествено, в крайна сметка тези неща нямаха никакво значение.

Някой в хеликоптера, който после ни взе, се засмя и ми каза, че вече не съм девствен. Никой не приказваше за това какво всъщност бяхме почувствали, нито какво се е случило, докато стояхме в безмълвен кръг и го гледахме как умира.

Когато военните преценяваха годността ми за съвместната програма на спецчастите и ЦРУ известна като Група за информационно наблюдение или ГИН, психиатърът прояви особен интерес към първите ми преживявания след убийството. Явно смяташе за важно, че не съм повърнал. Че са се разсеяли моите „асоциативни негативни емоции“. Като плюс оцени и липсата на кошмари.

По-късно научих, че съм бил отнесен към онези магически два процента от военните, които са способни да убиват многократно, без колебание, без специална психологическа подготовка, без разкаяние. Не знам дали наистина съм принадлежал към тях. На мен не ми беше толкова лесно, колкото на Лудия Джейк. Обаче така ме прецениха.

Средният човек се изненадва от това до каква степен войникът трябва да се справи с колебанието, преди да убие, и с разкаянието след това. Естествено, никой не иска от средния човек да убие непознат отблизо.

Оцелелите след такова убийство знаят, че хората притежават дълбоко вкоренено, вродено нежелание да убиват собствения си род. Смятам, че за съществуването на такова нежелание има еволюционни обяснения, това обаче всъщност не е важно. Важното е, че фундаменталната цел на основното обучение на повечето войници е да използва методи от класическата и рехабилитационната психотерапия, за да потисне нежеланието. Знаем, че модерното обучение постига тази цел с безпощадна ефективност. Знаем също, че обучението се справя по-добре с нежеланието, отколкото с разкаянието.

Дълго седях там и се рових в мислите си. Накрая започна да ми става студено. Върнах се в хотела, като следях за опашка, както винаги по пътя. Взех изключително гореща вана, после си облякох памучното лятно кимоно юката, което хотелът предвидливо беше оставил. Придърпах стол пред прозореца и седнах в мрака, наблюдавайки трафика по „Хибия-дори“ от двайсет етажа височина. Замислих се за Мидори. Зачудих се какво прави точно в тоя момент от другата страна на света.

Когато трафикът започна да оредява, си легнах. Сънят дойде бавно. Сънувах Рио. Струваше ми се далеч.

10.

На другата вечер направих ПН, както обикновено, по пътя за боя. След като се уверих, че е чисто, взех такси до станция Тенозу. Оттам продължих пеш.

Тук край водата беше по-хладно. Поправяха единия тротоар и редицата от временни знаци, предупреждаващи „зен даичи“ — „Първо безопасността!“ — сковано се поклащаха на вятъра, скърцайки като побъркани камбанки. Минах по боядисания в ръждив цвят мост Хигаши Шинагава. Наоколо имаше мрежа от огромни железопътни и автомобилни надлези, чийто бетон беше потъмнял от дългогодишните дизелови изпарения и чиято грамада толкова плътно бе втъкана на фона на мрачното небе, че земята отдолу ми се струваше странно подземна. На един уличен ъгъл подминах самотен монетен автомат, чиято флуоресцентна светлина гаснеше като затихващ корабкрушенски зов за помощ.

Забелязах яхтклуба „Лейди Кристал“, навярно рекламен евфемизъм за ресторант, който случайно се намираще във водата, и завих наляво. Надясно имаше друг надлез, под който тъмнееха складове, насреща — малък паркинг, почти пуст. Зад него — поредният мрачен канал.

Намерих вратата на склада, който беше описал Мураками. От двете ѝ страни имаше бетонни саксии, в които растяха бурени. Наляво метален знак предупреждаваше за опасност от пожар. Ръжда се ронеше по стената зад него като засъхнала кръв от свален бинт.

Огледах се наоколо. Отвъд водата се издигаха ярко осветени небостъргачи, блокове и хотели. Имената на техните собственици гордо сияеха в червен и син неон: ДЖАЛ, ДЖТБ, Даи-ичи Сийфорт. Като че ли земята около мен бе отровена и неспособна да издържи тежестта на такива сгради.

Наляво имаше пролука сред дългата редица от складове. Вмъкнах се в нея и отдясно забелязах врата, скрита от улицата навън. На равнището на очите имаше шпионка. Почуках и зачаках.

Чух дърпане на резе, после вратата се отвори. Беше Вашио.

— Подранил си.

Свих рамене. Рядко си уговарям срещи за точен час. Никои не бива да получи възможност да те фиксира във времето и пространството. В единичните случаи, когато нямам друг избор, предпочитам да се появявам рано, за да поразузная наоколо. Ако някой реши да ми устрои купон, ще отида там още преди музикантите.

Надникнах вътре. Огромно помещение, осеяно с бетонни стълбове. Мощни бели лампи висяха от високия около осем метра таван. Крушките бяха защитени зад телена мрежа. До всички стени на височина пет метра бяха струпани кашони. Два електрокара бяха паркирани до една от тях. Приличаха на играчки в сравнение с пространството наоколо. Двама *чинпира* в черни тениски подреждаха столове покрай стените. Иначе бяхме сами. Погледнах Вашио.

— Има ли проблем?

Той сви рамене.

— Няма значение. Хората ще започнат да идват съвсем скоро.

Влязох вътре.

— Ти ли стоиш на вратата?

Прошареният кимна с глава.

— Ако лицето ти ми е непознато, няма да влезеш.

— Кой се бие?

— Не знам. Аз само ръководя боевете, не ги организирам.

Усмихнах му се.

— Някога участвал ли си?

Той се засмя.

— Не. Вече съм стар за тия гадости. Може би щях да се включа, ако бях по-млад. Тези боеве се провеждат едва от около година, година и половина, а аз отдавна съм прехвърлил разцвета на силите си.

Замислих се за начина, по който разговаряше с Мураками, като че ли му докладваше.

— Хората в клуба — за тези боеве ли ги тренираш? — попитах го.

— Някои.

— Ами Мураками?

— Какво по-точно?

— С какво се занимава?

Той сви рамене.

— С много неща. Тренира някои от момчетата. Понякога се бие. Тогава имаме страхотна публика.

— Защо?

— Мураками винаги довършва боевете. На хората им харесва.

— Как ги „дovършва“?

— Знаеш какво искам да кажа. Когато Мураками се бие, единият от противниците винаги умира. А Мураками никога не е губил.

Нямах причини да не му вярвам.

— Какво го прави толкова добър?

Вашио ме погледна.

— Да се надяваме, че няма да се наложи да узнаеш.

— Вярно ли е, че се бие с кучета?

Той не отговори веднага.

— Откъде си го чул?

Свих рамене.

— Просто приказки.

Нова пауза. После:

— Не знам дали е вярно. Знам, че ходи на нелегални боеве с кучета. Самият той развъжда кучета. Тоса и американски питбули. Неговите питомци също се бият докрай. Храни ги с барут, помпа ги със стероиди. Те са бесни на света и са адски агресивни. На едно куче веднъж му натикал люто чушле в гъза. После се било като истински дявол.

На вратата се почука. Вашио се изправи. Леко му се поклоних, за да покажа, че сме свършили разговора. Той се пресегна и ме хвана за ръката.

— Чакай, трябва да ти взема мобифона.

Погледнах дланта му.

— Не нося.

Прошареният се втренчи в мен със заплашително изражение. Издържах на погледа му. Не го лъжех, но дори да беше така, не би ме накарал да го призная само с едно намръщване.

Лицето му омекна и той пусна ръката ми.

— Няма да те претърсвам. Тук никой няма право да носи мобифони и пейджъри. Много хора обичат да се обаждат на приятели и да им разправят какво става. Несигурно е.

Кимнах...

— Струва ми се разумно.

— Ако някой от охраната те види с мобифон, ще ти разкатаят фамилията. Просто да си го знаеш.

Кимнах отново, за да покажа, че разбирам, после се насочих към един от ъглите и останах там, наблюдавайки пристигащите хора. Някои познавах от клуба. Адонис беше по долнище на анцуг. Зачудих се дали ще се бие.

Стоях в ъгъла и гледах как складът постепенно се пълни. След около час видях Мураками да идва с двама бодигардове — не бяха същите, които го придружаваха в доджото. Той размени няколко думи с Вашио, който се огледа наоколо и ме посочи.

Внезапно изпитах усещането, че Мураками ми отделя повече внимание, отколкото бих искал.

Той сръга телохранителите си и тримата се запътиха към мен.

Адреналинът нахлу във вените ми. Усетих го. Небрежно се озърнах в търсене на подръчно оръжие. Не открих такова.

Те се приближиха и застанаха отпреде ми, един до друг, Мураками малко пред другите двама.

— Не бях сигурен, че ще дойдеш — каза той. — Радвам се, че си тук.

— И аз се радвам — отвърнах, потривайки длани пред себе си, сякаш в очакване на забавлението. Всъщност това беше удобна отбранителна поза.

— Ще има три боя или общо трийсет минути бой, както дойде. Така всички ще получат равностойността на парите си. Ще ти обясня правилата.

Не разбирах защо ми го казва.

— Кой ще се бие? — попитах.

Мураками се усмихна. Изкуствените му зъби бяха бели. Хищнически.

— Ти — отговори.

Мама му стара. Погледнах го.

— Съмнявам се.

Усмивката се стопи и очите му се присвиха.

— Няма да си губя времето в приказки. Вашио каза, че те бива. Че за трийсет секунди си строшил глезена на някакъв тип. Сега неговият приятел иска отмъщение. Ще се биеш с него.

Адонис. Трябваше да се сетя.

— Иначе?...

— Иначе можеш да се биеш с тримата, които аз избира. Ако чак толкова те бива, ще се погрижа да имат полицейски палки. Това ще се хареса и на публиката. За мен е все тая.

Бях в безизходица. Избрах най-лесния изход.

— Ще се бия.

Очите му се сбръчкаха в сподавена радост.

— Да, естествено.

— Трябва ли да знам нещо друго?

Той сви рамене.

— Ще бъдете без ризи, обувки и оръжие. Иначе, всичко е позволено. Няма ринг. Ако прекалено се приближиш до публиката, ще те изтикат обратно в центъра. Ако решат, че бягаш от съперника си, ще получиш някой и друг тупаник и от зяпачите. Хубавото е, че победителят печели един милион йени.

— А какво получава победеният?

Мураками пак се усмихна.

— Ще уредим разноските по погребението.

Погледнах го.

— Аз ще взема парите.

Той се засмя.

— Ще видим. Сега внимавай. Ти си пръв. Разполагаш с петнайсет минути. Моите хора ще останат с теб, за да ти помогнат да се приготвиш — Мураками се обърна и се отдалечи.

Погледнах двете мутри. Те стояха на почтително разстояние и така намаляваха шанса ми неочаквано да се опитам да им избягам. Дори да успеех обаче, на вратата пазеха други. Неколцина ме наблюдаваха. Имах повече шансове да се справя с Адонис.

Зачудих се колко боеве се провеждат. Няколкото „награди“ щяха да намалят и дори да сведат до нула печалбата за организаторите.

Оставих тази мисъл и съблякох морскосиния си блейзер, после си свалих ризата и събух обувките. Озърнах се през рамо и видях, че Адонис прави същото.

В мен се раздвижи нещо злоещо. Усетих го в червата си, в тила си, в дланите си.

Помислих си за Мусаши, майстора на меча, който беше написал: „Не мисли нито за победа, нито за поражение, а само за това как ще посечеш и убиеш врага си.“

Започнах да загревам. Стесних полезрението си. Нямаше значение къде се намирам.

Мураками се приближи.

— Да вървим.

Насочих се към центъра на помещението. Адонис вече чакаше там.

Зениците му бяха разширени и дланите му трепереха. Изглеждаше друсан, може би с *какусейзай*. Това за кратко щеше да му даде енергия, да му помогне да се съсредоточи.

Реших и аз да му дам нещо, върху което да се концентрира.

Приблжих се към него, без да забавям крачка, докато се изправих пред лицето му.

— Как е глезенът на приятелчето ти? — попитах го. — Пищеше така, като че ли го болеше.

Той ми се озъби. Дишаше ускорено. Зениците му бяха черни и уголемени като баскетболни топки. Определено *какусейзай*.

— Само опитай да го направиш с мен — изсъска през стиснатите си зъби.

— А, не — отвърнах. — Няма да ти чупя глезена. Ще ти строша коляното — отстъпих половин крачка назад и посочих с пръст. — Дясното.

Идиотът наистина проследи с поглед протегнатия ми показалец. Напрегнах се, за да забия юмрук в корема му, обаче Вашио, който забелязваше всичко, предугади намерението ми и скочи помежду ни.

— Няма да започвате, преди да ви кажа — изсумтя той, вторачен в мен.

Свих рамене. От опит глава не боли.

— Ще те изнесат отук в чувал, скапаняко — рече Адонис. — Обещавам ти.

Вашио ни отблъсна настрана. Пръстенът на публиката се свиваше наоколо като клуп.

— Готов ли си? — попита Вашио противника ми, който подскачаше на пръсти като хиперактивен боксьор.

Адонис кимна с глава, като ми се зъбеше. Вашио се обърна към мен.

— Готов ли си?

Кимнах, без да откъзвам поглед от Адонис.

— *Хаджиме* — извика прошареният и наоколо се надигна колективен вик.

Адонис моментално финтира с ритник и отстъпи назад. После пак. Започнахме да се обикаляме един друг на малки кръгове.

Виждах какво замисля. Публиката беше на негова страна. Сигурно наоколо имаше негови приятели. Идеята беше нашите кръгове постепенно да ни отведат към тях и да им дадат достъп до мен.

Ала присъствието на приятелите му също щеше да засегне самолюбието му.

— *Доко ни икунда* — подразних го, връщайки се към средата. — *Коко да.* — Къде отиваш? Аз съм тук.

Той пристъпи напред, но не достатъчно, за да ме доближи. Заплахата ми го караше да внимава за коленете си. Страхуваше се, че ще го атакувам, както бях постъпил с приятеля му, и си мислеше, че като поддържа известно разстояние, ще се защити.

Спуснах ръце с няколко сантиметра и наведох главата и тялото си малко напред. Той зае стабилна поза и виждах, че се готви да ме ритне. Ритниците му си ги биваше, бях го виждал да тренира. Ако бях на негово място, щях да се опитам да изтоця съперника си от разстояние и да го държа надалеч с такива дълги крака.

Той изпъна напред левия си крак и замахна с дъгообразно движение. Ходилото му се заби в лявото ми бедро и рязко се върна на земята. Прониза ме остра болка и тълпата нададе одобрителен рев. Адонис пак заподскача на пръсти.

Бързо действаше. Не ми даде шанс да го хвана за крака.

Трябваше да го оставя да реши, че ритниците ще му помогнат да ме победи, за да стане малко по-самоуверен. Няколко милисекунди повече контакт щеше да промени положението.

Той отново стрелна крака си напред. Улучи ме в бедрото като бейзболна бухалка и ходилото му моментално се върна на пода. Тълпата отново извика. Ушите ми пищяха.

Този път ме заболя повече. Още няколко такива удари и нямаше да мога да използвам крака си ефективно. Очевидно това бе и целта на

Адонис.

Отстъпих половин крачка назад и приклегнах, разкривайки повече дясната си страна, сякаш за да защитя изнесения си напред крак. Заради прилива на адреналин, виждах движенията му като на забавен кадър.

Ноздрите му се раздуваха и свиваха, очите му се впиха в мен. Той се насочи напред, почти без да вдига ходилата си от пода.

С периферното си зрение забелязах, че дясното му ходило поплътено се притиска към земята. Тежестта му започна да се пренася върху изнесения му напред ляв крак. Хълбоците му се завъртяха за ритника.

Овладях импулса си да действам мигновено и се насилих да изчакам допълнителната половин секунда, от която знаех, че се нуждая.

Кракът му започна да се повдига от пода и тогава се стрелнах напред, скъсявайки разстоянието наполовина. Той видя грешката си и се опита да я поправи, ала вече бях прекалено близо. Поех ритника му с левия си хълбок и хванах с лявата си ръка изпънатото му дясно коляно.

Публиката ахна.

Адонис импровизира бързо, обхващайки лявото ми рамо с дясната си ръка и насочвайки лявата към лицето ми с изпънати напред към очите ми пръсти. Стиснах коляното му по-силно и направих крачка напред с левия си крак, като го натиснах надолу към пода. Той заподскача заднешком на ляв крак в опит да възстанови равновесието си и аз забих остър десен ъперкът в незащитените му слабини.

Противникът ми изохка и се опита да се отскубне. Направих дълга крачка напред с десния крак, приведох се под лявата му ръка и в същото време пуснах коляното му. Пресегнах се зад гърба му, стегнах кръста му с ръце, спуснах хълбоци надолу и рязко извих гръб назад. Адонис се преметна отгоре ми като последното вагонче от влак в увеселителен парк, разперил ръце и крака под шантави ъгли. Шията и раменете му поеха удара и краката му се удариха през главата му в пода от набраното ускорение.

Ако бях го пуснал, щеше да направи пълно салто. Само че аз не го пуснах и краката му се приземиха на пода, а самият той се озова на гърба ми. Сграбчих лицето му с лявата си ръка, натиснах главата му

назад и се измъкнах изпод него. Изправих се на дясно коляно, напрегнах хълбоци и замахнах към незащитеното му гърло с дясната си подлакътница, като вложих в удара цялата си тежест. Усетих изхрущяването на адамовата ябълка и пръстеновидния хрущял на ларинкса. Ръцете му се стрелнаха към гърлото и тялото му започна да се гърчи.

Изправих се и се отдръпнах от него. Тълпата мълчеше.

Видях, че шията му започва да се подува от хематома, предизвикан от фрактурите. Краката му подритваха и дращеха по пода, той се търкаляше от едната на другата си страна. Сгърченото му лице посиня над отчаяните му пръсти. Някой не понечи да му се притече на помощ. Не че можеха да направят нещо. След няколко секунди цялото му тяло започна да се разтърсва в неравномерни спазми, като че ли изпаднаше в шок. След още няколко секунди гърчовете престанаха.

Някой извика: „*Ята*“, „Спечелих!“, и в помещението отекна хор от овации. Публиката се приближи към мен. Хората ме потупваха по гърба и стискаха ръцете ми. Тревожно осъзнах, че някой от приятелите на Адонис може да се възползва от момента, за да ми забие нож, обаче нищо не можех да сторя.

Чух гласа на Вашио.

— *Хора, сагате, сагате. Икисасете яре* — Хайде, хайде, оставете го да си поеме дъх! — заедно с неколцина от охраната той се приближи към мен и започна да разблъсква навалищата.

Някой ми подаде пешкир и аз си избърсах лицето. Тълпата отстъпи. Озърнах се и видях пачки от банкноти по десет хиляди йени, които преминаваха от едни ръце в други.

Мураками пристъпи в кръга. Усмиваше се.

— Йокуята зо — рече той. Браво.

Пуснах пешкира.

— Къде са ми парите?

Той бръкна в джоба на гърдите си и извади дебел плик. Отвори го, за да видя, че е пълен с банкноти от по десет хиляди йени, после пак го затвори и го прибра в джоба си.

— Твой е. Ще ти го дам по-късно — огледа се наоколо. — Някой от тези наоколо може да се опита да ти го открадне.

— Дай ми го сега — настоях.

— По-късно.

Майната им на парите, помислих си. Радвах се, че съм жив. Запътих се натам, където бях оставил дрехите си. Тълпата почтително се разтвори пред мен. Няколко ръце ме потупаха по раменете.

Мураками ме последва.

— Парите са си твои. Искам още нещо, преди да ти ги дам.

— Майната ти — облякох си ризата и започнах да я закопчавам.

Той се засмя.

— Добре де, добре — пак извади плика и ми го подхвърли.

Хванах го с две ръце и надникнах вътре. Като че ли всичко беше наред. Натиках го в джоба на панталона си и продължих да си закопчавам ризата.

Исках да ти кажа, че можеш да спечелиш десет-двайсет пъти повече от сумата в плика — рече Мураками.

Погледнах го.

— Интересуваш ли се?

— Слушам те.

Той поклати глава.

— Не тук. Да идем някъде, където можем да го отпразнуваме — той се усмихна. — Аз черпя.

Нахлузих обувките си и прилекнах, за да ги завържа.

— Къде предлагаш да идем?

— Собственик съм на едно малко заведение. Ще ти хареса.

Замислих се. „Празнуването“ с Мураками щеше да ми даде възможност да събера още информация за Тацу. Не виждах сериозни минуси.

— Добре.

Той се усмихна.

Видях, че двама души напъхват Адонис в чувал за трупове. Господи, наистина са се приготвили, помислих си. Натовариха го на количка и го забутаха към изхода. На долната ѝ плоскост имаше купчина метални плочи. Единият от мъжете носеше верига и разбрах, че ще завържат тежести на тялото и ще го хвърлят в някой от околните канали.

Следващият бой продължи дълго. Съперниците бяха сдържани и като че ли негласно се бяха споразумели да не прилагат смъртоносни или обезобразяващи хватки.

— Не си струва да ги гледаме — след десетина минути ми рече Мураками. — Да вървим.

Той даде знак на бодигардовете си и четиримата излязохме навън. Вашио ни изпрати и се поклони.

До тротоара беше паркиран черен мерцедес S600 с тъмни прозорци. Единият бодигард отвори задната врата. На седалката се бе свило куче. Бял питбул, с късо отрязани уши и мускулесто тяло. На муцуната му имаше тежък кожен намордник, покрай ръбовете на който се виждаха белези и рани. Явно беше едно от бойните животни на Мураками. Звярът ме погледна така, като че ли се прицелваше в мен с дулото на скритата си под намордника муцуна, и ми се стори, че виждам някакъв кучешки аналог на лудост в малко кървясалите му очи. Е, казват, че кучетата заприличвали на стопаните си.

Мураками ми даде знак да вляза.

— Не се бой, не е опасен, стига да е с намордник.

— И все пак, защо не влезеш пръв? — предложих аз.

Той се засмя и се вмъкна вътре. Кучето се премести, за да му направи място. Влязох и бодигардът затвори вратата, после заедно с колегата си седнаха отпред. Потеглихме на север по „Кайган-дори“ към „Сакура-дори“ и след това до „Гайенхигаши-дори“ в Ропонги. Мълчахме. Кучето ме наблюдаваше по време на цялото пътуване.

Когато прекосихме „Ропонги-дори“, започнах да се тревожа. А щом приближихме „Аояма-дори“, вече знаех.

Отивахме в „Дамаск Роуз“.

Отказах се от всичките си не много успешни опити да се самоубедея, че Хари просто е извадил късмет с онова момиче. В климатизираното купе на мерцедеса изведнъж ми стана топло.

Обаче аз имах по-непосредствен проблем от Хари. Предишния път в „Дамаск Роуз“ бях говорил на английски, представяйки се за американски гражданин, който не знае много добре японски. Освен това бях под друго име. Трябваше да измисля как да се справя с това.

— А, хубаво заведение — отбелязах, когато колата спря до тротоара.

— Идвал ли си тук? — попита Мураками.

— Само веднъж. Момичетата са красавици.

Устните му се разтеглиха в усмивка и прекалено белият мост цъфна между тях.

— Би трябвало. Аз ги избирам.

Шофьорът отвори задната врата и ние слязохме. Кучето остана, наблюдавайки ме с жадните си дяволски очи, докато бодигардът затвори вратата и тъмното стъкло ни раздели.

Нигерийците охраняваха входа. Те раболепно се поклониха ниско на Мураками и едновременно произнесоха „ирас-шаимасе“. Онзи отдясно изрече няколко думи в микрофона на ревера си.

Слязохме по стълбището. Червендалестия, когото бях видял предишния път, вдигна поглед, видя Мураками и мъчително преглътна.

— О, Мураками-сан, добър вечер — с нисък поклон поздрави на японски той. — Винаги ни е приятно да ни гостувате. Имате ли някакво конкретно желание за тази вечер?

От челото му се стичаше тънка струйка пот. Цялото му внимание бе насочено към моя спътник и изобщо не ме забеляза.

Мураками се огледа наоколо. Няколко момичета му се усмигнаха. Явно вече бяха предупредени.

— Юкико — заповяда той.

Хари, помислих си.

Червендалестия кимна и се обърна към мен.

— Ояку-сама? — попита. А вие?

Фактът, че говореше на японски, показваше, че не ме е познал. Предишния път бяхме разговаряли на английски.

— Наоми тук ли е тази вечер? — попитах, също на японски. Ако беше там, исках веднага да я видя, така щях да имам съвсем мъничко по-голям шанс да овладее разговора. Ако нещата се развиеха неблагоприятно, поне нямаше да изглежда, че съм се опитал да я избегна.

Очите на Червендалестия като че ли лекичко се присвиха, може би си спомни за човек, който е поискал Наоми преди няколко седмици. Не бях сигурен.

Той наведе глава.

— Ще ви я доведе.

Вече бях измислил обяснение, в случай че Наоми повдигне въпроса за новото ми име или други несъответствия: бях женен и не исках да рискувам жена ми да научи за нощните ми похождения. Фактът, че бях платил в брой, вместо с кредитна карта, щеше да

потвърди версията ми. Не беше най-доброто обяснение на света, но трябваше да имам какво да кажа, ако тя забележеше несъответствията.

Червендалестия взе две менюта и ни въведе в главната зала, спирайки да прошепне няколко думи на момичето, чието име, доколкото си спомнях от предишния път, бе Елза. Тя докосна по ръката друго момиче, Еми.

Запътихме се към ъглова маса. Ние с Мураками се настанихме един до друг, и двамата с лице към входа. Видях, че Еми отива при една от масите, където Юкико забавляваше друг клиент. Еми седна и зашушна в ухото на Юкико. След малко Юкико се изправи и се извини. Елза повтаряше същото на масата, където работеше Наоми. Идеално отработено.

Юкико се приближи и видях, че устните ѝ се разтягат в котешка усмивка при вида на Мураками. Наоми я последва след няколко секунди. Пак носеше елегантна черна официална рокля, този път копринена, стегната в кръста, но свободна нагоре. Диамантената гривна искреше на лявата ѝ китка както преди.

Тя ме видя и понечи да се усмихне, ала после погледът ѝ попадна върху Мураками и лицето ѝ се напрегна. Трябва да го познаваше и въз основа на онова, което ѝ бях разказал за себе си, явно не очакваше да ни види заедно. Опитваше се да си обясни противоречието, естествено. Ала внезапната промяна на изражението ѝ ми подсказа, че има още нещо. Страхуваше се.

Юкико седна до Мураками. Срецу мен. Не откъсваше очи от лицето ми, за миг се озърна към спътника ми, после пак се обърна към мен. Устните ѝ помръднаха в едва загатната студена усмивка. Мураками я зяпаше, като че ли очакваше повече, ала тя не му обръщаше внимание. Усетих го как се напруга и си помислих: не си играй с тоя тип. Може да избухне. В следващия момент Юкико отново насочи поглед към него и го награди с усмивка, която казваше: Просто те дразнех, скъпи. Не бъди такова дете.

Напрежението спадна. Реших, че ако някой изобщо има власт над съществуването до мен, сигурно е тази жена.

Наоми зае последното свободно място.

— *Хисашибури десу не* — казах ѝ. Отдавна не съм те виждал!

— *Ун, со десу не* — с неутрално изражение отвърна тя. Може и да ѝ се струваше странно, че сега говоря на японски, след като онази

вечер съм държал на английския. Но може да го отдаваше на присъствието на другите двама.

— Вие се познавате? — обади се на японски Мураками. — Хубаво. Араи-сан, това е Юкико.

Наоми не показа, че е забелязала промяната на името ми.

— *Хаджимемашите* — рече Юкико. И продължи на японски: — Спомням си, че те видях тук преди няколко седмици.

Леко кимнах с глава и отговорих на поздрава ѝ.

— И аз си те спомням. Прекрасна танцьорка си.

Тя наведе глава настрани.

— Изглеждаш някак променен.

Американската и японската ми самоличности са отделни и аз се държа различно в зависимост от езика, на който говоря, и ролята, която изпълнявам. Сигурно тъкмо затова, освен заради нервността си в присъствието на Мураками, Червендалестия не ме беше познал. Юкико реагираше на разликата, ала не знаеше как да си я обясни.

Прокарах пръсти през косата си, като че ли в опит да я среща.

— Идвам направо от тренировка — отвърнах.

Мураками се подсмихна.

— И то каква тренировка!

Към масата се приближи сервитьорка. Тя остави четири ошибори, горещи кърпи, с които да избършем ръцете си и ако желаем, лицето си, за да се освежим, както и различни мезета. Накрая погледна Мураками и явно знаейки предпочитанията му, попита:

— Бомбайски сапфир ли?

Той само кимна и даде знак, че Юкико ще поръча същото.

Сервитьорката се обърна към мен.

— Ожяку сама?

Погледнах Наоми.

— От спрингбанка ли?

Тя кимна и аз поръчах две чаши. Жизнерадостната полулатиноамериканка от оная вечер се беше свила в черупката си като костенурка. Какво ли си мислеше? Ново име, нова японска самоличност, този е от якудза. Страхотна тема за разговор, ала тя мълчеше.

Защо? Ако я бях срещнал на улицата, първият ѝ въпрос щеше да бъде: „Какво правиш пак в Токио?“ Ако бях използвал друго име, тя

сигурно щеше да го отбележи. А ако ме чуеше да говоря на чист японски, естествено, щеше да попита: „Нали каза, че на английски си по-спокоен?“

Следователно сдържаността ѝ се дължеше на конкретната ситуация. Замислих се за страха в очите ѝ, когато зърна Мураками. Причината се криеше в него. Тя се боеше да не каже или направи нещо, с което да привлече вниманието му.

Предишния път бях останал с впечатлението, че Наоми знае повече, отколкото казва. Реакцията ѝ към присъствието на моя спътник потвърждаваше това подозрение. И ако искаше да ме издаде, вече щеше да го е сторила. Фактът, че не го направи, я превръщаше в моя съучастница, човек, с когото споделяме обща тайна. Нещо, от което можех да се възползвам.

Юкико вдигна една от кърпите ошибори и избърса ръцете на Мураками, хладнокръвна като дресьор, почистващ лъва си. Наоми ми подаде моята.

— Арай-сан е мой приятел — рече Мураками, като погледна първо мен, а после и момичетата със своята опасна усмивка. — Моля, бъдете мили с него.

Юкико се усмихна широко, взряна в очите ми, сякаш казваше: „Ако бяхме сами, щях адски добре да се погрижа за теб“. С периферното си зрение видях, че Мураками забелязва погледа ѝ и се намръщва.

Не ми се искаше да стана обект на ревността на това копеле, помислих си и си представих Хари.

Сервитьорката дойде и остави напитките на масата. Мураками пресуши своята на един дъх. Юкико последва примера му.

— *Ии йо* — изсумтя той. Хубаво.

Юкико остави чашата си с веща изисканост. Мураками се вторачи в нея. Тя отвърна на погледа му с почти театрално равнодушие. Гледаха се дълго. Накрая той се ухили и сграбчи ръката ѝ.

— Окавари — подвикна на сервитьорката. Още две чаши. Сетне дръпна Юкико, изправи я на крака и я поведе към стая отстрани на единия подиум.

— Какво значи това? — попитах на японски Наоми. Тя ме гледа предпазливо, помислих си.

— Танц по поръчка.

— Явно добре се познават.

— Да.

Огледах се наоколо. Съседните маси бяха заети от групи японци в обикновени костюми на служещи. Въпреки глъчката те бяха твърде близо до нас, за да можем да водим личен разговор.

Наведох се към Наоми.

— Не очаквах да се върна — прошепнах.

Тя потрепери.

— Радвам се, че си тук.

Не знаех как да разбирам несъответствието между реакцията и думите ѝ.

— Сигурно имаш много въпроси.

Момичето поклати глава.

— Просто искам да съм сигурна, че ще се забавляваш.

— Струва ми се, че се досещам защо се държиш така.

Наоми внезапно вдигна ръка и ме прекъсна.

— Какво ще кажеш за един танц по поръчка? — гласът ѝ звучеше подканящо, обаче очите ѝ ме гледаха сериозно и някак гневно.

Вторахих се в нея в опит да преценя какво е намислила, после отвърнах:

— Разбира се.

Запътихме се към същата стая, където преди няколко минути бяха изчезнали Мураками и Юкико. Вътре стоеше нигериец. Той се поклони и изтегли настрани полукръгъл диван с висока облегалка. Такъв имаше и от другата страна. Пристъпихме в отвора и нигериецът натисна предната половина към нас. Озовахме се затворени в кръгла мека стаичка.

Наоми ми даде знак да седна. Подчиних се, като наблюдавах лицето ѝ.

Тя се отдръпна назад, без да откъсва очи от моите. Вдигна ръце към гърба си и чух, че смъква цип. После дясната ѝ ръка се насочи към лявата презрамка на роклята ѝ и започна да я плъзга по гладката кожа на рамото.

Изведнъж усетих вибриране в джоба си.

Мамка му. Детекторът за подслушвателни устройства на Хари.

Постоянно, прекъснато, постоянно. Което означаваше и аудио, и видео.

Наложих си да не се оглеждам наоколо и да не правя нищо, което може да изглежда подозрително. Отворих уста да ѝ кажа нещо, нещо, каквото можеше да изрече всеки възбуден любител на танците по поръчка. Обаче тя се намръщи раздражено и това ме спря. Наоми едва забележимо вдигна показалец от презрамката на роклята си към тавана. После леко наклони глава и го насочи към ухото си.

Разбрах посланието. Някой слушаше и наблюдаваше.

Не само тук. И на масата. Ето защо реакциите ѝ бяха толкова странни. Но там не можеше да ме предупреди.

Разбрах и защо изглежда гневна. Дали бях просто американският счетоводител, за какъвто се бях представял, или поне неутрален клиент? В такъв случай мълчанието щеше да е най-безопасното поведение за нея. Или бях свързан с Мураками, от когото се страхуваше? В такъв случай мълчанието и предупреждението, което току-що ми беше отправила, щяха да бъдат опасни. Неволно я бях принудил да избира.

Обаче детекторът не бе вибрирал на масата. Тогава се сетих: Мураками. Ако масите се наблюдаваха, трябваше да изключват камерите, когато шефът е там. Предполагах, че никой не иска човек като Мураками да открие, че не са изпълнили това правило. А при предишното ми посещение в „Дамаск Роуз“ батерията на устройството още не беше се заредила. Затова не ме бе предупредило тогава.

Бръкнах в джоба си, за да го изключа, и кимнах, че съм разбрал.

Тя смъкна презрамката и изхлузи ръката си от нея, после бавно повтори същото с другата. След това скръсти ръце. Ноздрите ѝ лекичко се раздуваха. Спря за миг и все още намръщена, със сковано тяло, спусна ръце. Роклята се изхлузи надолу, откри гърдите ѝ корема ѝ и се събра като черни вълни на кръста ѝ.

— Можеш да ме докосваш — осведоми ме тя. — Само над кръста.

Изправих се, без да откъсвам очи от нейните. Наведох се напред и доближих устни към ухото ѝ.

— Благодаря за предупреждението.

— Не ми благодари — прошепна в отговор Наоми. — Ти не ми остави друг избор.

— Не съм в комбина с тия хора.

— Нима? Тази вечер си се бил, нали?

— Защо смяташ така?

— Лицето ти е издрано. Пък и схванах шегата на Мураками за твоята „тренировка“.

Адонис сигурно ме беше одраскал. Изобщо не бях усетил.

— Откъде знаеш за тия боеве? — попитах я.

— Всеки знае за тях. Победителите идват тук и се хвалят. Понякога се държат така, като че ли ние сме глухи.

— Не бях там доброволно. Тренирам в едно доджо, поканиха ме на бой. Изобщо не подозирах за какво се отнася. Оказа се, че не съм там като зрител.

— Жалко за теб — прошепна Наоми.

— Ако си мислиш, че съм от тези хора, защо сега разговаряш с мен? Защо ме предупреди за подслушвателните устройства?

— Защото съм същата глупачка като теб — тя отстъпи назад и ме погледна с ръце на кръста, високо вирнала брадичка. После повдигна вежди и се усмихна. — Страх ли те е да ме докоснеш?

Наблюдавах лицето ѝ. Имах нужда от информация, не от някакъв си танц по поръчка.

— Страх те е дори да гледаш, така ли? — подигравателно попита момичето.

Продължих да се вирам в очите ѝ още няколко секунди, после сведох поглед.

— Харесва ли ти каквото виждаш?

— Бива — след малко отвърнах, въпреки че всъщност беше много хубава.

Тя се обърна и се притисна към мен с гръб, леко навеждайки се напред, за да се долепи плътно към слабините ми.

Изведнъж разбрах, че мога само да изгубя тази игра.

Наоми постави ръце върху коленете си и раздвижи хълбоци настрани. Търкането на задника ѝ зае важно място в съзнанието ми.

— Така харесва ли ти? — хвърли ми поглед през рамо.

— Бива — повторих, този път по-тихо, и момичето се засмя.

— Като че ли е по-хубаво от „бива“, а?

— Нека си поговорим — казах. Забелязах, че съм поставил длани на хълбоците ѝ. Вдигнах ги.

— Ами говори — още по-силно се притисна към мен тя. — Говори каквото ти харесва.

Опитваше се да ме разсее. Не желаше да говорим и не знаех как да я разбирам.

Наоми изви гръб назад и повдигна задника си нагоре. Във вдлъбнатината на кръста ѝ се образува сянка, напомняща тъмен вир.

— Каквото ти харесва — повтори тя.

Сянката се появяваше и изчезваше в такт с движенията ѝ.

— Престани, по дяволите — прошепнах. Дланите ми пак бяха на хълбоците ѝ.

— Обаче ти харесва — изгука Наоми. — И на мен ми харесва.

Отдалечи се от нея, заповядах си. Ала ръцете ми не ме послушаха. Освен това вече се движеха. Наблюдавах ги сякаш някъде отдалече. Шумоленето на плата, търкащ се в плът, ясно се чуваше в тясното затворено пространство.

Тя си играе с теб, помислих си.

И после: По дяволите. И без това трябва да се държиш като обикновен клиент.

Застанах на едно коляно и плъзнах длани надолу по бедрата ѝ, после се изправих и ръцете ми минаха по обратния път. Наоми носеше черни прашки. Роклята висеше над тях, събрана в долната част на кръста ѝ. Хванах я с една ръка като юзда и с другата я погалих по задника.

— Само над кръста — усмихна ми се през рамо момичето. Хладният ѝ глас бе пълна противоположност на топлината в главата и слабините ми. — Иначе ще трябва да извикам охраната.

Обзе ме гняв. Стига, помислих си. Просто се махай от това място. Трябваше да го сториш още преди да започне тая глупост.

Дръпнах ръка от ханша ѝ и отстъпих назад, обаче гневът ме завладя. Все още стиснал роклята ѝ с една ръка, направих крачка към нея и силно я плеснах по незащитената дясна буза на задника ѝ. Разнесе се висок плясък и Наоми изписка, отдръпвайки се от мен като ударена от електрически ток.

Рязко се завъртя и ме погледна, притиснала длан към пострадалото място. Беше се ококорила, ноздрите ѝ бяха издути от смайване и ярост. С периферното си зрение видях, че премества тежестта си върху изнесения си назад крак и си помислих, че ще се опита да ме изрита в ташаците с другия.

Наоми обаче отстъпи, отпусна ръце и изправи раменете и брадичката си в поза на сподавен царствен гняв. Впери поглед в мен.

— *Мо овари, окиакусама?* — колкото можеше по-презрително попита момичето. Свършихме ли, уважаеми клиенте?

— Това против правилата ли беше? — усмигнах ѝ се.

Тя вдигна роклята си и провря ръце в презрамките. Лицето ѝ продължаваше да е зачервено от гняв и не можех да не се възхитя на самообладанието ѝ. Успя да вдигне ципа си без помощ, после каза:

— Това бяха три песни, значи трийсет хиляди йени. И трябва да дадеш десет процента на охраната. Кен?

Кен трябва да беше нигериецът, защото след секунда полукръглият диван се отмести настрана и той се появи пред нас. Извадих пари и им платих.

— Благодаря — казах на Наоми. Сияех като напълно задоволен клиент. — Беше... страхотно.

Тя се усмигна в отговор. Добре, че не бе въоръжена.

— *Кочира косо.* — Удоволствието е мое.

Върнахме се на местата си. По пътя включих устройството в джоба си. Мураками и Юкико ни чакаха.

— *И оката ка?* — попита ме той и показа изкуствените си зъби. Хубаво ли беше?

— *Маа на* — отвърнах. Много хубаво.

Мураками хвана Юкико за ръка.

— Ще поговорим по работа друг път.

— Кога?

— Скоро. Ще те намеря в доджото.

И той като мен не обичаше да си определя срещи.

— Сутрин? Вечер? — попитах го.

— Сутрин. Скоро — Мураками се обърна към Наоми. — *Шикари мендо мите яре йо.* — Добре се погрижи за него.

Тя кимна с глава, за да го увери, че определено ще го направи.

Мураками и Юкико си тръгнаха. След малко детекторът завибрира — непрекъснато, значи само аудио. Не се бях излъгал за правилата в клуба.

Няколко минути с Наоми поговорихме за общи неща заради микрофоните. Гласът ѝ бе хладен и учтив. Знаех, че малкият ни сблъсък не е свършил точно така, както е възнамерявала, обаче все пак

не бях успял да я разпитам, а тя тъкмо това бе целяла. Сигурно си казваше, че сме квит, че може да се примири със случилото се.

Ала не знаеше, че това е само първият рунд.

Казах ѝ, че съм скапан и трябва да си вървя.

— Заповядай пак — саркастично се усмихна Наоми.

— За още един танц по поръчка ли? — отвърнах на усмивката ѝ.
— Непременно.

Качих се по стълбището и излязох на „Гайенхигаши-дори“. Когато се озовах на улицата, чух клаксон и видях Юкико да минава с бяло беемве. Мураками седеше на предната дясна седалка. Тя ми махна с ръка и изчезна по „Аояма-дори“.

11.

Тъкмо минаваше един часът през нощта. Клубът затваряше в три. Наоми щеше да си тръгне по някое време след това.

Бях направил компютърната проверка. Знаех къде е домът й. Сградата „Лайънс Гейт“, „Азабу Джубан 3-чоме“.

Метрото вече не работеше. Съмнявах се, че тя има кола: прекалено скъпо е да поддържа автомобил в града, пък и метрото се движи навсякъде. Това означаваше, че се прибира вкъщи с такси.

Взех такси до станцията на метрото в Азабу Джубан и обиколих „3-чоме“, докато намерих нейния адрес. Обикновен луксозен жилищен блок, жълто-кафяв железобетон, нов и спретнат. Вход с двукрила стъклена врата с електронна ключалка. На тавана зад стъклото имаше охранителна камера.

Сградата се намираше на ъгъла на еднопосочна улица.

Заобиколих отзад, където открих втори вход — по-малък, по-дискретен от първия, какъвто биха използвали само обитателите на блока. Тук нямаше камера.

Вторият вход усложняваше нещата. Ако я чаках не където трябва, щях да я изпусна.

Замислих се. Всички тия улици бяха еднопосочни, една от особеностите на Азабу Джубан. Ако Наоми идваше от „Дамаск Роуз“, таксито първо щеше да мине покрай втория вход. Тя най-вероятно щеше да слезе там. Даже колата да продължеше към предния обаче, щях да имам време да изтичам дотам и да стигна преди Наоми да влезе вътре.

Добре. Огледах се за подходящото място. Обикновено, когато устройвам засада на някого, търся най-доброто скривалище, за да го изненадам. Това обаче се отнасяше за фатален сблъсък. Сега исках само да поговорим. Ако я подплаших прекалено много, ако я накарах да се почувства уязвима, просто щеше да скочи вътре и с това да се приключи.

Една перпендикулярна странична уличка водеше до мястото, където стоях, задънена само откъм задния вход на блока. Минах по

нея. Забелязах навес отстрани на сградата, под сянката на който бяха събрани няколко големи пластмасови контейнера за смет. Можех да почакам там. Дори някой да минеше покрай мен, едва ли щеше да ми обърне внимание.

Погледнах си часовника. Почти два. Убих времето в обиколка на квартала. Не срещнах повече от пет-шест души. Към три щеше да е съвсем пусто.

Замислих се за видяното в клуба. Знаех от Тацу, че за управлението на своята мрежа от покорни политици Ямаото отчасти разчита на шантаж и изнудване. Тацу ми беше казал, че дискът, който бащата на Мидори бе взел от Ямаото, съдържа и компрометиращи видеозаписи на политици. Пак от същия източник бях научил, че Ямаото и Мураками са свързани. Имаше голяма вероятност „Дамаск Роуз“ да е едно от местата, в които Ямаото сгащваше политиците в срамни сцени.

Това означаваше, че някой в мрежата на Ямаото сега има лицето ми на запис. Това щеше да бъде лошо при всякакви обстоятелства. Но интересът на Мураками влошаваше положението. Той можеше да покаже записа на някого при някоя по-сериозна проверка. Можеше да го покаже дори на Ямаото, който ме познаваше. Освен това бях използвал името на Ишихара, за да се представя в доджото на Мураками. Ако разкриеха с кого всъщност си имат работа, щяха да се досетят, че „злополуката“ с културиста е била всичко друго, но не и нещастен случай.

Опитах се да свържа останалите неща. Юкико, с други думи някой по-високо в „Дамаск Роуз“, може би Ямаото, се опитваше да се докопа до Хари. Ако се интересуваха от него, причината можеше да е само фактът, че той щеше да ги отведе при мен.

Ами ЦРУ? Те го бяха следили. Според Канезаки, като начин да стигнат до мен. Въпросът беше дали Ямаото и ЦРУ действат заедно по някаква линия, или интересите им просто са съвпаднали. В първия случай какъв характер имаше връзката? А във втория, какъв характер имаха интересите им?

Наоми навярно можеше да ми помогне да отговоря на тези въпроси, ако изиграех картите си както трябва. А и трябваше бързо да разреши проблемите. Дори да представляваше за тези хора само средство да се приближат към мен, Хари все още се намираше в

опасност. И ако Мураками откриеше, че Араи Кацухико всъщност е Джон Рейн, и двамата с Хари щяхме здравата да загазим.

Малко преди три завая. Бързо се върнах при нейния блок и заех позиция в сенките под навеса. Макар и на сухо, започваше да ми става студено. Кракът ме болеше от ритниците на Адонис. Раздвижвах го, за да не се схване.

В три и двайсет по улицата зави такси. Наблюдавах го от сенките, докато ме подмина. На задната седалка видях Наоми.

Колата зави наляво и спря точно пред задния вход на блока. Автоматичната задна врата се откряна и лампичката в купето светна. Видях, че Наоми подава няколко банкноти на шофьора, който ѝ върна ресто. Вратата широко се отвори и тя слезе. Носеше черно палто, дълго до бедрата, от лека вълна или кашмир. Момичето плътно се уви в него. Вратата се затръшна и таксито потегли.

Тя отвори чадъра си и се запъти към входа. Излязох изпод навеса.

— Наоми — тихо я повиках.

Тя рязко се завъртя и я чух да ахва.

— Каква е тая работа, по дяволите? — възкликна на своя английски с португалски акцент.

Вдигнах ръце с длани напред.

— Само искам да поговорим.

Наоми погледна през рамо, сигурно преценявайки разстоянието до входа, после пак се обърна към мен, очевидно успокоена.

— Не желая да разговарям с теб — от възбуда акцентът ѝ се усещаше по-ясно.

— Не си длъжна, ако не искаш. Само те моля, нищо повече.

Тя се озърна наоколо. Имаше силен инстинкт за опасност. Когато доловят заплаха, повечето хора насочват цялото си внимание към нея. Това ги прави лесни жертви, ако „заплахата“ е само финт и истинската засада идва отстрани.

— Откъде знаеш къде живея? — попита Наоми.

— Проверих в интернет.

— Нима? Смяташ ли, че с работата, която върша, ще търча да си впиша адреса?

Свих рамене.

— Ти ми даде имейла си. Ще се изненадаш колко неща може да научиш със съвсем малко начална информация.

Тя присви очи.

— Да не си от ония, дето издебват жени?

— Не.

Заваля по-силно. Разбрах, че като оставя настрани незначителното физическо неудобство, дъждът не е толкова лош късмет. Тя беше суха под чадъра си, докато аз бях мокър и почти треперех. Контрастът може би щеше да ѝ помогне да се почувства по-самоуверена.

— Загазила ли съм? — попита Наоми.

Въпросът ме изненада.

— Как да си загазила?

— Не съм извършила нищо лошо. Не съм се забърквала в нищо.

Аз съм просто танцьорка.

Не знаех накъде бие, но не исках да я спра.

— Не си се забърквала в нищо, така ли? — повторих.

— Не съм! И не искам. Гледам си работата.

— Не си загазила, поне що се отнася до мен. Наистина само искам да си поговорим.

— Дай ми поне една основателна причина да се съглася.

— Защото ми имаш доверие.

Лицето ѝ изразяваше нещо средно между насмешка и смайване.

— Да ти имам доверие ли?

Кимнах.

— Предупреди ме за подслушвателните устройства в клуба.

Тя затвори очи за миг.

— Господи Боже. Знаех си, че ще съжалявам за това.

— Но си знаела, че ще съжаляваш повече, ако не ми кажеш нищо.

Наоми преднамерено бавно клатеше глава. Знаех какво си мисли: „Аз му правя услуга, а сега не мога да се отърва от него. А той е проблем, проблем, от който точно сега нямам нужда“.

Отметнах мократа коса от челото си.

— Може ли да отидем някъде на сухо?

Тя се озърна наляво, после надясно. Улицата пустееше.

— Добре. Да вземем такси. Знам едно заведение, което е отворено до късно. Там ще поговорим.

Намерихме такси. Аз се качих пръв, тя се вмъкна след мен. Наоми каза на шофьора да ни закара на „Шибуюку“ триста трийсет и пет, от южната страна на „Ропонги-дори“. Усмихнах се.

— В „Тантра“ ли?

Тя ме погледна, навярно малко смутена.

— Знаеш ли го?

— Заведението съществува доста отдавна. Бива го.

— Мислех, че не го знаеш. Малко си... по-стар.

Засмях се. Ако се опитваше да ме ядоса, не беше познала.

Никога няма да бъда чувствителен на тема възраст. Повечето хора, които познавах като по-млад, вече бяха мъртви. Фактът, че още дишам, всъщност е причина да се гордея.

— „Тантра“ е като секса — малко снизходително се усмихнах аз.
— Всяко поколение си мисли, че я открива първо.

Наоми се извърна и продължихме пътя си в мълчание. Предпочитах таксито да ни закара някъде на известно разстояние от заведението, вместо на самия адрес, какъвто ми бе обичаят. Като се имаха предвид обстоятелствата тази вечер обаче, прецених, че няма голяма вероятност да се случи нещо непредвидено.

След няколко минути спряхме пред обикновена офис сграда. Платих На шофьора и двамата слязохме. Дъждът беше спрял, но улицата бе пуста, занемарена. Ако не знаех къде се намираме, щях да си помисля, че е странно да слезеш тук от такси посред нощ.

Над едно стълбище зад нас се мержелееше бледо фосфоресциращо „Т“, единственият външен признак за съществуването на „Тантра“. Слязохме по стълбището, минахме през две внушителни метални врати и се озовахме в осветено със свещи фоайе, което водеше като къс тунел към самото заведение.

Приближи се сервитьор и тихо ни попита дали сме само двама. Наоми потвърди и той ни въведе вътре.

Циментовите стени бяха кафяви, таванът — черен. Имаше няколко прожектора, обаче осветлението почти изцяло се състоеше от свещи по масите и в ъглите на лакирания циментов под. Тук-там стените се заобляха в ниши със статуи, изобразяващи сцени от Кама Сутра. На възглавници или ниски столчета бяха насядали пет-шест

групички. Носеха се приглушени разговори и тих смях. От невидимите тонколони звучеше дискретна техно музика със смътно арабски ритми.

В дъното имаше още две помещения, знаех, отчасти скрити зад тежки пурпурни завеси. Попитах сервитьора дали някое от тях е свободно и той посочи към дясното. Погледнах Наоми и тя кимна с глава.

Минахме през завесите и се озовахме в стая, която повече приличаше на малка пещера или пушалня за опиум. Таванът бе нисък и свещите хвърляха трепкащи сенки по стените. Седнахме на възглавниците в ъгъла. Сервитьорът ни подаде меню и безмълвно се оттегли.

— Гладна ли си? — попитах я.

— Да.

— И аз. — Разтърках мокрите си рамене. — И ми е студено.

Сервитьорът се върна. Поръчахме си горещ чай, техните прочути пържени картопки аю и пролетни рулца. Наоми си избра дванайсетгодишен „Хайленд парк“ и аз последвах примера ѝ.

— Все пак откъде знаеш за това заведение? — попита тя, когато келнерът се отдалечи.

— Нали ти казах, винаги си е съществувало. От десет години, може и по-отдавна.

— Значи живееш в Токио.

Забавих се с отговора.

После казах:

— Живеех. Доскоро.

— Какво те накара да се върнеш?

— Имам един приятел. Той е загазил с хората от твоя клуб и даже не го подозира.

— Как е загазил?

— Тъкмо това се опитвам да открия.

— Защо ми разправи тия глупости, че си бил счетоводител?

Свих рамене.

— Търсех информация. Не исках да ти разкривам много за себе си.

Известно време помълчахме. Сервитьорът донесе храната и напитките. Първо изпих чая и той ме позагря. Уискито свърши още по-добра работа.

— Имах нужда от това — облегнах се на стената. От корема ми се вдигаше пара.

Тя отхапа от пролетното си рулце.

— Наистина ли си ходил в Бразилия?

— Да. — Лъжех, естествено, но това навярно можеше да се приеме за морална равностойност на истината. Не можех да ѝ призная, че уча всичко каквото мога за страната, в която искам да се установя, докато се подготвям за първото си пътуване дотам.

Наоми отново отхапа пролетно рулце и го сдъвка, леко наклонила глава настрана, като че ли обмисляше нещо.

— Тази вечер, когато видях с кого си, си помислих, че си научил няколко думи на португалски само за да ме накараш да се разприказвам. И че съм загазила.

— Не е така.

— Значи не си искал да се срещнеш конкретно с мен.

— Ти танцуваше, когато дойдох оная вечер, затова помолих да те повикат. Чисто съвпадение.

— Какъв си тогава, щом не си американски счетоводител?

— Аз съм човек, който... от време на време прави услуги на разни хора. Тия услуги ме свързват с много различни групи от обществото. Ченгета и якудза. Политици. Понякога хора от сивата зона между двата свята.

— Това пише ли го на визитката ти?

Усмихнах се.

— Опитах да го напиша. Шрифтът беше прекалено ситен, за да се чете.

— Тогава какъв си, частен детектив ли?

— В известен смисъл.

Тя ме погледна.

— За кого работиш в момента?

— Казах ти, в момента просто се опитвам да помогна на един приятел.

— Прощавай, обаче ми звучи съмнително.

Кимнах.

— Разбирам те.

— Тази вечер изглеждаше доста спокоен в компанията на Мураками.

— Това смущава ли те?

— Страх ме е от него.

— Напълно естествено.

Наоми взе чашата си и се облегна на стената.

— Чувала съм някои гадни истории за него.

— Сигурно са верни.

— Всички ги е страх от Мураками. Освен Юкико.

— Според теб защо е така?

— Не знам. Тя има някаква власт над нето. Никой друг няма.

— Май не я харесваш.

Тя ми хвърли поглед, после се извърна.

— И тя понякога е не по-малко страшна от него.

— Каза ми, че обичала да прави неща, които не са ти по вкуса.

— Да.

— Свързано ли е с подслушвателните устройства?

— Наоми надигна чашата си и я пресуши.

— Не съм сигурна, че има подслушвателни устройства, просто така смятам. Имаме много известни клиенти — политици, чиновници, бизнесмени. Собствениците на клуба насърчават момичетата да разговарят с тях, да измъкват информация. Всички ние си мислим, че разговорите се записват. Носят се слухове, че дори снимат на видео някои клиенти в стаичките за танци по поръчка.

Печелех доверието ѝ. И от начина, по който приказваше сега, съдех, че мога да науча още много неща. Комарджията часове наред ще се измъчва дали да заложи на червено и после, когато крупиято завърти колелото, ще удвои и даже ще утрои залога, за да затвърди убеждението си, че залага правилно. Ако греши, защо ще залага всичките тия пари? Посочих чашата ѝ.

— Още едно?

Тя се поколеба за миг, после кимна.

Допих уискито си и поръчах още две. Свещите мъждукаха. В стаята беше приятно и топло, като в подземно светилище.

Сервитьорът донесе напитките. След като безшумно се отдалечи, аз я погледнах.

— Ти не си ли замесена във всичко това?

Наоми се вторачи в чашата си. Изтекоха няколко секунди.

— Честен отговор ли искаш, или съвсем честен отговор?

— И двата.

— Добре — кимна тя. — Честният е „не“ — после отпи глътка хайленд парк. Затвори очи. — Съвсем честният отговор е... е...

— ... „засега не“ — тихо ѝ помогнах.

Момичето вдигна клепачи и ме погледна.

— Откъде знаеш?

Известно време я наблюдавах. Усещах мъкмата ѝ, виждах възможност.

— Изнудват те — отвърнах. — Това е процес, серия от методи. Ако го съзнаваш дори само наполовина, значи си по-умна от повечето хора. Освен това имаш шанс да направиш нещо по въпроса, ако пожелаеш.

— Какво искаш да кажеш?

Отпих от чашата си, загледан в искрящата на светлината на свещите кехлибарена течност, потънал в спомени.

— Започваш постепенно. Определяш границите на обекта и го караш да остава известно време там. Той свиква с тях. Не след дълго границите се променят. Никога не стигах повече от сантиметър по-нататък. Караш го да го чувства като свой избор.

Погледнах я.

— Каза ми, че когато си постъпила в клуба, си била толкова срамежлива, че не си можела да се движиш на сцената.

— Вярно е.

— По онова време за нищо на света е нямало да танцуваш по поръчка.

— Да.

— Обаче сега можеш.

— Да. — Отговаряше тихо, почти шепнешком.

— Когато за пръв път си танкувала по поръчка, сигурно си си казала, че никога няма да позволиш на клиент да те докосне.

— Наистина беше така — гласът ѝ прозвуча още по-тихо.

— Разбира се. Мога да продължа нататък. Мога да ти кажа къде ще бъдеш след два месеца, след шест, след година. След двайсет години, ако продължиш в посоката, в която си тръгнала. Да не си мислиш, че всичко е случайно, Наоми? Това е цяла наука. Има експерти, които умеят да карат хората да вършат утре, немислимото днес.

Освен че ускорено дишаше през нос, тя мълчеше, и се зачудих дали се мъчи да сдържи сълзите си.

Сега трябваше да я тласна още съвсем мъничко, преди да отстъпя.

— Искаш ли да знаеш каква е следващата стъпка? — попитах.

Наоми ме погледна, ала не отговори.

— Известно ти е, че използват момичетата от „Дамаск Роуз“ за шантажиране на политици. Другите момичета шушукат за това, обаче има още нещо. Обръщали са се към теб, нали така? Не пряко, но са се обръщали. Нещо от тоя род: „Има един специален клиент, който според нас ще те хареса. Искаме да излезеш с него и да го забавляваш. Ако после е доволен, ще ти платим еди-колко си“. Може би имат хотелски апартамент, където са поискали да го заведеш. Щели са да го запишат на видео. Ти си отказала, предполагам. Те не са настоявали. И защо? Знаели са, че скоро ще се съгласиш.

— Грещиш! — ненадейно възрази тя и заби показалец в лицето ми.

Измерих я с поглед.

— Ако грешах, нямаше да реагираш така.

Наоми се втренчи в мен с оскърбени и гневни очи. Устните ѝ помръдваха, сякаш търсеше нужните думи.

Достатъчно. Беше време да видя дали съм постигнал желания ефект.

— Ей — тихо я повиках, но тя не вдигна поглед. — Ей — поставих длан върху ръката ѝ. — Извинявай — за миг стиснах пръстите ѝ, после се отдръпнах.

Наоми вдигна глава и ме погледна.

— Мислиш, че съм проститутка. Или че ще стана.

— Не мисля така — поклатих глава.

— Откъде знаеш всички тези неща?

Време за честен, но безопасно смътен отговор.

— Много отдавна и в друга обстановка и аз преживях същото като теб.

— Какво искаш да кажеш?

За миг си представих Лудия Джейк. Поклатих глава в знак, че не ми се говори за това. Известно време мълчахме.

— Прав си — накрая рече тя. — Нямах да реагирам толкова рязко, ако думите ти не бяха истина. Много съм мислила за тези неща, но не бях толкова честна със себе си, колкото ти преди малко — момичето се пресегна, хвана ръката ми и силно я стисна. — Благодаря ти.

Изпитах странна смесица от чувства: удовлетворение, че манипулациите ми са успели, съчувствие заради онова, с което се бореше тя, самообвинение, задето се възползвам от наивността ѝ.

И под всичко това тя продължаваше да ме привлича. Неловко усещах дланта ѝ, стиснала моята.

— Не ми благодари — без да я поглеждам, отвърнах. Не отговорих и на стискането. След малко тя отдръпна ръка.

— Наистина ли само се опитваш да помогнеш на приятел? — чух я да пита.

— Да.

— Щях да ти помогна, ако можех. Но не знам нищо повече от това, което вече ти казах.

Кимнах, като си мислех за ЦРУ и Ямаото и се чудех каква е връзката.

— Ще те попитам нещо — казах. — Колко бели хора виждаш в клуба?

Тя сви рамене.

— Доста. Може би десетина-двайсет процента от клиентите. Защо?

— Виждала ли си Мураками да се среща с някой от тях?

Наоми поклати глава.

— Не.

— Ами Юкико?

— Не. Тя не знае добре английски.

Явно не знаеше нищо. Започвах да се съмнявам, че изобщо ще ми е от полза.

Погледнах си часовника. Наближаваше пет. Слънцето скоро щеше да изгрее.

— Трябва да вървим — казах.

Тя кимна. Платих сметката и си тръгнахме.

Навън беше мокро, но вече не валеше. Уличните лампи по „Ропонги-дори“ образуваха светещи конуси от бавно стелеща се мъгла.

Беше максимално късно, без още да е започнало да става рано, и на лицата цареше пълна тишина.

— Ще ме изпратиш ли до вкъщи? — попита Наоми и ме погледна.

Кимнах.

— Разбира се.

По средата на двайсетминутната разходка отново заваля.

— *Droga!* — изруга на португалски тя. — Забравих си чадъра в „Тантра“.

— *Шоганаи* — отвърнах и вдигнах яката на блейзера си. Какво да направя.

Закрачихме по-бързо. Дъждът се усилваше. Прокарах пръсти през косата си и усетих, че по тила ми се стичат ручейчета.

Когато оставаше около половин километър, отекна мощен гръм и отгоре наистина се заизсипва проливен дъжд.

— *Que merda*^[1] — засмяно възкликна Наоми. — Обречени сме!

Затичахме се, ала напразно. Стигнахме до нейния блок и се скрихме под навеса пред задния вход.

— *Meu deus*^[2] — засмя се тя. — От цяла вечност не съм подгизвала така! — момичето разкопча мокрото си палто и усмихнато ме погледна. — Щом веднъж се намокриш, после даже ти става приятно.

От мократа ѝ рокля се вдигаше пара.

— Димиш — отбелязах.

Тя погледна надолу, после пак вдигна очи към мен и отметна няколко кичура от лицето си.

— От тичането се стоплих.

Избърсах водата от лицето си и си помислих, че е време да си вървя.

Обаче останах.

— Благодаря за интересната вечер — след кратко мълчание каза Наоми. — Въпреки че имаш навика да издебваш хората, не си лош човек.

Кисело се усмигнах.

— Всички така ми казват.

Последва ново мълчание. После тя се приближи и ме прегърна, притиснала лице към рамото ми.

Изненадах се. Ръцете ми инстинктивно обхванаха кръста ѝ.

Само малко утеха, помислих си. По-рано беше суров с нея. Нека се почувства добре.

Съзнавах, сякаш някак отдалеч, че това звучи като оправдание. Което смътно ме смути. Обикновено минавах без такива неща.

Усещах мекото ѝ тяло, топлината ѝ, която проникваше през мокрите дрехи.

Усетих, че тялото ми реагира. Знаех, че и тя го усеща. Уф, да му се не види.

Наоми вдигна глава от рамото ми. Устните ѝ бяха съвсем близо до ухото ми.

— Ела вътре — чух я да казва.

Последната жена, с която се бях забъркал, след като трябваше да се отнасям с нея само като с полезна вещь, беше Мидори. И все още плащах за това.

Не сглупявай отново, помислих си. Не се сближавай с нея. Не размивай границата.

Обаче мислите бяха прекъснати. Като че ли никой не ги слушаше.

Тя е бар дама. Не знаеш на кого служи.

Това бе неубедително. Никой не я беше насочил срещу мен — аз всъщност я преследвах. Тя нямаше причина да ме предупреждава за подслушвателите. Инстинктът ми подсказваше, че не се преструва.

Наоми постави длан на гърдите ми.

— Отдавна не си... бил с жена.

Напомних си, че отчасти по тази причина бях останал жив толкова дълго.

— Защо го казваш? — попитах.

— Виждам го. Познавам по погледа ти.

Тя притисна ръката си още по-силно.

— Усещам сърцето ти.

Застанала с длан на сърцето ми и с хълбоци, притиснати към слабините ми, Наоми със същия успех можеше да ме подложи на детектор на лъжата.

Озърнах се към улицата. Дъждът се сипеше на сиви коси снопове. Вдигнах ръка към лицето ѝ. Затворих очи. Кожата ѝ бе мокра от дъжда и това ми напомни за сълзи.

Наоми вдигна глава и усетих, че лицето ѝ се докосва до моето. Главата ѝ съвсем лекичко се поклащаше нагоре-надолу, сякаш в такт с музика, която почти чувах. Останах със спуснати клепачи, като си мислех: не го прави, не оглупявай.

Чувах собственото си дишане — дъхът ми свистеше през носа, през зъбите.

Понечих да се отдръпна назад и мократа ми буза се плъзна по нейната. Тя премести едната си ръка на тила ми и ме спря.

Леко наведох глава. Ъгълчетата на устните ни се докоснаха. Усетих дъхът върху бузата си.

После започнахме да се целуваме. Устата ѝ беше топла и мека. Езиците ни се преплетоха и аз си помислих едновременно „Майната ти, идиот такъв“ и „Страхотно е“.

Ръцете ми се провряха под палтото ѝ и обгърнаха талията ѝ. Тя обхвана лицето ми с длани и продължи да ме целува още по-разпалено.

Стиснах хълбоците ѝ, после плъзнах ръце нагоре по извивката на ребрата ѝ към гърдите. Зърната и бяха твърди под мокрия плат на роклята. Тялото ѝ излъчваше топлина. Чух се да изпъшквам. Това прозвуча като капитулация.

Наоми отстъпи назад и затършува в чантичката си. Извади ключа име погледна с тъмните си очи. Дишаше тежко.

— Ела вътре.

Обърна се и пъкна ключа в ключалката. Вратата се отвори и ние влязохме.

Продължихме да се целуваме в асансьора по време на краткото изкачване до петия етаж. По коридора вече се събличахме един друг.

Влязохме в апартамента ѝ и се озовахме в антре, от което започваше къс коридор, водещ към дневна. Проникваше слабата сива светлина от улицата.

Тя затвори вратата зад мен и ме притисна към нея. Отново ме зацелува жадно, пръстите ѝ разкопчаваха ризата ми. Обикновено не се чувствам спокойно никъде, докато не получа възможност да се поогледам, ала тясното антре, с Наоми между мен и потенциалните противници, нямаше да е подходящо за устройване на засада. Не долавях опасност, поне не от подобен вид. А и детекторът на Хари, слава богу, мълчеше.

Смъкнах палтото от раменете ѝ и го оставих да падне зад нея. Тя ме целуваше по шията и гърдите, докато пръстите ѝ се справяха с колана и панталона ми. Пресегнах се и свалих ципа на роклята ѝ. Свлякох презрамките и роклята безшумно политна на пода. Усетих, че тя си събува обувките.

Наоми натисна блейзера ми назад, ала мокрият плат се лепеше за тялото ми. С усилие се избавих от него и си съблякох ризата. Тя допря топлатата си длан до корема ми за миг, като че ли за да ме накара да остана в тая поза. Усетих диамантената гривна, малък студен кръг на китката ѝ. После ръката ѝ се плъзна надолу и затегли гащетата ми. Спрях я, за да събуя обувките и чорапите си. Чувствам се безпомощен със смъкнати до глезените панталони.

Изхлузих панталона и гащетата и ги сригах настрани. Наоми пак ме притисна към вратата и започна да ме гали по кръста, плътно притискайки се към мен. Гърдите и коремът ѝ се опираха в моите, топли, меки и безкрайно съблазнителни, и в този миг не ме интересуваше какво ще ми струва всичко това. Какво можеше да струва на нея.

Нежно обхванах лицето ѝ в шепа и леко повдигнах главата ѝ назад. Вгледах се в очите ѝ. На слабата светлина в коридора те сякаш излъчваха вътрешно сияние.

Дланите ѝ се спуснаха към хълбоците ми и тя приклепна пред мен. Наблюдавах я, дишайки по-бързо. Вратата студенееше под голия ми гръб, после устните ѝ ме обгърнаха и престанах да усещам всичко друго.

Едната ѝ ръка се вдигна към корема ми и аз я хванах в своята, после я пуснах. Отметнах глава назад и тя глухо изтропа във вратата. Кичур коса погъделичка бедрото ми. Усещах всеки косъм, като че ли ме галеха с нажежени влакна.

Протегнах ръка и проследих извивката на ухото ѝ, овала на бузата ѝ, линията на брадичката ѝ. Силно изпуснах поетия въздух и напрегнах корем, докато в гърдите ми не остана нищо, после рязко си поех дъх през носа.

Пъхнах пръсти под брадичката ѝ и се опитах да я притегля нагоре.

Наоми отметна глава назад и ме погледна.

— Искам да довърша — каза тя.

Наведох се, подхванах я под мишниците и я изправих. След това я вдигнах на ръце. Тя изненадано се засмя и склочи ръце на тила ми.

— Аз пък искам да довърша нещо друго — отвърнах.

Дневната бе свързана с малка кухня и съвсем малко по-голяма спалня. Насочих се натам. Смътно усещах еректиралния си пенис, който се поклащаше пред мен като някакъв абсурден бастун на слепец.

На пода в спалнята бе разстлан футон. Стъпих отгоре му и внимателно я положих по гръб. Тя пусна врата ми, докосвайки с длани ушите и лицето ми. С две ръце смъкнах прашките надолу. Наоми повдигна хълбоци и оскъдното парче плат се плъзна по заобленото ѝ дупе. Изхлузих го през глезените ѝ и го захвърлих настрани.

Надвесих се над нея и започнах да я целувам по шията, гърдите, корема. Спуснах се към гънките на бедрата ѝ. Тя сграбчи кичур коса на тила ми и силно ме натисна, достатъчно, за да ме заболи, ала аз я накарах да чака по-дълго, преди да изпълня желанието ѝ.

Когато го сторих, Наоми рязко издиша и още по-силно стисна косата ми. Свих колене към гърдите си, хванах задника ѝ с две ръце и го повдигнах от футона. Чух я да мълви: „*Isso, isso, continue*“^[3], усетих другата ѝ длан да се движи по тила ми. Погледнах я. Мускулите на корема ѝ бяха стегнати, гърдите ѝ леко се разтърсваха от движенията на главата и ръцете ми.

Не бързах. Имаше вкус на чисто, солено и сладко. Тя прокарваше пръсти през косата ми, понякога я стискаше, понякога я дърпаше в такт с начина, по който я докосвах. Не припирах, даже когато натискът на дланите ѝ ме караше да побързам.

Чувах я безкрайно да повтаря думата *isso*. Краката ѝ се повдигнаха, стегнаха се отстрани на ушите ми и гласът ѝ изведнъж стана далечен, стигаше до мен сякаш изпод вода. Бедрата ѝ се напрегнаха още повече, кокалчетата на пръстите ѝ се впиха в скалпа ми. После тялото ѝ бавно се отпусна и звуците отново се върнаха.

Надигнах се и я погледнах. Сивата светлина в стаята бе станала малко по-ярка. Различих зеления цвят на очите ѝ и без да мисля, казах:

— Красива си.

Наоми протегна ръце и обхвана лицето ми.

— *Agora, venha aqui* — прошепна на португалски тя. Ела тук.

Отпуснах се отгоре ѝ. Наоми плъзна ръка надолу, обаче аз я изпреварих и сам проникнах в нея.

Проврях длани под ръцете ѝ, погалих лицето ѝ. Наведох глава напред и затворих очи, както някога ме бяха научили да се моля. Усетих устните ѝ върху лицето си. Мълвяха беззвучни думи.

Изтече минута, може би две. Движенията ни постепенно се забавяха, като вълни, прииждащи и отдръпващи се от плаж.

Тя повдигна глава към моята и целувките станаха по-страстни. Усетих устните ѝ да мърдат, чух нещо като мъркане или тихо ръмжене.

— *Agora, mete tudo* — движейки устни до моите, рече Наоми. Хайде, всичко сега.

И се притисна към мен с всички сили. Обхванах лицето ѝ в длани и я зацелувах още по-бясно. Тя вдигна колене и усетих бедрата и глезените ѝ да се допират до хълбоците ми. Движенията ни се ускоряваха. Наоми склочи крака на гърба ми. Чух я да стене нещо на португалски. Извих гръб, пръстите на краката ми се впиха в дюшека и аз се изпразних с протяжен стон, който прозвуча колкото като от наслада, толкова и като от болка.

Силите ме напуснаха и изведнъж натехах. Отпуснах се на футона до нея и поставих длан на корема ѝ.

— *Isso, foi otimo* — обърна глава към мен Наоми. Беше възхитително.

Усмихнах се.

— *Otimo* — повторих.

Чувствах крайниците си омекнали. Тя покри дланта ми със своята и стисна пръстите ми. Известно време мълчахме. После Наоми рече:

— Може ли да те попитам нещо?

Погледнах я.

— Естествено.

— Защо отначало се дърпаше? Виждах, че искаш. И ти го съзнаваше.

Затворих очи за миг, флиртувайки със съня.

— Може би ме е било страх.

— От какво?

— Не съм сигурен.

— Аз би трябвало да се страхувам. Когато каза, че искаш да довършиш нещо, за миг си помислих, че пак ще ме напляскаш.

Усмихнах се, без да отварям очи.

— Щях, ако го беше заслужила.

— Щях да те накарам да съжаляваш.

— Но не го направи. Направи ме щастлив.

Чух я да се смее.

— Хубаво. Още не си ми казал от какво те беше страх.

Замислих се за момент. Сънят ме покриваше като одеяло.

— От обвързването. Както сама каза, отдавна не съм бил с кена.

Наоми пак се засмя.

— Как можем да се обвържем? Та аз изобщо не те познавам.

С усилие повдигнах клепачи. Погледнах я.

— Знаеш повече от другите.

— Може би тъкмо това те плаши — засмя се тя.

Ако останех още малко, щях да заспя. Седнах на футона и прокарах длан по лицето си.

— Няма нищо — рече Наоми. — Знам, че трябва да си вървиш.

Имаше право, естествено.

— Наистина ли? — попитах.

— Наистина — тя се замисли. После добави: — Искам да те видя пак. Но не в клуба.

— Логично — мислите ми автоматично се бяха върнали към обичайната система за сигурност. Реакцията ми я накара да сбърчи чело. Разбрах грешката си, усмихнах се и се опитах да я поправам. — И без това ми се струва, че след тая нощ не бих могъл да спазя правилото да не пипам под кръста.

Наоми се засмя, ала не много весело.

Отидох в банята, после се върнах в антрето, където навлякох все още мокрите си дрехи. Бяха студени и лепнеха по кожата ми.

Наоми дойде, докато си завързвах обувките. Беше сресала косата си назад и носеше тъмен памучен халат. Впери очи в мен и дълго ме гледа.

— Ще опитам да ти помогна — промълви тя.

Казах ѝ истината.

— Не знам с какво би могла да ми помогнеш.

— И аз не знам. Но искам да опитам. Не желая... Не желая да се озова някъде, откъдето няма да намеря обратния път.

Кимнах.

— Основателна причина.

Тя бръкна в джоба на халата си и извади лист хартия. Протегна ми го и диамантената ѝ гривна блесна. Пресегнах се и нежно хванах китката ѝ.

— Подарък ли е? — полюбопитствах.

Наоми бавно поклати глава.

— Беше на майка ми.

Взех листа, бе написала телефонен номер. Прибрах го в джоба си.

Дадох ѝ номера на пейджъра си. Не беше зле да се свърже с мен, ако в клуба се случи нещо.

Не казах „Ще ти се обадя“. Не я прегърнах, заради мокрите дрехи. Само кратка целувка. После се обърнах и си тръгнах.

Тихо минах по коридора до стълбището. Наоми вероятно си мислеше, че повече няма да ме види. Трябваше да призная, че може би е права. Мисълта бе влажна и обезсърчаваща като подгизналите ми дрехи.

Стигнах на първия етаж и надникнах към входа на блока. За миг си представих как ме бе прегръщала там. Вече ми се струваше много отдавна. Обзе ме неприятна смесица от признателност и копнеж, примесени с угризение и съжаление.

И в проблясък на прозрение, пронизващо с ледена яснота мъглата на умората ми, осъзнах нещо, което по-рано не бях успял да призная, даже пред себе си, когато тя ме бе попитала от какво ме е страх.

Тъкмо от този момент, след края, когато щях да се изправя лице в лице с мисълта, че всичко ще свърши зле, ако не тая сутрин, то другата. Или по-другата.

Излязох през задния изход, където нямаше камера. Навън още валеше. Първите лъчи на деня бяха сиви и бледи. Вървах с мокрите си обувки, докато намерих такси, после се прибрах в хотела.

[1] Проклятие (порт). — Б.пр. ↑

[2] Боже мой (порт.). — Б.пр. ↑

[3] Така, така, продължавай (порт.). — Б.пр. ↑

12.

На другия ден се свързах с Тацу чрез пейджъра в нашия чатрум. Уговорихме се да се срещнем по обяд в „Гинза-ю сенто“, обществената баня. *Сенто* е японска институция, макар и в упадък, започнал скоро след войната, когато в новите апартаменти бяха инсталирани вани и обществената баня бе станала не толкова хигиенна необходимост, колкото възможност за угаждане. Но като всички удоволствия, които се ценят не само заради резултата, а и заради процеса, тя никога няма да изчезне напълно. Защото в спокойните ритуали на търкането и накисването, както и в пълното отпускане, което може да се извлече единствено от потапянето във вода, която малодушните биха нарекли вряла, има някаква страст, празнуване и медитация, задължителни елементи на живота, който си струва да се живее.

„Гинза-ю“ съществува географски и психологически изолирана от търговския блясък, скрита почти срамежливо в сянката на надлеза на експресната линия Такарачо, и за нейното съществуване съобщава единствено избелялата ръкописна табела. Изчаках в един вход отатък улицата, докато видях Тацу да спира с необозначен автомобил. Той паркира до тротоара и слезе. Когато зави на ъгъла към страничния вход на банята, аз го последвах вътре.

Той ме видя, когато се приближих зад него. Вече си беше събул обувките и се канеше да ги постави в едно от шкафчетата на входа.

— Разказвай.

Дръпнах се, като че ли ме бе заболяло. Тацу дълго ме гледа и накрая въздъхна.

— Как си?

Наведох се и си събух обувките.

— Добре, благодаря, че попита. А ти?

— Отлично.

— Жена ти? Дъщерите ти?

Той не можа да не се усмихне при споменаването на семейството му. После кимна.

— Всички са добре. Благодаря.

Ухилих се.

— Ще ти разкажа вътре.

Прибрахме обувките си. Вече бях купил нужните вещи от универсалния магазин отгатък улицата — шампоан, сапун, тривка и пешкири — и на влизане подадох на Тацу всичко необходимо. Платихме на собственика определените от държавата — която субсидираше обществените бани — четиристотин йени на човек, качихме се по широкото дървено стълбище в съблекалнята, съблякохме се в семплото помещение, после влязохме през плъзгащата се стъклена врата в самата баня. Вътре нямаше никого — напливът настъпваше вечер. Също като съблекалнята банята бе почти спартанска в своята непретенциозност: просто голямо квадратно помещение, висок таван, стени с бели плочки, покрити с кондензирани капки, ярко флуоресцентно осветление и вентилатор, вграден в едната стена, който изглеждаше в окаяно състояние от дългата си и безнадеждна борба с парата вътре. Имаше една-единствена отстъпка в името на естетиката, която не беше строго утилитарна — голяма, пъстра мозайка на „Гинза 4-чоме“ на стената над самия басейн. Седнахме да се изтъркаме.

Процедурата се състоеше в напълването с гореща вода от кранчетата, където седиш, на осигуряваната от банята ниска кофа, и поливането на главата и тялото с все по-мъчително горещата течност. Ако се къпеш само с хладка вода, басейнът за киснене ще ти изглежда непоносим, когато влезеш за пръв път.

Тацу приключи с измиването с присъщата си бързина и влезе в басейна преди мен. На мен ми трябваше малко повече време. Когато свърших, и аз се отпуснах до него. Веднага усетих, че мускулите ми се опитват да се свият и спасят от горещината. Знаех, че след малко ще се откажат от безплодната си борба и ще се отдадат на пълната релаксация.

— *Япари, коре га саико да на?* — попитах го, усещайки, че започвам да се отпускам. Страхотно, нали?

Той кимна с глава.

— Необичайно място за срещи. Но си го бива.

Потънах още по-дълбоко във водата.

— Пиеш толкова много чай, та реших, че ще оцениш място, което е полезно за здравето ти.

— А, много мило от твоя страна. Пък аз си мислех, че така ми показваш, че нямаш какво да криеш.

Засмях се. Разказах му за доджото и нелегалните боеве, както и за връзката на Мураками с тях. Изложих му своята оценка за силните и слабите страни на Мураками: смъртно опасен от една страна, неспособен да се слее с околните от друга.

— Казваш, че организаторите на тия боеве губят пари — отбеляза той, когато свърших.

С притворени очи зяпах мозайката на стената.

— Ако се съди по думите на Мураками, да. При три боя на вечер, с награди по два милиона йени за победителите, плюс режийните, трябва да излизат на червено. Дори във вечерите, когато имат два боя или даже един, горе-долу само си покриват разходите.

— Какво ти говори това?

Затворих очи.

— Че не го правят за парите.

— Тогава въпросът е защо го правят. Каква е ползата им?

Представих си хищната усмивка на Мураками.

— Някои от тия хора направо са извратени. Мисля, че им харесва.

— Убеден съм. Но се съмнявам, че забавлението е достатъчен мотив, за да създадат и поддържат такова предприятие.

— Тогава как мислиш?

— Когато беше в спецчастите, как се отнасяхте към личния състав, изпълняващ жизненоважни за частта функции?

Отворих очи и го погледнах.

— Тиловаците. Като с трети бърбек.

— Точно така. Сега се постави на мястото на Ямаото. С теб той можеше тихо и кротко да ликвидира всеки, който не проявява интерес към неговите възнаграждения или не е уязвим за изнудването му. Или пък представлява заплаха за създадената от него машина. Ти изпълняваше жизненоважна функция. След загубата ти Ямаото е трябвало да се научи да не допуска такава зависимост от един човек. Трябвало е да осигури системата отвътре.

— Даже Мураками да ме беше заменил напълно.

— А това не е така.

— Значи доджото, което държи Мураками, боевете...

— Изглежда, че това са нещо като тренировъчни курсове.

— Тренировъчни курсове... — поклатих глава. Забелязах, че ме наблюдава, чака, една крачка пред мен, както обикновено.

И тогава разбрах.

— Убийци?

Той повдигна вежди, сякаш отговаряше: „Ти ми кажи“.

— Доджото е началният курс — кимнах аз. — И с обучението, което получават там, вече са избрани поради склонността си към агресия. Всекидневно излагане на насилие, понякога два пъти дневно, което още повече притъпява чувствителността. Следващата крачка е да присъстват на истинска смърт.

— А самите боеве...

— Боевете завършват процеса. Естествено, всичко това е само форма на основно обучение. Всъщност е нещо повече, защото само сравнително малко войници, които са преминали основното обучение, попадат в бойни действия и се налага да убиват. Тук убийството е част от учебната програма. И кадрите, които създаваш, са само оцелелите, най-добрите в преподавания материал.

Звучеше логично. Прибягването към професионални убийци не беше оригинално. През миналите векове японските шогунни и даймио бяха използвали ниндзи в своите кръвопролитни борби. Спомнях си Ямаото от нашата среща преди година и знаех, че това сравнение сигурно би го поласкало.

— Виждаш ли как се вписва това в дългосрочните планове на Ямаото? — попита той.

Поклатих глава. Всепроникващата горещина ми пречеше да разсъждавам.

Тацу ме погледна снизходително, все едно бях глуповато, но мило хлапе.

— Какви са цялостните перспективи на Япония за бъдещето?

— Какво искаш да кажеш?

— Като държава. Къде ще бъдем след десетина-двайсет години?

Замислих се.

— Няма да сме много по-добре от сега, предполагам. Има много проблеми — дефлация, енергийна криза, безработица, екология, хаос в банковата система — и като че ли никой не може да направи нищо.

— Да. И си прав, като разграничаваш проблемите на Япония, каквито имат всички страни, от безсилието ни да ги разрешим. В това отношение сме единствени сред индустриалните нации.

Той ме наблюдаваше и знаех какво си мисли. Доскоро аз бях една от причините за това безсилие.

— Постигането на единодушие иска време — отбелязах.

— Често отнема цяла вечност. Но културното предразположение към постигане на единодушие не е истинският проблем. — Зърнах намек за усмивка. — Дори ти не беше истинският проблем. Истинският проблем е характерът на нашата корупция.

— Напоследък има бая скандали — кимнах. — Автомобилната, ядрената, хранителната промишленост... Искам да кажа, щом не можем да имаме доверие на „Мистър Донът“, на кого тогава?

Тацу сбърчи лице.

— Онова, което се случва с ядрените инсталации на ТЕПКО, е по-страшно от позора. Директорите би трябвало да бъдат екзекутирани.

— Да не би да ми искаш нова „услуга“?

Той се усмихна.

— Трябва да внимавам за думите си, когато разговарям с теб.

— Както и да е, виновните директори на ТЕПКО не подадоха ли оставка?

— Да, подадоха. Обаче регулаторите останаха — същите регулатори, които получават дял от средствата, отделяни за строителство и поддръжка на ядрени електростанции, и които едва сега дадоха гласност на опасности, известни им от години.

Той се изтегли и седна на ръба на басейна, за да си отдъхне от горещината.

— Знаеш ли, Рейн-сан, обществата са като жив организъм, а никой организъм не е неуязвим за болести. Важното е дали ще съумее ефективно да се защити, когато се окаже под атака. В Япония вирусът на корупцията е атакувал самата имунна система — нещо като обществена форма на СПИН. В резултат тялото вече не може да се защитава. Ето какво исках да кажа с думите, че всички страни имат проблеми, обаче само Япония е изгубила способността си да решава своите. Директорите на ТЕПКО подадоха оставка, но хората, които

регулираха дейността им през всички тия години, останаха. Това може да се случи единствено в Япония.

Изглеждаше доста обезсърчен и за миг ми се прииска да не приема тия глупости толкова сериозно. Ако продължаваше така, щеше да получи язва, голяма колкото астероид. Седнах до него.

— Знам, че е неприятно, Тацу — казах, опитвайки се да му дам малко по-различна гледна точка. — Япония обаче едва ли е уникална, когато става въпрос за корупция. Тук може би е малко по-зле, но в Америка имат „Енрон“, „Тайко“, „Уърлдком“, финансовите аналитици дават по едно рамо на акциите на клиентите си, за да пращат децата си в скъпи училища...

— Да, но я виж какъв вой се вдигна в резултат на тези разкрития в американската регулаторна система — възрази той. — Провеждат се открити следствия. Гласуват се нови закони. Корпоративни ръководители отиват в затвора. В Япония протестите се смятат за недопустими. Нашата култура изглежда е изключително склонна към примирение, нали така?

Усмихнах се и отговорих с една от най-разпространените фрази на японски:

— *Шоганау*. — Буквално: неизбежно е.

— Да — кимна Тацу. — В една друга страна казват *cest la vie*, такъв е животът. Там поставят акцента върху обстоятелствата. Само в Япония се съсредоточаваме върху своята неспособност да променим тези обстоятелства.

Той избърса чело.

— Така. Да разгледаме това положение от гледна точка на Ямаото. Той разбира, че поради потискането на имунната система накрая непременно ще се стигне до катастрофално отслабване на приемника. Имаше страшно много предварителни катастрофи — финансови, екологични, ядрени — и е само въпрос на време кога ще настъпи истинският катаклизъм. Може би ядрен инцидент, който ще унищожи цял град. Или банков срив в цялата страна, който ще доведе до загуба на влоговете. Каквото и да се случи, накрая мащабите ще бъдат достатъчно големи, за да накарат японските гласоподаватели да се отърсят от апатията си. Ямаото знае, че в миналото отвращението от съществуващия режим е водило до екстремистки реакции. Това се

отнася за Ваймарска Германия и царска Русия, да не изброявам повече примери.

— Накрая хората ще гласуват за промяна.

— Да. Въпросът е каква промяна.

— Мислиш, че Ямаото се опитва да яхне предстоящата вълна на протестите ли?

— Естествено. Виж например тренировъчния курс за убийци, организиран от Мураками. Това ще укрепи способността на Ямаото да сплашва. Исторически, тази способност е един от задължителните елементи на всички фашистки движения. Вече съм ти го казвал, в сърцето си Ямаото е реакционер.

Замислих се за добрите новини от провинцията, които бях прочел — за това, че някои политици се опълчват на бюрократите и на корупционните интереси, отварят архивите, спират обществени проекти, които само заравят страната под бетонни плочи.

— И ти работиш с неопетнени политици, за да се погрижиш Ямаото да не стане единственият избор на разгневените гласоподаватели, така ли? — попитах.

— Правя каквото мога.

Превод: Казах ти толкова, колкото трябва да знаеш.

Обаче аз знаех, че дискът — На практика енциклопедичен справочник за корупционната мрежа на Ямаото — представлява безценен пътеводител за отсъстващите от мрежата звена. Предполагам, че Тацу работи с добрите, предупреждава ги, опитва се да ги предпази. Нарезжда ги като пулове на дъска за игра на го.

Разказах му за „Дамаск Роуз“ и очевидната връзка на Мураками с клуба.

— Използват онези жени, за да изнудват враговете на Ямаото — заключи той.

— Не всички — отвърнах, мислейки си за Наоми.

— Не, не всички. Някои може изобщо да не знаят какво става, макар да предполагам, че поне подозират. Ямаото предпочита да управлява такива заведения в рамките на законността. Затова е трудно да ги издирим и ликвидираме. Ишихара, онзи културист, участваше тъкмо в такива неща. Добре, че го няма.

Тацу отново избърса челото си.

— Интересно, че Мураками изпълнява важна функция по отношение и на този аспект от средствата на Ямаото за контрол. Той може дори да е по-съществен за властта на Ямаото, отколкото отначало предполагах. Нищо чудно, че Ямаото се опитва да разнообрази дейността си. Той трябва да ограничи зависимостта си от този човек.

— Тацу — обадих се аз.

Той ме погледна и усетих, че знае какво предстои.

— Няма да го очистя.

Последва дълго мълчание. Лицето му беше безизразно.

— Разбирам — тихо рече Тацу.

— Прекалено е опасно. И по-рано беше опасно, а сега имат лицето ми на домашното видео на „Дамаск Роуз“. Ако го види не който трябва, ще ме познае.

— Техните интереси са насочени към политици, бюрократи и прочее. Вероятността този запис да стигне до Ямаото или до някой от малкото други хора в неговата организация, които могат да те познаят, ми се струва незначителна.

— На мен не ми изглежда така. Така или иначе, тоя тип е трудна мишена, адски трудна. Почти е невъзможно да очистиш човек като него, при това да изглежда като естествена смърт.

Той ме погледна.

— Тогава нека не изглежда като естествена смърт. Залогът е достатъчно висок, за да рискуваме.

— Бих могъл. Но не ме бива много със снайпер, а няма да използвам бомба, защото ще пострадат и случайни хора. Освен тия две възможности ликвидирането на твоя човек е много съмнително.

Разбрах, че съм допуснал да вляза в спор с него на практическа основа. Трябваше просто да му кажа „не“ и да си затворя устата.

Отново дълго мълчание. Тацу го наруши с въпрос:

— Какво мисли той за теб, как смяташ?

Дълбоко поех влажния въздух и го изпуснах.

— Не знам. От една страна, виждал е на какво съм способен. От друга, аз не излъчвам усещане за опасност като него. Той не е способен да го контролира, затова не му хрумва, че някой друг може да го прави.

— Значи те подценява.

— Възможно е. Но не много. Хора като Мураками не подценяват.

— Ти успя да се приближиш до него. Мога да ти дам оръжие.

— Нали ти казах, той винаги е най-малко с двама бодигардове.

Съжалих в мига, в който изрекох думите. Сега вече преговаряхме. Това беше глупаво.

— Ликвидирай и тях — отвърна Тацу. — Очисти и тримата.

— Тацу, ти не разбираш инстинкта на оня тип. Той няма да допусне такова нещо. Когато слязохме от мерцедеса пред клуба, видях го да оглежда околните покриви за снайперисти. Знаеше къде да гледа. Ще усети, че се каня да го очистя, от цял километър. Също както и аз бих усетил него. Остави тая работа.

Той се намръщи.

— Как да те убедя?

— Не можеш. Виж, предложението изобщо беше рисковано, но аз бях готов да поема риска в замяна на онова, което можеш да направиш за мен. Сега установих, че рискът е по-голям, отколкото смятах отначало. Наградата остава същата. Така че уравнението се промени. Елементарно е.

Двамата дълго мълчахме. Накрая Тацу въздъхна.

— И какво ще направиш, ще се оттеглиш ли?

— Може би.

— Не можеш да се оттеглиш.

Не отговорих веднага. Когато го направих, гласът ми беше тих, не много по-висок от шепот.

— Надявам се, не искаш да кажеш, че може да ми попречиш.

Той не трепна.

— Няма да има нужда да ти преча аз. Това просто не ти е в природата. Ще ми се да можеше да го признаеш. Какво ще правиш? Ще намериш някой остров, ще се излежаваш на плажа и ще четеш всички онези книги, които си пропуснал на времето ли? Ще постъпиш в някой клуб по го? Ще се наливаш с уиски, когато неспокойните ти спомени не ти позволяват да спиш ли?

Ако не беше размекващото въздействие на жегата, тези думи може би щяха да ме разстроят.

— Или психотерапия — продължи Тацу. — Да, напоследък психотерапията е много популярна. Тя може да ти помогне да успокоиш съвестта си за всички хора, чийто живот си отнел. Навярно дори и за своя живот, който си решил да прахосаш.

Погледнах го.

— Опитваш се да ме предизвикаш ли, Тацу? — тихо попитах.

— Имаш нужда от предизвикателство.

— Не от теб.

Той се намръщи.

— Казваш, че смяташ да се оттеглиш. Разбирам те. Но това, което върша аз, е важно и правилно. Става дума за нашата родина.

Изсумтях.

— Не и моя. Аз съм само гостенин.

— Кой ти го каза?

— Всички, които са от значение.

— Те ще се радват да узнаят, че си ги послушал.

— Стига. Бях ти длъжник. Отплатих ти се. Край.

Изправих се и се изплакнах със студена вода на един от крановете. Той последва примера ми. Облякохме се и слязохме по стълбището.

На излизане Тацу се обърна към мен.

— Ще те видя ли пак, Рейн-сан?

Погледнах го.

— Представляваш ли заплаха за мен?

— Не, ако наистина си решил да се оттеглиш, не.

— Тогава може пак да се срещнем. Обаче няма да е скоро.

— Тогава да не си казваме сайонара.

— Не.

Той ми отправи тъжната си усмивка.

— Имам една молба.

Усмихнах му се и аз.

— С теб, Тацу, винаги е малко опасно да се съгласявам предварително с каквото и да било.

Той кимна, признавайки правотата ми.

— Запитай се какво се надяваш да получиш от оттеглянето си. И дали така ще го постигнеш.

— Мисля, че мога да изпълня тази ти молба.

— Благодаря ти.

Тацу ми подаде ръка и аз я стиснах.

— *Де ва* — казах вместо сбогом. Е, довиждане.

Той отново кимна.

— *Ki o цукете.* — Грижи се за себе си или по-буквално, бъди предпазлив.

Двусмислието ми се стори нарочно.

13.

Изчаках да стане седем часът вечерта — знаех, че по това време Юкико вече е тръгнала за клуба — и се обадих на Хари. Смятах да му кажа всичко, което трябваше да научи. Поне това му дължах. А какво щеше да реши да прави с информацията беше негов проблем, не мой.

Уговорихме си среща в едно кафене в Нипори. Предупредих го да не бърза да стигне там. Той разбра смисъла: ЦРУ е по петите ти, направи адски подробна ПН.

Отидох там малко по-рано, какъвто ми бе обичаят, и прекарах времето в пиене на еспресо и прелистване на списание, оставено от някого на масата. След около час Хари се появи.

— Здравсти, малкият — поздравих го. Забелязах, че носи модерно кожено яке и вълнен панталон вместо обичайните дънки. И се беше подстригал. Изглеждаше почти приличен. Разбрах, че няма начин да ме послуша и едва не се отказах да му говоря.

Но нямаше да е честно. По-добре да му дам информацията и да го оставя да реши дали да я използва. Той седна и преди да успее да отворя уста, каза:

— Не се бой, не може да са ме проследили.

— Това не се ли разбира от само себе си?

Хари се опули, после видя, че само го дразня. Усмихна се.

— Добре изглеждаш — похвалих го с малко смаяно изражение.

Той се вторачи в лицето ми в опит да прецени — виждах го, дали не се каня да го взема на подбив.

— Наистина ли смяташ така? — колебливо попита Хари.

Кимнах.

— Явно си се подстригал в някой от ония скъпи салони в Омотесандо.

Той се изчерви.

— Така е.

— Недей да се червиш. Струвало си е парите.

Хари се изчерви още повече.

— Не ме поднасяй.

Засмях се.

— Поднасям те само наполовина.

— Какво ти става?

— Защо трябва да ми става нещо? Може просто да си ми липсвал.

Той ме стрелна с неприсъщ за него гаменски поглед. Знаех откъде го е усвоил.

— Да бе, и ти ми липсваше.

Не очаквах с нетърпение обрата, който щеше да вземе разговорът при повдигане на въпроса за Юкико, и не бързах да стигна дотам.

Дойде сервитьорката и Хари си поръча кафе и морковен сладкиш.

— Напоследък обаждали ли са ти се нашите нови приятели от правителството? — попитах го.

— Не. Трябва да си ги наплашил.

— Не бих разчитал на това — отпих глътка кафе и го погледнах.
— Още ли си в същия апартамент?

— Да. Но почти съм готов да го напусна. Нали знаеш как е. Пригответленията отнемат известно време, ако искаш да ги направиш както трябва.

Помълчахме и аз си помислих: започва се.

— Имаш ли намерение да водиш Юкико в новото си жилище?

Хари предпазливо ме погледна.

— Може би.

— Тогава на твоето място не бих се главоболил да се местя.

Той потръпна и на лицето му се изписа типичното му объркано изражение под чисто новата прическа.

— Защо? — попита неуверено.

— Забъркала се е с едни лоши хора.

Хари се намръщи.

— Знам.

Беше мой ред да се изненадам.

— Наистина ли?

Все още намръщен, Хари кимна с глава.

— Тя ми каза.

— Какво ти каза?

— Каза ми, че клубът е на якудза. И какво от това? Всички заведения са техни.

— А каза ли ти, че има връзка с един от собствениците?

— Каква връзка?

— Интимна.

Той нервно потропваше с крак под масата. Усецах вибрациите.

— Не знам какво трябва да върши в клуба. Сигурно е по-добре да не научавам.

Отказваше да приеме истината. Щях просто да си изгубя времето. Добре де. Реших да променя подхода и да опитам още веднъж.

— Е, извинявай, че повдигнах този въпрос — казах му.

Хари се вторачи в мен, изваден от равновесие.

— Откъде знаеш тия неща? — попита той. — Да не си ме следил?

Нямах нищо против въпроса, въпреки че по същество не бе много далеч от истината. Отговорът ми не беше точно лъжа. Просто не бе пълен.

— Установих... делови отношения с един от якудза, който според мен е собственик на „Дамаск Роуз“. Железен убиец на име Мураками. Той ме заведе там. Двамата с Юкико явно добре се познават. Видях ги да си тръгват заедно.

— Това ли искаше да ми кажеш? Сигурно става дума за шефа й. Тръгнали са си заедно. И какво от това?

Отвори си очите, идиот такъв — искаше ми се да му се сопна. Тази жена е акула. Тя е от друг свят, от друг биологичен вид. Тук става нещо адски гадно.

Вместо това рекох:

— Хари, обикновено инстинктът не ме лъже за такива неща.

— Е, няма да се доверя на твоя инстинкт повече, отколкото се доверявам на своя.

Сервитърката донесе кафето и сладкиша и се отдалечи. Хари сякаш не я забеляза.

Исках да го осведомя за още някои неща, да му изложа разсъжденията на Наоми за потвърждение. Ала виждах, че е безсмислено. Освен това не бе нужно Хари да знае откъде съм получил информацията.

Опитах за последен път.

— Клубът се подслушва и записва. На аудио и видео. Детекторът, който ми даде, се скъса да вибрира през цялото време, докато бях там. Мисля, че използват заведението, за да спипват политици в срамни действия.

— Даже да е вярно, това не значи, че Юкико е забъркана в тия неща.

— Никога ли не си се питал дали е случайност, че си срещнал тая жена горе-долу по същото време, по което открихме, че те следят от ЦРУ?

Погледна ме така, като че ли най-после го бях извадил от равновесие.

— Да не би да твърдиш, че Юкико е свързана с ЦРУ? Я стига.

— Помисли. Известно ни е, че от Управлението те следяха, за да се доберат до мен. До теб са стигнали чрез писмото на Мидори. Какво са научили за теб от писмото? Само едно необичайно изписано име и пощенско клеймо.

— И?

— В Управлението не разполагат с необходимия опит, за да използват такава информация. Имали са нужда от местни ресурси.

— И? — сприхаво повтори Хари.

— Познавали са Ямаото от връзките му с Холцър. Помолили са го за помощ. Той е наредил на хората си да проверят жилищните регистрации и документите за трудовата заетост в концентрични кръгове, започвайки от Чуо-ку, откъдето е клеймото. Може би са проникнали в данъчната документация, за да открият къде работи тоя Харуйоши със странно изписаното име. Добират се до цялото ти име, обаче сега не могат да открият къде живееш, защото ти си защитил тая информация. Пробват се да те проследят от работа, но ти им показваш, че разбираш от наблюдение, и те пак не успяват. Затова Ямаото кара шефа ти да те заведе да „празнувате“ някъде, където ще се запознаеш с момиче трепач, което може да открие къде живееш, за да те следят по-често с надеждата някой ден да свалиш гарда си и да ги отведеш при мен.

— Тогава защо тя още е с мен?

Погледнах го. Основателен въпрос.

— Искам да кажа, ако задачата ѝ е била само да узнае домашния ми адрес, тя щеше да изчезне още след първия път, когато я заведох вкъщи. Обаче това не се случи. Тя още е с мен.

— Тогава може би ролята ѝ е да те наблюдава, да установи навиците ти, да измъкне някаква информация. Може би да подслушва телефонните ти разговори, да дебне дали и кога някой от нас се свързва с другия. Не съм сигурен.

— Съжалявам. Прекалено е изсмукано от пръстите.

Въздъгнах.

— Не си в състояние да бъдеш обективен по тоя въпрос, Хари. Трябва да го признаеш.

— А ти обективен ли си?

Вторахих се в него.

— Какво основание бих могъл да имам да преиначавам нещата?

Той сви рамене.

— Може да те е страх, че повече няма да ти помагам. Сам го каза: „Не можеш да живееш с единия крак на светло, а с другия — на тъмно“. Боиш се, че ще изляза на светло и ще те оставя в тъмното.

Обля ме вълна на гневно възмущение, но си наложих да я овладея.

— Виж какво ще ти кажа, малкия. Самият аз възнамерявам съвсем скоро да заживея на светло. Тогава няма да имам нужда от твоята помощ. Така че, даже да бях егоистичният и манипулативен боклук, за какъвто явно ме смяташ, нямаше да имам мотив да те задържа на тъмно.

Хари се изчерви.

— Извинявай — рече след малко.

Махнах с ръка.

— Остави.

Хари ме погледна.

— Не, наистина съжалявам.

Кимнах.

— Добре.

Известно време помълчахме.

— Виж, имам представа какво изпитваш към тая жена, нали така? — наруших накрая тишината. — Виждал съм я. Наистина е красавица.

— Тя е нещо повече — тихо рече Хари.

Тъпо, сантиментално копеле. Единствената му надежда с оная ледена кучка беше тя да осъзнае колко е безпомощен и да има известни скрупули по отношение на онова, което се кани да извърши.

Само че на негово място не бих разчитал на това.

— Изобщо не ми е приятно да те карам да се съмняваш — продължих. — Но те уверявам, Хари, тук нещо не е наред. Трябва да внимаваш. А нищо не разсейва повече вниманието от чувствата, които в момента изпитваш.

— Ще помисля за всичко това — след малко отвърна той.

Само че нямаше вид на човек, който е готов да размишлява. По-скоро приличаше на някой, който си запушва ушите с ръце. Натиква украсената си с нова прическа глава в пясъка. Натиска клавиша Delete за всичко, което му бях казал.

— Виж, довечера ще се срещнем с нея — прибави Хари. — Внимателно ще я наблюдавам. Ще имам предвид предупреждението ти.

Разбрах, че съм си изгубил времето.

— Смятах те за по-умен — поклатих глава. — Наистина.

Изправих се, хвърлих няколко банкноти на масата и си тръгнах, без да го поглеждам.

Отидох на гарата, като си мислех за казаното на Тацу за риска и възнаграждението.

Хари можеше да ми предложи много. Предполагах, че винаги щеше да може. Но вече не внимаваше. Да го оставя в живота си, означаваше по-голям риск, отколкото по-рано.

Въздъгнах. Две сбогувания за една вечер. Беше потискащо. Наистина няхах цял тефтер с приятели.

Но нямаше смисъл да изпадам в сантименталности. Сантименталностите са глупави. В крайна сметка Хари се бе превърнал в пасив. Трябваше да го оставя извън живота си.

ТРЕТА ЧАСТ

Бог. Това копеле не съществува.
Самюъл Бекет

14.

Върнах се в „Империал“ и влязох през входа откъм Хибия Парк. В представите ми всяко място, където отсядам, е потенциално удобно за засада и радарът ми леко реагира, докато минавах през просторното фойе към асансьорите. Автоматично огледах района наоколо, като първо се насочих към столовете с най-хубав изглед към входа, местата, където можеше да ме причаква съгледвач, готов да предупреди за появата ми. Не видях вероятни кандидати. Радарът ми остана в режим на средна готовност.

Когато се приближих към асансьорите, забелязах една поразителна японка, около трийсет и пет годишна, с дълга до раменете вълниста, гарвановочерна коса и контрастираща гладка, много светла кожа. Носеше избелели дънки, черни мокасини и черен пуловер с остро деколте. Стоеше по средата между асансьорите и гледаше право към мен.

Мидори.

Не, помислих си. Вгледай се по-внимателно.

От последния път преди около година, когато бях гледал изпълнението ѝ от сенките в нюйоркския „Вилидж Вангард“, бях видял няколко жени, на пръв поглед приличащи на нея. Всеки път, когато ми се случваше, част от ума ми регистрираше детайлите, навярно от желание да повярва, че наистина е тя, и илюзията продължаваше секунда-две, преди по-внимателното вглеждане да убеди онази надяваща се част от мен в грешката ѝ.

Жената се взираше в мен. Скръстените ѝ ръце се раздвижиха. Мидори. Нямаше съмнение.

Сърцето ми се разтуптя. В ума ми избухна залп от въпроси. Как е възможно да е тук? Как може да е тя? Какво прави пак в Токио? Откъде знае къде да ме открие? Как би могъл да знае който и да било?

Оставих въпросите настрана и се заех да проверя второстепенните зони наоколо. Това, че си видял една изненада, не означава, че няма и друга. Всъщност първата може да е нарочно отклоняване на вниманието, финт за нанасяне на фатален удар.

Никой не ми се струваше не на мястото си. Нищо не задейства радара ми. Добре.

Пак я погледнах. Все още наполовина очаквах да се окаже, че халюцинирам. Не халюцинирах. Тя беше.

Сега стоеше с отпуснати отстрани ръце и ме наблюдаваше. Позата ѝ бе скована и някак решителна. Очите ѝ бяха вперени в мен, ала не можех да прочета нищо в тях.

Отново се озърнах наоколо и бавно закрачих към Мидори. Спрях пред нея. Помислих си, че бясното туптене в гърдите ми е достатъчно високо, за да го чуе.

Вземи се в ръце, смъмрих се. Но не знаех какво дай кажа.

— Как ме намери? — разнесе се от устните ми.

Лицето ѝ беше ведро, но и безизразно. Очите ѝ тъмнееха.

Излъчваха обичайната си недостъпна топлина.

— Потърсих в указателя на хората, които би трябвало да са мъртви.

Ако се опитваше да ме слиса, успя. Отново се огледах наоколо.

— Страх ли те е от нещо? — меко попита тя.

— Постоянно — отвърнах, спирайки очите си върху нейните.

— От мен ли? Защо?

Мълчание.

— Какво правиш тук?

— Търся те.

— Защо?

— Не се прави на глупак. Знам, че не си.

Туптенето на сърцето ми започна да се успокоява. Ако си мислеше, че ще се размекна от мъглявите ѝ отговори, много грешеше. Не играя така, даже с нея.

— Ще ми кажеш ли как ме намери?

— Не знам.

Ново мълчание. Погледнах я.

— Искаш ли да пийнем по нещо?

— Ти ли уби баща ми?

Сърцето ми пак се разтуптя. Дълго се взирах в нея. Накрая казах, съвсем тихо: „Да.“ Наблюдавах я. Не извърнах очи.

Мидори помълча. Когато заговори, гласът ѝ беше нисък и дрезгав.

— Мислех, че няма да го признаеш. Поне не толкова лесно.

— Съжалявам — отвърнах, мислейки си колко нелепо звучи.

Тя стисна устни и поклати глава, сякаш казваше: „Не говориш сериозно“.

Отново се огледах наоколо. Не забелязах някой да е заел опасна за мен позиция, ала влизаха и излизаха много хора и не можех да бъда сигурен. Исках да се махна отгук. Ако тя имаше съучастници, това, че ще ме последват, щеше да ги издаде.

— Хайде да идем в бара — предложих. — Ще ти кажа всичко, каквото поискаш.

Мидори кимна, без да ме поглежда.

Нямах предвид бар „Рандеву“ във фойето, който е толкова фрашкан с идващи и заминаващи, че е безполезен от гледна точка на безопасността, а „Олд Империял“ на мецанина. Той е останка от първоначалния „Империял“, проектиран от Франк Лойд Райт и съборен през 1968-ма, уж заради несъобразеността му с изискванията за противоземетръсна сигурност, но по-скоро от уважение към заблудените представи за „прогрес“. Пътят до мецанина минаваше обратно през фойето, оттам по едно стълбище и с няколко завоя по почти съвсем пусти коридори с различни изходи. Ако някой следеше Мидори, със или без нейно знание, трудно щеше да остане незабелязан, докато се движехме.

Качихме се по стълбището. Нямахме никой, освен дванайсетина клиенти в ресторантите, които подминахме. Докато чакахме на входа на бара да ни настанят, хвърлих поглед назад. Никой не се приближаваше. Явно беше сама.

Седнахме един до друг в едно от полукръглите сепарета, скрити от входа зад високите облегалки. Ако някой искаше да се увери, че сме там, трябваше да влезе вътре и да се разкрие. Поръчах за двамата осемнайсетгодишен „Бунахавен“ от отличния избор на бара от малцово уиски.

Усещането бе малко странно при тия обстоятелства, обаче се радвах, че пак съм в „Олд Империял“. Без прозорци, с нисък таван, тъмен и тих, някак интимен въпреки големината си, барът притежава атмосфера на история, достойнство, навярно защото е единствената оцеляла част от мъченически разрушения предшественик на хотела. Подобно на самия хотел, „Олд Империял“ сякаш е попрехвърлил

разцвета на годините си, ала е запазил величава красота и мистериозна примамливост, като грандама, видяла много от живота, познала много любовници и пазеща много тайни, която не живее със славата на своята по-буйна младост, но не я е и забравила.

Поседяхме мълчаливо, докато донесат напитките.

— Защо? — попита после тя.

Вдигнах чашата си.

— Знаеш защо. Платиха ми.

— Кой?

— Хората, от които баща ти е взел диска. Същите, които смятаха, че е у теб, и се опитваха да те убият.

— Ямаото ли?

— Да.

Мидори ме погледна.

— Ти си професионален убиец, нали? Когато се носят слухове, че правителството държи щатни хора за такива цели, става дума за теб, така ли?

Тежко въздъхнах.

— Нещо такова.

Последва пауза. После:

— Колко хора си убил?

Насочих очи към чашата си.

— Не знам.

— Не говоря за Виетнам. Оттогава.

— Не знам — повторих.

— Не смяташ ли, че са прекалено много? — мекотата на гласа ѝ правеше въпроса още по-тежък.

— Не... Имам си принципи. Никакви жени. Никакви деца. Никакви действия срещу второстепенни пионки — думите отекваха в ушите ми като някаква идиотска мантра, звуци талисмани, изведнъж лишени от своята одухотворяваща магия.

Тя безрадостно се засмя.

— „Имам си принципи.“ Говориш като курва, която настоява да я смятат за добродетелна, защото не целува клиентите, с които се чука.

Жегна ме. Но го понесох.

— Твоят приятел от столичната полиция ми каза, че си мъртъв. И ти ме остави да го повярвам. Знаеш ли, че скърбих за теб? Знаеш ли

какво е?

И аз скърбих за теб, искаше ми се да ѝ отговоря.

— Защо? — попита Мидори. — Защо ме подложи на това? Да оставим убийството на баща ми. Защо ме подложи на това?

Извърнах очи.

— Кажи ми, по дяволите — чух я да настоява.

Стиснах чашата си.

— Исках да те пощадя. Не биваше да... узнаваш.

— Не ти вярвам. И без това почти се бях досетила. Ти какво смяташе, че ще си помисля, когато доказателствата за корупция в оня диск, които баща ми искаше да разгласи и заради което умря, не бяха разгласени? Когато се опитах да открия какво е станало с тленните ти останки, за да изразя почитта си, и не успях?

— Не знаех, че няма да бъдат разгласени — отвърнах, без да я поглеждам. — Наистина си мислех, че ще ги разгласят. Очаквах да ме забравиш. От време на време изпитвах съмнения, но какво можех да направя? Просто да се появя в живота ти и да се опитам да ти обясня ли? Ами ако грешах, ако ме беше забравила, ако не беше заподозряла нищо и беше продължила да живееш така, както се надявах? — вперих очи в нея. — Щях да ти причиня още по-силна мъка.

Тя поклати глава.

— Не би могъл да ми причиниш по-силна мъка.

Последва дълго мълчание.

— Ще ми кажеш ли как ме откри? — попитах накрая.

Мидори сви рамене.

— Твоят приятел от столичната полиция ми помогна. Смаях се.

— Тацу се е свързал с теб?!

— Аз се свързах с него. Всъщност, на няколко пъти. Той все ме отпращаше. Миналата седмица дойдох в Токио и отидох в службата му. Казах на пропуската, че ако не се срещна с Ишикура-сан, ще отида при пресата и ще направя всичко възможно, за да вдигна обществен скандал. И знаеш ли, наистина щях. Нямах да се откажа.

Тя беше смела, дори малко безразсъдна. Тацу не би ѝ навредил, дори в отговор на заплахата, ала Мидори нямаше откъде да го знае. Още едно доказателство за отчаяния ѝ гняв.

— Той срещна ли се с теб?

— Не веднага. Обади ми се днес следобед. Следобед.

Значи веднага след моя отказ.

— И ти каза, че можеш да ме откриеш тук, така ли?

Мидори утвърдително кимна.

Как бе успял отново да ме проследи? Сигурно с ония проклети камери. „Не можеш да забележиш всички“ — спомних си го да казва. Естествено, използвай камерите, за да определиш общото местонахождение на обекта, после прати хора във вероятните хотели в района, ако се наложи, със същата снимка, която са въвели в мрежата и софтуера за разпознаване на лица.

Бях глупак, че останах в Токио, въпреки че международният телефонен разговор нямаше да е за предпочитане, като се имаше предвид за какво трябваше да предупредя Хари.

Но какво кроеше онова лукаво копеле?

— Имаш ли представа защо Тацу се е съгласил да се срещне с теб, след като цяла година те е отпращал? — попитах.

Тя сви рамене.

— Сигурно заради заплахите ми.

Съмнявах се. Тацу не я познаваше толкова добре, колкото я познавах аз. Бил е уверен, че блъфира.

— Наистина ли смяташ, че причината е само тази?

— Може би е имал и някоя скрита причина да поиска да се срещнем. Но какво да сторя, да му направя напук и да откажа да те видя ли?

— Предполагам, че не — и той бе предположил същото. За миг ме обзе раздразнение, граничещо с враждебност към Тацу и неговите вечни машинации.

Мидори въздъхна.

— Съобщението, че си мъртъв, било негово дело, не твое — така ми каза.

Това бе предназначено да стигне до мен. Да не си мислеше, че ще очистя Мураками от благодарност, за да му се издължа?

— Още какво ти каза?

— Че си му помогнал да получи диска, очаквайки, че ще го предаде на медиите.

— Обясни ли ти защо не го е предал?

Тя кимна с глава.

— Защото сведенията в него били толкова взривоопасни, че можели да доведат до падането на Либерал-демократическата партия и да открият пътя за възкачването на Ямаото.

— Значи си наясно с положението.

— Далеч не съм наясно.

— Ами Хари? — попитах след малко. — Защо не се обърна към него?

Мидори извърна очи.

— Обърнах се. Пратих му писмо. Чул, че си мъртъв, така ми отговори, и тогава не знаех нищо повече.

Както бе извърнала очи... Имаше нещо, което не ми казваше.

— Повярва ли му?

— Не трябваше ли?

Точен отговор. Само че имаше и още нещо, помислих си.

— Спомняш ли си последната ни среща? — попита Мидори.

Беше тук, в „Империал“. Прекарахме нощта заедно. На другата сутрин отидох да пресрещна лимузината на Холцър. После няколко дни бях останал под полицейска охрана. Междувременно Тацу бе казал на Мидори, че съм мъртъв, и се беше отървал от диска. Край на играта.

— Спомням си я.

— Ти каза: „Ще се прибера по някое време довечера. Ще ме чакаш ли?“ Е, чаках те два дни, преди да ми се обади твоят приятел Ишикура-сан. Нямах с кого да се свържа, кого да питам.

Видях, че вдига очи към тавана за миг — може би ги извъръщаше от спомени, които не искаше да види. Може би сдържаше сълзите си.

— Не можех да повярвам, че си мъртъв — продължи Мидори. — После започнах да се питам дали наистина си мъртъв. И ако не си, какво означава това. И тогава се усъмних. Усъмних се в себе си. Помислих си: Той не може да е още жив, не би ти причинил такова нещо. Но не можех да се избавя от подозренията. Не знаех дали да скърбя за теб, или да искам да те убия.

Тя ме погледна.

— Разбираш ли на какво ме подложи? — почти шепнеше. — Ти... ти ме подложи на изтезание!

С периферното си зрение я зърнах бързо да прокарва палец по едната си буза, после по другата. Забих поглед в чашата си.

Последното нещо, което би искала, бе да стана свидетел на сълзите ѝ.

След малко вдигнах очи.

— Мидори... — тихият ми глас прозвуча странно. — Не мога да изразя с думи колко съжалявам за всичко това. Ако можех да променя нещо, щях да го сторя.

Известно време мълчахме. Замислих се за Рио.

— Правя всичко възможно да се измъкна — казах накрая.

Тя впери очи в мен.

— Искрено ли опитваш? Повечето хора си живеят съвсем нормално и без да убиват никого. Не се налага да обръщат земята наопаки, за да го избегнат.

— При мен е малко по-сложно.

— Защо?

Свих рамене.

— В момента хората, които ме познават, като че ли са раздвоени между желанието да ме убият или да ме накарат аз да убия.

— Ишикура-сан ли?

Кимнах.

— Тацу е посветил живота си на борбата с корупцията в Япония. Той има някои предимства, обаче силите, срещу които се е изправил, са по-могъщи от него. Затова се опитва да компенсира.

— Трудно ми е да си го представя като един от добрите.

— Разбирам те. Обаче светът, в който живее той, не е толкова черно-бял, колкото твоя. Ако щеш вярвай, той се опитваше да помогне на баща ти.

И изведнъж разбрах защо я е пратил тук. Не защото се надяваше, че ще му помогна от благодарност за няколкото оправдателни думи, които бе казал на Мидори. Поне не изцяло затова. Не, всъщност се надяваше, че ако го приеме като човек, който в известен смисъл се опитва да продължи борбата, поведена от баща ѝ, Мидори може би ще поиска да му помогна. Надяваше се, че срещата ми с нея ще ме накара да се разкайвам за баща ѝ и ще ме направи податлив към молбата да изпълня желанието му.

— Значи сега „се опитваш да се измъкнеш“ — рече тя.

Кимнах, като си мислех, че тъкмо това иска да чуе. Ала Мидори се засмя.

— Това ли е изкуплението ти след всичко, което си извършил?
Не знаех, че е толкова лесно да влезеш в рая.

Може и да нямах право, обаче започвах да се дразня.

— Виж, допуснах грешка с баща ти. Казах ти, че съжалявам за нея. Щях да променя нещо, ако имах възможност, казах ти. Какво друго да направя? Искаш да се заля с бензин и да си драсна клечката ли? Да нахраня рибите? Какво искаш?

Тя сведе очи.

— Не знам.

— Е, и аз не знам. Но се опитвам да намеря изход.

Гадният му Тацу, помислих си. Беше предвидил всичко. Знаеше, че тя ще ме разтърси.

Допих бунахавена. Оставих празната чаша на масата и се вторачих в нея.

— Искам нещо от теб — чух я да казва след малко.

— Знам — отговорих, без да я поглеждам. — Но не знам какво.

Затворих очи.

— Знам, че не знаеш.

— Не мога да повярвам, че изобщо седя тук и приказвам с теб.

На тия думи само кимнах.

Отново се спусна дълго мълчание, докато през ума ми минаваха всички неща, които можех да кажа, неща, които ми се щеше да имат силата да променят нещо.

— Не сме свършили — чух я да казва.

Погледнах я, без да разбирам какво има предвид, и тя продължи.

— Когато узная какво искам от теб, ще ти кажа.

— Благодаря — отвърнах сухо. — Така поне ще го очаквам.

Тя не се засмя.

— Ти си убиецът, не аз.

— Така е.

Мидори продължи мълчаливо да ме наблюдава, после попита:

— Тук ли ще те намеря?

Поклатих глава.

— Не.

— Тогава къде?

— По-добре аз да те потърся.

— Не! — отсече тя с внезапна настървеност, която ме изненада.
— Край на тия игрички. Ако искаш пак да ме видиш, ще ми кажеш къде ще бъдеш.

Вдигнах празната си чаша и силно я стиснах. Върви си, казах си. Даже няма нужда да казваш каквото и да е. Просто остави няколко банкноти на масата и си върви. Никога вече няма да я видиш.

Само че винаги щях да я виждам. Не можех да избягам от това.

Бях свикнал да се надявам на толкова малко, та като че ли бях изгубил всякакъв естествен имунитет към емоционалните инфекции. Надеждите ми за Мидори бяха намерили опорна точка и колкото и нелепи да бяха станали, явно не можех да ги преодоляя.

— Виж — отвърнах, вече знаейки, че е безсмислено. — Отдавна живея така. Тъкмо по тая причина съм останал жив толкова дълго.

— Тогава забрави — рече Мидори. И се изправи.

— Добре — спрях я. — Можеш да ме намериш тук.

Тя ме погледна и кимна.

— Хубаво.

Замълчах за миг.

— Ще ми се обадиш ли? — попитах я.

— Това интересува ли те?

— Боя се, че да.

— Добре — отново кимна Мидори. — Да видим дали несигурността ще ти хареса — после се обърна и се отдалечи.

Платих сметката и изчаках малко, след това си тръгнах през един от подземните изходи. Не можех да остана повече. Може би щях да съм в състояние да живея, ако Мидори знаеше къде съм, обаче мерките за безопасност ѝ бяха абсолютно чужди и можеше неволно да отведе някого при мен. Освен това исках да затрудня Тацу. В момента не бе от чак толкова значение, че разполага с начин да ме открива, ала самата мисъл не ми допаднаше.

Щях да отсядам в най-анонимните бизнес хотели, всяка нощ в различен. Това щеше да ме защити от всеки, който можеше да следи Мидори, и щеше да принуди Тацу да полага неимоверни усилия в опит да следи движенията ми.

Щях да запазя стаята в „Империал“, естествено. Това навярно щеше да ми помогне да се отърва от Тацу. Така бих могъл и дистанционно да проверявам телефонния секретар в стаята си, в

случай че Мидори се опиташе да се свърже с мен. Можех да се отбивам от време на време, като проявявам извънредна предпазливост, да си давам вид, че живея там.

Ходех с наведена глава и правех всичко възможно да не позволя камерите да ме заснемат ясно, обаче нямаше как да бъда сигурен. Чувствах се в безизходица, обземаше ме параноя.

Може би щях просто да се чупя. Рано сутринта, Осака-Рио, финито.

Но ми бе омразна мисълта, че Мидори може пак да се опита да се свърже с мен и да открие отново, че съм изчезнал.

Ти и без това я лъжеш, помислих си.

Може би щях да поостана още ден, най-много два. Да, може би. И после, ако някой изобщо получише вест от мен — Мидори, Тацу или който и да е друг, това щеше да е с пощенска картичка, пар авион.

Направих някои агресивни ходове, за да се уверя, че не ме следят. После забавих крачка и се впуснах да блуждая из нощен Токио, без да знам къде отивам и без всъщност да ме е грижа.

Видях двама млади *фурита* — безделници, реагирали на десетилетната рецесия в Япония, избягвайки постове, които вече и без това не бяха свободни за тях, и вместо това се наемаха на временна работа, например нощна смяна в универсални магазини, където обслужваха нуждите на други нощни птици в Токио: родители с хлътнали очи, търсещи препарати за почистване, на които дългите часове на пътуване до и от работа и техните плачещи бебета не оставяха време да се погрижат за дома си през деня; самотни мъже, все още по работни ризи наред огромния град, страдащи от самота, толкова остра, че дори наркотикът на нощните телевизионни предавания не можеше да я разсее, впуснали се в случайни набези в търсене на признаци за друг живот; дори други *фурита* на връщане към домовете на родителите им, където продължаваха да живеят, за да свържат двата края, с които споделяха по една уморена цигара и тъп виц, преди да проспят сутринта и после да станат, за да вършат същото до късно през следващата нощ.

Подминавах работници от чистотата, строителни групи, кърпещи под светлината на халогенни прожектори дупките по смълчаните нощни улици, шофьори на камиони, които безмълвно разтоварваха стоките си по пустите тротоари и под тихите навеси.

Озовах се близо до станция Ногизака и разбрах, че неволно се движа на северозапад. Спрях. Аояма Бочи беше точно насреща, безмълвно и мрачно, привличащо ме като зейнала черна дупка, с гравитация, още по-силна от тази на Токио.

Без да се замисля, пресякох пътя, като прескочих металната ограда по средата, спрях при каменното стълбище, после се предадох и се запътих към гробовете вътре.

Шумовете на улицата долу изведнъж станаха глухи, далечни, безсмислено ехо на градски гласове, чиито настойчиви нотки стигаха до там, ала нямаха власт над подобното на парк гробище. От това място гробището изглеждаше безкрайно. То се простираше пред мен, цял отделен град, чиито безброй надгробни камъни бяха миниатюрни къщички без прозорци, разположени симетрично, дълги булеварди на мъртвите.

Навлязох навътре в успокоителния сумрак по каменна алея, покрита с вишневи цветове, които лежах като тъмен сняг на светлината на лампите от двете страни. Само допреди няколко дни същите тия цветове бяха радвали живите жители на Токио, които в гуляйджийско опиянение бяха идвали тук с хиляди да гледат присъщата окаяност на собствения си живот, отразена в кратката и жизнена хубост на вишните. Ала сега цветовете бяха нападали, гуляйджиите си бяха отишли, даже боклуците, изхвърлени от техните пиршества, бяха събрани и изнесени, и мястото отново бе върнато изцяло на мъртвите.

Веднъж Мидори ми беше говорила за *моно но аваре*, усет, който, макар и често объркван по време на съзерцанието на цъфтежа на вишните от какофонията на пиянските песни и работещите с акумулаторни батерии телевизори, остава устойчив в една от двете култури, от които произлизам. Тя го бе нарекла „тъгата да си човек“. Мъдра, примирена тъга, беше казала. Възхищавах се на дълбочината на характера, каквато предполагаше такова описание. За мен тъгата винаги бе синоним на горчивина и подозирам, че така и ще си остане.

Вървах напред с меланхолични стъпки, изпълнен с уважение към пълната тишина около мен. За разлика от града наоколо Аояма Бочи е неизменно и лесно открих какво ме привлича там въпреки десетилетията, изтекли от последното ми идване.

Надгробният камък беше обикновен, отличава се само от краткото съобщение, че Фудживара Шуичи е живял от 1912 до 1960 и че там е погребано всичко, което е останало от него. Фудживара Шуичи, баща ми, убит по време на уличните безредици, разтърсили Токио едно ужасно лято, докато съм бил малък.

Заставах пред гроба и дълбоко се поклоних, притиснал длани пред лицето си в будистката поза за почит към мъртвите. Майка ми би искала да кажа молитва, накрая да се прекръстя и ако стоях пред нейния гроб, щях да го сторя. Но такъв западен ритуал щеше да бъде обида за баща ми приживе и защо да го оскърявам сега?

Усмихнах се. Трудно можех да избегна тези мисли. Баща ми беше мъртъв.

И все пак не казах молитва.

Изчаках малко, после седнах по турски на земята. Някои гробове бяха украсени с цветя — едни свежи, други увехнали. Като че ли мъртвите можеха да усетят аромата на букетите.

Сред надгробните камъни зашумоля ветрец. Опрях чело в събраните си длани и се вторачих в гроба пред мен.

Хората имат ритуали за общуване с мъртвите, ритуали, които зависят повече от индивидуалните особености, отколкото от културните влияния. Някои ходят на гробовете. Други разговарят с портрети или урни, поставени над камината. Трети ходят на места, любими на покойните приживе, произнасят безмълвни молитви в храмове или поръчват да посадят дървета в тяхна памет в някоя далечна земя.

Общият знаменател, естествено, е странното чувство, извън всякаква логика, че мъртвите осъзнават всичко това, че чуват молитвите, виждат делата и усещат любовта и копнежа на живите. Като че хората намират утеха в това чувство.

Аз не вярвам в тия неща. Никога не съм виждал душа да се отделя от тяло. Никога не ми се е явявал призрак, гневен или любящ. Никога не съм бил възнаграждаван, наказван или докосван от пътник от невидима страна. Просто знам, че мъртвите са си мъртви.

Няколко минути безмълвно седях, устоявайки на импулсивното желание да говоря, знаейки, че е глупаво. От баща ми не бе останало нищо. Дори да беше, абсурдно бе да вярвам, че е там, витае около

пепел и прах, бори се за място сред душите на стотиците хиляди други погребани на същото място.

Хората оставяха цветя и казваха молитви, вярвах в тия неща, защото така се спасявах от смуцаващото признание, че човекът, когото са обичали, вече го няма. По-лесно е да вярваш, че той все още може би вижда, чува и обича.

Погледнах надгробния камък на баща ми. Той бе нов според стандартите на гробището, малко над четири десетилетия, но вече потъмнял от мръсния въздух. От лявата му страна растеше тънък пласт безжизнен мъх. Без да се замисля, протегнах ръка и прокарах пръсти по релефните букви на бащиното ми име.

— *Хисашибури, papa* — промълвих, обръщайки се към него като онова момченце, което той бе познавал. Отдавна не сме се виждали.

Прости ми, татко. От последната ми изповед минаха трийсет години.

Престани с тия глупости.

— Извинявай, че не идвам при теб по-често — тихо казах на японски. — И че рядко мисля за теб. Държа на разстояние много неща, защото са мъчителни. Твоята памет е едно от тях. Всъщност първото от тях.

Замълчах за миг и се заслушах в тишината наоколо.

— Но ти и без това не ме чуваш.

Огледах се.

— Това е глупаво. Ти си мъртъв. Не си тук. После отново сведох глава над ръцете си.

— Ще ми се да мога да я накарам да разбере. Ще ми се да можеше да ми помогнеш.

По дяволите, тя беше жестока с мен. Нарече ме курва.

Може и да имаше основание. В края на краищата, убийството е крайна проява на омраза и страх, както сексът е крайна проява на любов и желание. И също като секса убийството на непознат, който иначе не е провокирал никакви чувства, е вътрешно неестествено. Предполагам, може да се каже, че мъж, който убива непознат, е като жена, която прави секс при аналогични обстоятелства. Че мъж, който получава пари, за да убива, е като жена, която получава пари, за да се чука.

Мъжът определено изпитва същата неохота, същото вцепеняване, същите угризения. Същите душевни травми.

— Но, по дяволите, морално ли е да убиеш някого, когото изобщо не познаваш, навярно войник като теб, само защото така ти нарежда държавата? — попитах гласно. — Или да хвърлиш бомба от хиляди метри височина, за да убиеш враговете, да погребеш жени и деца под развалините на собствените им домове, обаче това не те смущава, защото не се налага да видиш разрушенията. Това морално ли е? Аз не се крия зад минометния обсег, зад анимационния образ на термичния снайперистки мерник, нито зад медалите, които после ти връчват, за да те уверят, че касапницата е била справедлива. Всички тия глупости са илюзия, сънотворно, давано на убийци, за да ги упоят, след като са убили. Това, което правя, не е по-ужасно от ставащото по целия свят, а то винаги е ставало. Разликата е, че аз съм честен пред света.

Известно време помълчах. Мислех.

— Нейният старец и без това щеше да умре от рак на белите дробове, много по-мъчително, отколкото бе смъртта, която му осигурих. Ами че аз всъщност му направих услуга. По дяволите, в някои култури стореното от мен щеше да се приеме за евтаназия. Тя дори би трябвало да ми е благодарна.

Нещата в Осака вървяха добре за мен, сравнително добре. Като се замислех, струваше ми се, че всичко е започнало да се разпада след появата на Тацу.

Зачудих се дали да не го очистя. Имах достатъчно основания да се въздържа от подобно развитие на нещата. Проблемът беше, че той започваше да се държи като че ли го знае, което не бе добре.

Трябваше да се върна в Осака, да довърша приготовленията си колкото може по-бързо и да замина. Тацу можеше да се оправи и сам. Хари беше безнадежден. Мидори бе научила онова, заради което бе дошла, Наоми беше сладка, ала вече бе изпълнила предназначението си.

Изправих се. Краката ми се бяха сковали от студената земя и аз ги заразтривах, за да раздвижа кръвта в тях. Поклоних се пред гроба на баща си и дълго го гледах.

— Ая — казах накрая. После благодарих: — *Аригато* — обърнах се и се отдалечих.

15.

На другата сутрин отидох до уличен телефон и се обадох на Хари. През годините беше правил много за мен и се чувствах отвратително, че се бяхме разделили така. Знаех, че това го е измъчвало, измъчваше и мен.

Отговори ми непознат мъжки глас.

— *Моши моши?*

— *Моши моши* — намръщих се. — *Харуйоши-сан ирас-шаимасе ка?* — Там ли е Харуйоши?

Последва пауза.

— Вие приятел ли сте на Харуйоши? — попита ме на японски гласът.

— Да. Всичко наред ли е?

— Аз съм чичото на Харуйоши. Със съжаление трябва да ви съобщя, че той почина снощи.

Здраво стиснах слушалката и затворих очи. Замислих се за последните му думи към мен: „Виж, довечера ще се срещнем с нея. Внимателно ще я наблюдавам. Ще имам предвид предупреждението ти.“

Бяха се срещнали, да. Обаче не беше взел думите ми на сериозно.

— Простете, че питам — с все още затворени очи произнесох, — но бихте ли ми казали как е починал Харуйоши?

Последва нова пауза.

— Изглежда, че е пил малко повечко и се е качил на покрива на блока, за да се поразходи. Явно прекалено се е приближил до ръба и е изгубил равновесие.

Още по-силно стиснах слушалката. Хари не пиеше. Поне със сигурност не прекаляваше. Макар да бях наясно, че би опитал всякакви нови неща, ако Юкико го е насърчила.

— Благодаря, че ми съобщихте — казах на глас. — Моля, приежете моите най-искрени съболезнования за това тъжно събитие.

Предайте съболезнованията ми на родителите на Хари. Ще кажа молитва за духа му.

— Благодаря — отвърна гласът.

Оставих слушалката на вилката.

Инстинктът ми подсказваше, че получената информация е вярна. Но все пак се обадих в районния полицейски участък, за да се уверя. Казах на ченгето, което отговори, че съм приятел на Харуйоши Фукасава, че съм научил лошата новина. Полицаят потвърди, че Хари е мъртъв. Падане. Явно злополука. Каза ми, че съжалявал. Благодарих му и затворих.

Постоях малко там. Чувствах се нещастен и странно самотен.

Бяха получили от него каквото бяха искали. Бяха уредили неуредените си сметки.

Е, вече с нищо не можех да му помогна. Бях се опитал, когато имаше значение. Сега беше късно.

В известен смисъл аз бях виновен. Знаех, че Юкико е опасна за него, но само му изложих подозренията си. Не биваше да му казвам нищо, а просто да ѝ организирам малка злополука. Хари щеше да потъгува, обаче щеше да е още жив.

Усетих, че скърцам със зъби, и се усилих да престана.

Спомних си колко щастлив беше той, когато за пръв път ми разказа за нея, срамежлив, сантиментален и очевидно влюбен.

Спомних си как оная ледена кучка ту дразнеше, ту успокояваше Мураками. И думите на Наоми: „Тя обича да прави неща, които не са ми по вкуса.“

Представих си я как го налива. Той не беше привикнал с алкохола. Но е пил, за да ѝ достави удоволствие. Представих си я как му предлага да се разходят по покрива, където ги причаква Мураками.

А може да го бе извършила и сама. Не беше трудно. Тя бе ходила в блока, познаваше ритъма му на живот, обичаите му, разположението на охранителните камери. И той ѝ имаше доверие. Въпреки моето предупреждение, ако е бил достатъчно пиян, Хари е нямало да се поколебае да се приближи до ръба. Може би на шега. Може би заради предизвикателството.

Без да се замисля, вдигнах слушалката и замахнах, за да я разбия в телефона. Дълго стоях така, с изпъната ръка и треперещо тяло, насилвайки се да не правя сцени, да не привличам внимание.

Накрая оставих слушалката върху вилката. Затворих очи, поех си дъх и го изпуснах докрай. Още веднъж. И пак.

Отидох до друг телефон и се обадох на Тацу. Казах му да провери чатрума, защото искам да се срещнем. После отидох в едно интернет кафе, за да му съобщя кога и къде.

Срещнахме се в кафе „Пешаворл“ в деловия квартал Нихонбаши, едно от заведенията, които бях обичал през годините, прекарани в Токио.

Отидох там рано, както обикновено, и се спуснах по стълбището от „Сакура-дори“ в сумрачното помещение. „Пешаворл“ има формата на латинската буква и аз седнах в единия край. Бях скрит от входа, обаче виждах бара с червената стоманена везна за измерване на точни количества кафени зърна, очуканите съдове за киснене на кафе, на чиито вдлъбнатини, като на казаните за дестилиране на малцово уиски, сигурно се дължеше уникалният вкус на тукашните кафета, и странните устройства, плашещи със своята конкретност, несъмнено предназначени изключително за най-прекрасните смески, чиято правилна употреба беше неизвестна, освен на посветените в занаята.

Поръчах си кафе „Роа“ и послушах „Августовски копнежи“ на Моника Борфортс, докато чаках Тацу. Точно в дванайсет чух вратата да се отваря и затваря, последвана от познатите тътреци се стъпки. След малко той надзърна иззад ъгъла и ме видя. Приблужи се и седна под прав ъгъл към мен, за да можем да разговаряме, без да се безпокоим, че ще ни чуват. Изсумтя нещо вместо поздрав и каза:

— След скорошната ти среща с Кавамура-сан, мога само да се досещам, че си ме повикал тук или да ми благодариш, или да ме убиеш.

— Не съм тук за това — отвърнах.

Тацу ме погледна.

Сервитьорката дойде и го попита какво желае. Поръча си чай с мляко, по-скоро като компромис към обстановката, помислих си, отколкото от вкус към тази напитка.

— Надявам се, разбираш защо го направих — рече Тацу, докато чакахме чая му.

— Естествено. Ти си фанатичен манипулатор и вярваш, че целта винаги оправдава средствата.

— Говориш като жена ми.

Не се засмях.

— Не биваше да въвличаш Мидори в това.

— Не съм я въвлякъл. Надявах се, че ще повярва в смъртта ти. Ако беше искала да повярва, щеше да го стори. Ако не пожелаеше, щеше да се разрови. Тя е доста упорита.

— Каза ми, че те е заплашила със скандал.

— Блъфираше.

— Тя не блъфира, Тацу.

— И все пак. Казах ѝ къде да те намери, защото вече нямаше смисъл да я заблуждавам. Всъщност тя изобщо не беше заблудена. Освен това реших, че срещата може да ти е от полза.

Поклатих глава.

— Наистина ли смяташ, че тя може да ме убеди да ти помогна?

— Разбира се.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Не се дръж покровителствено, Тацу.

— Добре. Съзнателно или не, ти искаш да си достоен за нея. Уважавам те за това отношение, защото Кавамура-сан наистина е възхитителна, забележителна жена. Но може би подхождаш неправилно и исках да ти дам възможност да го видиш.

— Грешиш.

— Тогава защо си тук?

Погледнах го.

— Ще ти помогна и този път. Това няма нищо общо с Мидори — за миг си представих Хари. — Не, всъщност ти ще ми помогнеш.

Сервитьорката донесе чая му и се отдалечи.

— Какво се е случило? — попита Тацу.

Инстинктът ми подсказваше да не му казвам, да защитя Хари, както винаги се бях опитвал да правя преди. Само че вече нямаше значение.

— Мураками уби един мой приятел. Хлапак на име Харуйоши. Ямаото го използваше, струва ми се, за да ме открие. Когато са решили, че са получили каквото искат, са се отървали от него.

— Съжалявам.

Свих рамене.

— Ти печелиш от това. Ако не те познавах добре, може би щях да заподозра нещо.

Съжалих за тия думи още щом ги произнесох. Тацу прекалено много се самоуважаваше, за да отговори.

— Така или иначе, искам да провериш нещо.

— Добре.

Разказах му как Канезаки бе следил Хари, как всичко беше започнало от писмото на Мидори, каква бе връзката с Юкико и „Дамаск Роуз“.

— Ще видя какво ще намеря — отвърна той.

— Благодаря.

— Твоят приятел... млад ли беше? — попита Тацу.

Погледнах го.

— Съвсем млад.

Той кимна с тъжен поглед.

Спомних си как ми беше разказал за Мураками, как бе стискал и отпускал зъби, когато ми съобщаваше, че Мураками бил замесен в убийството на дете. Трябваше да попитам.

— Тацу, имал ли си... имаш ли син?

Последва дълго мълчание, по време на което сигурно смилаше мисълта, че знам нещо за личния му живот, и преценяваше как да отговори.

— Да — накрая кимна той. — През февруари щеше да навърши трийсет и две.

Внимателно претегляше и дори внимателно произнасяше думите. Зачудих се кога за последен път е говорил за това.

— Беше на осем месеца, току-що отбит — продължи Тацу. — С жена ми не бяхме излизали заедно от доста време, затова наехме гледачка за вечерта. Когато се прибрахме, жената беше много измъчена. Изпуснала момченцето и то си бе ударило главата. Плакало, каза ни тя, обаче сега изглеждало добре. Спяло. Жена ми искаше веднага да го заведем на лекар, но като го видяхме, ни се стори, че спи спокойно. Защо излишно да смущаваме съня на детето, казах аз. Ако нещо го болеше, щяхме да разберем. На жена ми й се искаше да повярва, че всичко е наред, затова успях да я убедя.

Той отпи глътка чай.

— На сутринта синът ни беше мъртъв. Докторът ни каза, че имал субдурален хематом. Каза ни, че нямало да го спасим, дори веднага да сме потърсили помощ. Но аз, естествено, винаги ще се съмнявам. Защото имах избор, разбираш ли? Може да е ужасно, че го казвам, но щеше да ми е по-лесно, ако синът ми беше умрял моментално. Или ако гледачката не беше толкова почтена и не ни беше казала какво е станало. Същият резултат, и все пак съвсем различен.

Погледнах го.

— Колко големи бяха тогава момичетата ти, Тацу? — попитах.

— На две и четири години.

— Господи — промълвих.

Той кимна, без да се опитва да се прави на стоик пред мен.

— Загубата на дете е най-страшното нещо. Няма по-голяма мъка. Дълго време исках да се самоубия. Отчасти, защото така може би щях да отида при сина си и навярно да съм в състояние да го утешавам и закрилям. Отчасти, за да изкупя вината си към него. И отчасти просто за да сложа край на мъките. Но дългът към жена ми и дъщерите ми беше по-голям от тези ирационални и егоистични желания. И постепенно започнах да приемам мъката си просто като наказание, като карма. И въпреки това всеки ден си мисля за сина си. Всеки ден се питам дали ще имам възможност да го видя пак.

Замълчахме за миг. Иззад бара се разнесе шум от мелене на кафе.

— Ще очистим този тип — обещах му. — Не мога да го направя сам, нито пък ти, но може би заедно ще успеем.

— Какво предлагаш?

— Мураками от време на време се вясва в онова доджо, но не можеш да устроиш засада там. Уличката е тиха, почти няма коли и пешеходци, няма къде да се скриеш. Освен това на отиване забелязах поне двама часовои.

Той кимна с глава.

— Знам. Пратих един от моите хора да мине оттам.

— Така и предполагам. Но може и да не се наложи да му устройваме засада. Ако аз се появя, някой сигурно ще се обади на Мураками. И тогава ще го спипаме.

Тацу ме погледна.

— Ако Мураками е убил твоя приятел, защото са решили, че повече нямат нужда от него, за да те спипат, вече сигурно знаят кой си.

— Точно така. И затова съм убеден, че когато се появи, някой ще му се обади. И даже да греша, даже да не знаят кой съм, Мураками ме предупреди, че искал да разговаря с мен в доджото. Рано или късно ще отиде там. И когато дойде, аз ще ти се обадя. Ти ще пристигнеш с избрани хора и ще го арестуваш.

— Може да се опита да окаже съпротива — сухо възрази Тацу.

— Е, да. Човек като него може да окаже яростна съпротива. Сигурен съм, че в такива случаи е оправдано прилагането на сила, дори с фатален изход.

— Наистина.

— Всъщност, след като му закопчате белезниците, може да се появи някой, който по-късно навярно ще бъде описан като „един от съучастниците му, успял да се измъкне“, и да му счупи врата.

Тацу кимна.

— Такова нещо наистина би могло да се случи.

— Ще ходя за по два часа — продължих аз. — През тия двучасови периоди твоите хора ще чакат наблизко, готови да реагират по мой знак.

Той помълча, после отвърна:

— Колебая се да го допусна, но е възможно Мураками да не се появи. Може просто да повери задачата на някой друг. В такъв случай ще си се изложил на крайна опасност за нищо.

— Ще се появи — настоях. — Познавам го. Ако знае кой съм, ще иска да ме разкъса с голи ръце. И ще получи възможност да опита.

16.

Същата вечер отседнах в малък бизнес хотел в Ниши-Нипори. Беше достатъчно мизерен, за да ми липсват „Ню Отани“ и „Империал“, обаче бе спокойно местенце в уединен край на града и се чувствах сравнително безопасно там през нощта.

На другата сутрин отидох в доджото на Мураками в Асакуса. Когато пристигнах, мъжете, които вече тренираха, спряха и ми отпратиха нисък колективен поклон — знак на уважение за начина, по който се бях справил с Адонис. Почитта им продължи да се проявява по десетки различни начини, които граничеха със страхопочитание. Даже Вашио, по-възрастен от мен и много по-отдавна и по-тясно свързан с доджото, използваше различни форми, за да покаже, че ме смята за по-висш от себе си. Имах чувството, че каквото и да са открили за мен, Ямаото и Мураками не са го споделили с долния ешелон.

Тацу ми беше дал „Глок 26“, пистолета с най-къса цев от отличната деветмилиметрова серия на тая марка. Определено не бе от стандартното въоръжение на Кейсацу-чо. Не знаех как се е снабдил с него при строгите закони за притежаване на оръжие в Япония, но не го попитах. Въпреки малките му размери, не можех да го крия в себе си, докато тренирам. Затова го оставих в сака си. И гледах да не се отдалечавам от него.

Тацу ми беше дал и мобифон, с който да го предупредя, когато се появи Мураками. Бях въвел код за скоростно избиране, за да му се обадя с едно натискане на клавиш и да затворя. Когато видеше откъде идва обаждането, Тацу щеше да прати хората си в доджото.

Само че Мураками не се появи. Нито първия ден, нито следващия.

Започвах да ставам нервен. Прекалено често сменяне на хотели, всяка нощ различен. Прекалено много тревоги за охранителни камери. Прекалено много мисли за Хари, за глупавата му смърт, за суровото ми отношение към него същата вечер.

И прекалено много мисли за Мидори. Чудех се дали пак ще се свърже с мен и какво ще поиска.

Отидох в доджото за трети път. Правех дълги тренировки, опитвах се да дам на Мураками максимално голяма възможност да се появи, ала от него пак нямаше нито следа. Започвах да си мисля, че просто няма да дойде.

Обаче дойде. Правех растягащи упражнения на пода, когато чух звънеца на вратата. Вдигнах поглед и видях Мураками. Носеше черно кожено яке и кръгли черни очила. Заедно с него в залата влязоха и двамата му бодигардове, облечени по същия начин. Както обикновено, атмосферата в доджото рязко се промени — присъствието му задействаше радарите за опасност на всички като слаб електрически ток.

— *Ои, Араи-сан, йо* — приближи се към мен той. — Да се поразходим.

Изправих се.

— Добре.

Един от телохранителите последва шефа си. Запътих се към сака си, но той ме изпревари, вдигна го и го преметна през рамо.

— Аз ще го нося.

Не показах, че това ме смущава. Поне мобифонът, много по-малък от пистолета, беше в джоба ми. Свих рамене.

— Благодаря.

Мураками кимна към вратата.

— Да излезем.

Сърцето ми се разгуптя, гласът ми обаче остана спокоен.

— Както кажеш. Нека само първо да пусна една вода.

Закрачих към дъното на доджото и влязох в банята. Вече бях толкова напрегнат от адреналина, че нямаше да мога да се изпикая, ако се налагаше. Но не бях дошъл там за това.

Търсех импровизирано оръжие. Щях да се обадя на Тацу, след като го откриех. Може би някакъв прах за пране, който да хвърля в очите на някого, или дръжка от подочистачка, която да превърна в палка. Каквото и да е, за да увеличи невероятно малките си шансове.

Очите ми шареха из банята, обаче нямаше нищо. Сапунът бе течен. Даже да имаше подочистачка, явно я държаха другаде.

Трябваше да го направиш по-рано. Глупаво. Много глупаво.

Погледът ми падна на месингов стопер за врата, завинтен в стената точно над пода зад вратата. Приклеках и се опитах да го отвинтя. Беше прекалено близо до пода, за да го хвана плътно. И бе покрит с десетина пласта боя — изглеждаше стар, колкото самата сграда. Не помръдваше.

— Майната му — изругах. Можех да се опитам да го избия с ритник, но така щях да счупя острието, завинтено в стената.

Вместо това се опитах да го разхлабя, като натисна с длан на едната страна, после на другата. Нагоре-надолу. Наляво-надясно. Раздвижих го, обаче все още не можех да го отвинтя. По дяволите, прекалено много се бавя.

Стиснах го с всички сили с палците и показалците на двете си ръце и го завъртях по посока на часовниковата стрелка. За миг ми се стори, че пръстите ми са се подхлъзнали, но после разбрах, че съм го завъртял.

Доразвинтих го и тъкмо се изправях, когато вратата на банята се отвори. Появи се единият бодигард. Вторачи се в мен.

— Всичко наред ли е? — попита, като държеше вратата отворена.

Скрих стопера в дланта си.

— Да, само да си измия ръцете. Веднага идвам.

Той кимна и излезе. Вратата се затвори зад него и аз пъхнах стопера в предния си десен джоб.

Естествено, не бях сигурен, че ми готвят нещо. Мураками можеше просто да е дошъл да поговорим за нещо, както беше подхвърлил в „Дамаск Роуз“. Само че това нямаше значение. Важното е да приемеш фактите веднага. Повечето хора не искат да повярват, че престъплението наистина ще бъде извършено. На някакво равнище го съзнават, обаче продължават да отричат, докато получат окончателно доказателство. Но тогава, естествено, вече е късно да направят нещо по въпроса.

Ако греша, то е, за да допусна най-лошото. Така, ако не се окажа прав, после винаги мога да се извиня. Или да пратя цветя. Ако сбъркаш в другата посока, ще пратят цветя на твоето погребение.

Извадих мобифона и на излизане от банята натиснах клавиша за скоростно избиране. Първото нещо, което забелязах, беше празната зала. Между мен и вратата стояха само Мураками и двете мутри. Бяха

оставили сака ми до предния вход. Не видях пистолета, затова реших, че не са се сетили да претърсят чантата по време на краткото ми отсъствие.

— Какво става? — попитах, ала небрежно, като че ли съм прекалено тъп, за да разбера, че нещо хич не е наред, и разчитам на откровен отговор от Мураками.

— Всичко е наред — рече той и тримата се запътиха към мен. — Просто помолихме другите да изчакат навън, за да останем насаме.

— А, добре — отвърнах. Вдигнах мобифона. — Само трябва да звънна набързо.

— По-късно — отсече Мураками.

Надявах се, че Тацу и хората му са наблизко. Трябваше да са точно зад ъгъла, ако искаха да са ми от полза.

— Сигурен ли си? — попитах, като го зяпах и печелех време. — Ще отнеме само минутка.

— По-късно — повтори той.

Бодигардовете се разгърнаха от двете му страни.

Сведох поглед и видях, че връзката е установена.

— Добре — свих рамене. Напъхах ръце в джобовете си — прибрах телефона в левия и стиснах стопера в десния. Щях да изчакам, докато влязат в обсега на ръцете ми.

Само че те спряха по-далеч. Наблюдавах ги с въпросителен, плах поглед, сякаш питах: „Ей, момчета, какво става тук бе?“

Мураками дълго ме пронизва с очи. Когато заговори, гласът му звучеше като ниско ръмжене.

— Имаме проблем.

— Какъв проблем?

— Ами например, че не се казваш Араи. А Рейн.

Боязливо преместих поглед от лице на лице, към изхода, после пак обратно. Искях да си мислят, че може да побягна. Кое то и щях да направя, ако можех.

— Хванете го.

Мъжът отляво нападна. Бях готов. Вече бях измъкнал ръце от джобовете си и протегнах лявата, сякаш да го блокирам. Той налага въдицата, стисна подлакътницата ми с две ръце, за да я обездвижи, докато партньорът му се приближаваше отдясно. Вдигнах ръката, която той се опитваше да задържи, над лявата му китка, стиснах я, и се

притеглих към него. Той беше вкопчен в мен, за да се опита да ме издърпа в обратната посока, и не успя да реагира навреме, за да ми попречи да скъся разстоянието. Вече стисках стопера в юмрук, с винта навън между показалеца и средния ми пръст като най-отвратителния пръстен с печат на света.

Бързо замахнах над обездвижената му лява ръка. Целех се точно под брадичката. Не вложих много сила в движението, обаче нямаше и нужда — важно беше да е точно. Върхът се заби като игла на спринцовка и преди той да успее да се дръпне, аз натиснах въртеливо надолу и рязко дръпнах назад. Той извика и отскочи, инстинктивно притискайки с длан раната. Между пръстите му шурна кръв и разбрах, че съм улучил сънната му артерия.

Бодигардът издаде ужасен къркорец звук и притисна и другата си ръка върху мястото, ала кръвта продължаваше да изтича. Завъртях се надясно. Неговият приятел бе спрял, без да разбира какво се е случило, смаян от всичката тая кръв. Хванах стопера между палеца и показалеца като нож и замахнах към мутрата в холивудски стил с ръка, протегната прекалено надалеч от тялото ми.

Когато видя, че не държа мачете, той се опита да сграбчи ръката ми. Позволих му да ме хване за китката и се престорих, че се опитвам да се откопча. Той оказа съпротива и изпъна изнесеното си напред коляно, насочил цялото си внимание към оръжието. Като използвах това, че дърпаме в противоположни посоки, за да запазя равновесие, аз вдигнах десния си крак и го стрелнах към коляното му. Той забеляза какво му се готви в последния момент и се опита да се извърти настрани, обаче беше прехвърлил прекалено много тежест върху крака си. Ритникът отнесе коляното му и той се строполи с крясък на пода.

Мураками все още стоеше между мен и вратата. Той спокойно гледаше двамата паднали на пода мъже, единият от които крещеше и се гърчеше по гръб, а другият седеше, силно притиснал с две ръце окървавената си шия в театрален жест на покруса. После вдигна очи към мен. Усмихна се и оголи изкуствените си зъби.

— Бива си те. Не изглеждаш голяма работа, обаче си те бива.

— Приятелят ти има нужда от лекар — задъхано отвърнах. — Ако не получи помощ, кръвта му ще изтече до пет минути, може би и по-малко.

Мураками сви рамене.

— Да не си мислиш, че след този случай ми трябва като бодигард? Ако не умре сам, лично ще го убия.

Падналият мъж беше подгизнал в кръв и зяпаше господаря си с празен поглед. Устата му се отваряше и затваряше, ала не издаваше нито звук. След малко се строполи настрани.

Мураками го погледна и пак се обърна към мен.

— Ти ми спести главоболията.

Хайде, Тацу, къде си, по дяволите?!

Той смъкна ципа на якето си и почтително отстъпи назад, преди да го смъкне от плещите си. Ако беше останал съвсем малко по-близо, щях да му се нахвърля, щом якето стигнеше до лактите му, и Мураками го знаеше.

Погледна стопера, окървавената ми длан, която го стискаше.

— Вържени ли ще го направим? — с абсолютно безизразен глас попита противникът ми. — Добре.

Бръкна в задния си джоб и извади автоматичен нож. Натисна с палец бутона на ръкохватката и острието изскочи напред. По начина на отварянето разбрах, че това е кершоу, качествен нож за уличен бой. Режещият ръб бе черен, покрит с титанов нитрид, около девет сантиметра. Пфу.

Според собствения ми неприятен опит, ако си невъоръжен срещу нож, общо взето имаш четири възможности. Най-добрата е да си плюеш на петите, ако можеш. Втората е моментално да направиш нещо, за да не допуснеш атаката да започне. Третата е да се отдалечиш, за да използваш оръжие с по-голям обseg на действие. Четвъртата е да се хвърлиш в безумно нападение и да се надяваш, че няма да получиш фатално нараняване, докато прегазваш противника си.

Не ме е грижа каква подготовка сте получили, това са единствените ви реалистични възможности и нито една от тях не е особено благоприятна, освен може би първата. Методите за невъоръжен бой срещу нож са фантастика. Хората, които ги преподават, явно никога не са се изправяли срещу решителен нападател с гол нож.

Моите мъжкарски години са поне две десетилетия зад гърба ми и с удоволствие щях да се обърна и побягна, ако можех. Обаче в затвореното пространство на доджото, при по-млад и сигурно по-бърз

противник, застанал между мен и изхода, бягството не представляваше възможност и разбрах, че предполагаемата вероятност да останеш невредим след сблъсък с нож изглежда направо отчаяна.

Озърнах се към сака си. Той лежеше на десетина метра от мен и вероятността да се добера до него и да извадя пистолета, преди Мураками да забие ножа си в мен, не беше голяма.

Мураками се усмихна, хищно хилене на изкуствени зъби.

— Хвърли своето оръжие и аз ще хвърля моето — предложи той.

Наистина беше побъркан. Нямах желание да се бия с него, за да го убия веднага, или да избягам, за да изчакам по-благоприятна възможност. Но можех да отиграя този момент.

— Ще ми кажеш ли каква е цялата работа? — попитах го.

— Хвърли своето оръжие и аз ще хвърля моето — повтори Мураками.

Толкова за игричките. Знаех, че в дъното има различни щанги. Може би щях да успея да стигна до тях, преди да ме догони. Ако имаше свободни дискове, можех да ги хвърлям по него, да го изтоця, да спечеля време, за да извадя пистолета. Мрачна перспектива, като имах предвид рефлексите му за бой с кучета, обаче идеите ми бяха на изчерпване.

— Първо ти.

— Добре, тогава въоръжени — Мураками започна да се приближава към мен. Бавно. Не бързаше.

Напрегнах се и се приготвих да се втурна към щангите.

От предната врата се разнесе тропане и чух някой да изревава „*Кейсацу да!*“ — „Полиция!“ — през рупор.

Мураками рязко завъртя глава към изхода, обаче очите му не се откъснаха от мен. Видях, че тропането го е сепнало, че не е очаквал никого.

Пак се разнесе, блъскане на юмрук по метал. После:

— *Кейсацу да! Акеро!* — Полиция! Отворете!

Тацу, помислих си.

Спогледахме се, вече знаех какво ще направи той. Можеше да е луд, но оцеляваше при всякакви обстоятелства. Постоянно преценяваше шансовете и действаше в съответствие с тях.

Мураками размаха ножа.

— Някой друг път — подхвърли и се затича към дъното.

Хвърлих се към сака си. Когато стигнах до него, той вече беше в съблекалнята и бе затръшнал вратата зад себе си. Щеше да е опасно да го последвам сам. По-добре да изчакам Тацу.

Хукнах към входа. Вратата бе залостена с хоризонтални резета с пружини и ми трябваха няколко секунди, докато проуча заключващия механизъм. В средата имаше колело, което не поддаваше. Ето ключалката, натисни първо нея. Натиснах и завъртях. Резетата се дръпнаха.

Отворих вратата. На прага стояха Тацу и още един мъж с извадени пистолети.

— Вътре — посочих с глава. — Може да излезе през задния изход. Има нож.

— Вече съм пратил човек отзад — отвърна Тацу.

Кимна на партньора си и двамата влязоха в доджото. Последвах ги.

Те забелязаха двамата бодигардове на пода, но видяха, че не са в състояние да избягат. Продължихме към дъното на помещението. Видях, че партньорът на Тацу се насочва към банята.

— Не натам — спрях го. — Натам. В съблекалнята. Там има задна врата, все пак може още да е вътре.

Те приклегнаха от двете страни на вратата, вдигнали пистолети на нивото на кръста си в така наречената поза „трето око“, което демонстрираше известна тактическа далновидност. Тацу кимна и партньорът му, който бе откъм бравата, протегна ръка и натисна вратата навътре, докато Тацу се целеше напред. Когато вратата се отвори, той я проследи с поглед и с оръжието си.

Отново кимване. Двамата влязоха вътре. Тацу водеше. Помещението бе празно. Външната врата беше затворена, но резето бе вдигнато.

— Натам — посочих. — Излязъл е оттам — помислих си за другия човек на Тацу, оня, когото бяха пратили отзад. Двамата с Мураками явно са се засекли.

Те отново заеха позиции и излязоха навън. Последвах ги. Зад сградата имаше дворче, задръстено с контейнери за смет, празни кашони и зарязани строителни материали. От едната страна лежеше ръждясал и разглобен котел за парно отопление. На една гофрирана

стена насреща беше облегат хладилник без вратичка — две от лавиците висяха като вътрешности на изкормено животно.

От двора се излизаше на задна уличка. Там намерихме човека на Тацу.

Лежеше по гръб с отворени очи, все още стиснал безполезния си пистолет в ръка. Мураками го бе разпорил и го беше оставил. Земята наоколо бе мокра от кръв.

— *Чикушо* — чух да ахва Тацу. Майната му.

Той приклепна, за да се увери, че мъжът е мъртъв, после извади мобифона си и заговори по него, докато другият полицаи оглеждаше улицата.

Забелязах отсъствието на рани от отбрана по трупа — нямаше следи от порязване по дланите и китките. Даже не беше вдигнал ръце, за да се защити, камо ли да успее да стреля с пистолета си. Нещастникът. Пистолетът може би му бе, вдъхнал прекалено голяма самоувереност. Всеобща грешка. В някои случаи, а тясната уличка явно бе предоставила такъв, острието побеждаваше куршума.

Тацу се изправи и ме погледна. Гласът му беше спокоен, но виждах сдържаната ярост в очите му.

— Мураками ли?

Кимнах.

— Онези вътре негови хора ли са?

Отново кимнах.

— Пред сградата е паркиран голям мерцедес. Предполагам, че е дошъл с него и се е канел да си тръгне с него. Сега ще бъде принуден да разчита на таксита или на обществения транспорт. Не може да е извършил това — посочи поваления полицаи, — без да се изцапа с кръв. Ще пратим хора да претърсят района. Може би ще успеем да го открием.

— Съмнявам се.

Ноздрите му се издуха.

— Един от двамата, които видях вътре, ми се стори в достатъчно добро състояние, за да го подложим на разпит — отбеляза Тацу. — И това ще ни бъде от полза.

— Когато пристигнахте, отпред имаше ли някой? — попитах. — Мураками опразни доджото точно преди да се появите.

— Имаше неколцина мъже — потвърди той. — Пръснаха се, щом ни видяха. Няма да ни бъдат от непосредствена полза.

— Съжалявам за твоя човек — не знаех какво друго да кажа.

Тацу бавно наклони глава и за миг лицето му сякаш хлътна.

— Казва се Фуджимори. Беше добър човек, способен, идеалист. По-късно днес ще трябва да съобщя на вдовицата му.

Той се изпъна, като че ли да се вземе в ръце.

— Разкажи ми какво се случи и после бягай, преди да пристигнат другите полицаи.

Обясних му. Слушаше ме, без да ме прекъсва. Когато свърших, ме погледна.

— Довечера в седем ме чакай в чайната „Кристи“ в Хараджуку. Не изчезвай. Не ме карай да те търся.

Знаех „Кристи“, много пъти бях ходил там, докато живеех в Токио.

— Ще те чакам — обещах.

— Къде е pistolетът?

— Вътре. В един сак, до предния вход. Бих искал да го задържа.

Той поклати глава.

— Днес ме питаха за него. Трябва да го отчете, иначе ще си имам неприятности. Може би ще успея да ти намеря друг.

— Опитай — мислех си за уверения начин, по който Мураками бе отворил ножа си.

Тацу кимна и сведе очи към проснатия си на земята другар. Стисна зъби, после ги отпусна.

— Когато го пипна, точно така ще постъпя и аз с него.

17.

Излязох на „Кототои-дори“ и хванах такси. Знаех, че макар временно да са спрени от случилото се току-що в доджото, хората на Мураками са наясно, че се намирам в Аса Куса и станцията на метрото е най-вероятното място за засада.

До уговорената с Тацу среща оставах повече от шест часа. Изпитвах странното усещане, че няма къде да отида и какво да правя. Обзе ме трескаво сексуално желание, което някой би нарекъл посттравматична свръхвъзбуда, и си помислих дали да се обадя на Наоми. В момента щеше да си е вкъщи, може би тъкмо се събуждаше. Обаче с Мураками по петите не исках да ходя никъде, където има дори минимална вероятност да ме очакват.

Пейджърът ми завибрира. Проверих го и видях непознат номер.

Набрах го от уличен телефон. Отсреща вдигнаха още на първото иззвъняване.

— Познавате ли ме? — попита на английски мъжки глас.

Познах го. Канезаки, най-новият ми приятел от ЦРУ.

— Моля, просто изслушайте какво имам да ви кажа — продължи той. — Не затваряйте.

— Откъде намерихте този номер?

— От електронната памет на уличните телефони край блока на вашия приятел. Обаче нямам нищо общо със случилото се с него. Току-що научих. Затова ви се обаждам.

Замислих се. Щом имаше достъп до записите на разговорите от уличните телефони, Канезаки можеше да открие номера на пейджърите ми. Хари имаше навика да използва различни платени телефони, за да се свърже с мен, след което се връщаше в апартамента си и чакаше да му се обадя. Ако разполагаш с достъп до телефонните записи, може да забележиш съпаденията — един и същи номер, набран от различни улични телефони в квартала. Ако имаше няколко такива, а предполагам, че има, просто трябваше да ги набереш всички и да елиминираш ненужните по метода на пробата и грешката. Помислих си, че с Хари е трябвало да се сетим за подобна вероятност, не че вече

имаше значение. Дори някой да бе успял да засече номера ми, както явно бе направил Канезаки, щеше да стигне само до един пейджър.

— Слушам ви — казах.

— Искам да се срещнем. Мисля, че можем да си помогнем един на друг.

— Нима?

— Да. Вижте, поемам голям риск. Знам, може би си мислите, че имам нещо общо със случилото се с вашия приятел, и сигурно искате да си отмъстите.

— Може и да сте прав.

— Хм, добре, знам, че и без това можете да ме откриете. Предполагам, че е най-добре да ви обясня какво според мен се е случило, вместо до края на живота си да треперя, че може да се промъкнете зад гърба ми.

— Какво предлагате?

— Среща. Където пожелаете, стига да е на обществено място. Знам, че ако ме изслушате, ще ми повярвате. Но се боя, че може да направите нещо, преди да сте ме изслушали. Като при предишната ни среща.

Замислих се. Ако беше клопка, имаше два начина да се опитат да се доберат до мен. Първо, да пратят хора, които да наблюдават Канезаки, хора, които да се нахвърлят върху мен още щом се появя на сцената. Второ, да го следят отдалече с някакъв предавател — бяха използвали такъв, когато Холцър се бе опитал да ме спипа, предлагайки ми подобна „среща“.

Вторият начин бе по-вероятен, защото трудно щях да забележа хората на Канезаки, ако не се налагаше да поддържат визуален контакт. Можех да използвам детектора на Хари, за да елиминирам възможността от подслушване. И щеше да се наложи да заведа Канезаки на някое пусто място, за да елиминирам първата.

— Къде сте в момента? — попитах го.

— В Тораномон. Близко до посолството.

— Знаете ли „Японски меч“? Антикварния магазин за мечове на „Тораномон 3-чоме“, до станцията?

— Знам го.

— Идете там. Ще ви чакам след трийсет минути.

— Добре.

Затворих. Всъщност нямах намерение да ходя до антикварния магазин, колкото и да обичам да го разглеждам от време на време. Просто исках Канезаки и хората му да ми устроят засада там, докато аз се установя на по-сигурно място.

Взех различни таксита и линии на метрото до портата на императорския дворец „Вадакурамон“. С рояците туристи, батареите охранителни камери и фалангите ченгета, охраняващи важните персони вътре, портата „Вадакурамон“ беше крайно неудобно място да очистиш някого, ако Канезаки и компания бяха намислили това. Привикването му там, след като вече са ми устроили засада другаде, щеше да принуди потенциалната група за проследяване да действа бързо и така да ми даде по-голям шанс да ги забележа.

Когато пристигнах, се обадох на Канезаки от мобифона, който ми бе дал Тацу.

— Промяна на плана — осведомих го.

Пауза.

— Добре.

— Чакайте ме на портата на императорския дворец „Вадакурамон“, срещу токийската гара. Елате веднага. Ще ви чакам отпред. Приближете се откъм гарата, за да видя, че сте сам.

— Ще дойда до десет минути.

Изключих.

Намерих такси на „Хибия-дори“, която пресича булеварда, водещ от токийската гара до императорския дворец. Качих се и помолих шофьора да почака, като му обясних, че скоро имам среща с приятел. Той включи брояча и двамата поседяхме в мълчание.

След десет минути видях Канезаки да се приближава оттам, откъдето го бях инструктирал. Той се озърташе, ала не ме забеляза в таксито.

Свалих мъничко прозореца.

— Канезаки — повиках го, когато ме подминаваше. Той се сепна и ме погледна. — Качвайте се.

Шофьорът отвори автоматичната врата. Канезаки се поколеба — таксито явно нямаше да е „общественото“ място, на което се беше надявал. Все пак се приближи и се вмъкна до мен. Вратата се затвори и потеглихме.

Казах на шофьора да кара по посока на Акихабара, Меката на електрониката в Токио. Наблюдавах улицата зад нас, но не видях нищо необичайно. Никой не бързаше да ни настигне. Изглежда Канезаки бе сам.

Пресегнах се и го претърсих. Не носеше нищо друго, освен мобифона, ключовете и новия си портфейл. Детекторът на Хари мълчеше.

Инструктирах шофьора да мине по задни улички, за да сведе до минимум вероятността някой да ни следи. Слязохме близо до станция Очаномизу и оттам продължихме със серия бързи прехвърляния в метрото и пеш, за да се уверя, че сме сами.

Приключих проверката в Оцука, северния край на метрото за Яманоте. Оцука е жилищен квартал, макар и малко долнопробен, с много салони за масаж и хотели със стаи за по час. Освен хората, които живеят и работят там, той като че ли привлича главно възрастни мъже, търсещи евтини сексуални услуги. Там рядко ходеха хора от бялата раса. Ако ни следяха от ЦРУ, Оцука доста щеше да ги затрудни.

Качихме се по стълбището на втория етаж на ресторант „Роял Хост“, точно срещу станцията. Влязохме и аз се огледах наоколо. Главно семейства, излезли да прекарат една приятна вечер. Двама уморени наглед служещи, избягали от поредната вечер вкъщи. Никой не се открояваше.

Седнахме в ъгъла, откъдето се разкриваше изглед към улицата долу.

Погледнах го.

— Казвай.

Той потърка ръце и се озърна.

— Божичко, ако ме хванат, че го правя...

— Без театър — прекъснах го. — Просто ми кажи какво искаш.

— Не искам да си мислиш, че имам нещо общо със случилото се с твоя приятел. И искам да работим заедно.

— Слушам те.

— Добре. На първо място, струва ми се... струва ми се, че са ми устроили капан.

— Това какво общо има с моя приятел?

— Просто ме остави да започна отначало и ще видиш, става ли?

Кимнах.

— Продължавай.

Той облиза устни.

— Спомняш ли си програмата, за която ти разказах? „Здрач“.

Дойде сервитьорката и в този момент осъзнах, че съм изгладнял. Без да чета менюто, поръчах си сандвич с ростбиф и супата, която предлагаха за деня. Канезаки поиска кафе.

— Спомням си — отговорих.

— Е, програмата „Здрач“ официално е била прекратена преди шест месеца.

— И какво от това?

— Ами всъщност тя все пак продължава и аз я изпълнявам, въпреки че не се отпускат средства. Защо никой не ми е казал? И откъде идват парите?

— Чакай малко — прекъснах го. — По-бавно. Откъде разбра за това?

— Преди няколко дни моят шеф, началника на оперативното бюро, ми каза, че искал да види всички разписки, които, съм получил от доверените лица, участващи в програмата.

— Бидъл ли?

Канезаки ме погледна.

— Да. Познаваш ли го?

— Познавам го. Разкажи ми за разписките.

— Служебна политика. Когато изплащаме възнаграждения, вземаме разписки от доверените лица. Без разписка служителите лесно могат да отклоняват средства.

— И карате тези хора... да се подписват за възнагражденията си, така ли? — смаях се.

— Такава е политиката ни — повтори той.

— А те съгласяват ли се?

Канезаки сви рамене.

— Невинаги, поне отначало. Обучени сме да накараме довереното лице да свикне с това. Първия път изобщо не го споменавах. Втория път му казвах, че това е нова държавна политика, целяща да удостовери, че всички получатели на нашите средства вземат точно каквото им се полага. Ако той продължава да се дърпа, казвах му: добре, поставяш ме в много деликатно положение, но ще видя какво мога да направя за теб. На петия път той вече се е

пристрастил към парите, тогава му заявяваш, че началниците ти са те смъмрили, задето не взимаш разписки, и са те предупредили, че ще ти отрежат финансирането, ако документите не бъдат подписани. Връчваш му разписката и го молиш просто да надраска нещо. Първия път подписът е нечетлив. Постепенно започват да стават по-четливи.

Удивително, помислих си.

— Добре. Бидъл ти иска разписките.

— Да. Дадох му ги, обаче ми се стори странно.

— Защо?

Той заразтрива тила си.

— Когато започна програмата, ми беше казано, че ще пазя всички разписки в своя сейф. Обезпокоих се защо шефът изведнъж ги иска, макар да ми каза, че било рутинна практика. Консултирах се с някои познати в Ленгли, косвено, разбира се. И научих, че за програма с такова равнище на секретност никой не иска да проверява документацията, освен ако до генералния инспектор на Управлението не е подадена официална жалба с конкретни обвинения в измама срещу даден агент.

— Откъде знаеш, че не е точно така?

Канезаки се изчерви.

— Първо, няма причини за това. Не съм извършил нищо нередно. Второ, ако имаше официална жалба, протоколът изисква шефът да ме повика в присъствието на адвокати. Присвояването на средства е сериозно обвинение.

— Добре. Даваш разписките на Бидъл, обаче ти се струва странно.

— Да. Затова започнах да проверявам телеграфната документация на „Здрач“. Телеграмите се номерират последователно и забелязах, че една липсва. Нямах да обърна внимание, ако не ми беше хрумнало да проверя номерата. Обикновено никой не търси телеграмите по номер, прекалено е трудно, пък и номерът не е важен. Обадох се на една колежка от отдел „Източна Азия“ в Ленгли и я помолих да ми прочете телеграмата по телефона. В нея пишеше, че „Здрач“ се прекратява и изпълнението на програмата трябва да бъде преустановено веднага, защото средствата се насочват другаде.

— Смяташ, че някой тук е прибрал телеграмата, за да не разбереш, че програмата е прекратена, така ли? — попитах.

— Да — кимна той.

Сервитърката донесе поръчката ни. Захапах сандвича. Канезаки ми се струваше разговорлив и исках да науча повече. Съвсем скоро щеше да стигне до Хари.

— Разкажи ми още за „Здрач“ — предложих между хапките.

— Какво например?

— Например, кога е започнала програмата. И как си научил за нея.

— Вече ти казах. Преди година и половина ми беше съобщено, че на токийското оперативно бюро се възлага изпълнението на програма за стимулиране на реформите и премахване на пречките пред тях. С кодово име „Здрач“.

Преди година и половина, казах си. Хммм.

— Кой ти възложи изпълнението на програмата? — попитах, въпреки че като се имаше предвид началото ѝ, вече се досещах за отговора.

— Предишният шеф на оперативното бюро. Уилям Холцър.

Холцър, значи, помислих си. Доброто му дело продължава да живее.

— Разкажи ми как ти представи нещата. По-подробно.

Канезаки се озърна наляво, което за повечето хора е невролингвистичен признак по-скоро за припомняне, отколкото за съчиняване. Ако беше погледнал в другата посока, щях да заподозра, че ме лъже.

— Каза ми, че „Здрач“ е вътрешноведомствена секретна програма и че иска аз да я оглавя.

— Точно в какво се изразяваше ролята ти?

— Разработка на доверени лица, изплащане на средства, цялостно ръководство на програмата.

— Защо я е възложил на теб?

Той сви рамене.

— Не го попитах.

Сподавих смеха си.

— Сторило ти се е напълно естествено, че въпреки твоята младост и неопитност той е забелязал способностите ти и е решил да ти повери нещо толкова важно, така ли?

Канезаки се изчерви.

— Нещо подобно, предполагам.

За миг затворих очи и поклатих глава.

— Канезаки, известно ли ти е какво значи „подставено лице“ и „изкупителна жертва“?

Лицето му стана още по-червено.

— Може и да не съм толкова тъп, колкото си мислиш.

— Какво друго?

— Холцър твърдеше, че подкрепата за реформата ще се изразява в преливане на пари към конкретни политици с реформистки цели, подкрепяни от правителството на Съединените щати. На теория, за да се състезаваш в японската политика, имаш нужда от достъп до огромни суми пари. Иначе не можеш да останеш в играта, затова след време всеки или се корумпира, защото взема подкупи, или отпада, защото отказва. Ние щяхме да променим уравнението с алтернативен източник на средства.

— Средства, отчитани с разписки.

— Такава е политиката, да. Казах ти.

— Предполагам, че когато подписват разписките, твоите доверени лица ги докосват с пръсти, нали?

Той сви рамене.

— Естествено.

За миг се запитах защо назначават хора веднага след колежа.

— Любопитен съм дали ще се сетиш каква полза може да има някой от подписани документи с пръстови отпечатъци, потвърждаващи получаването на средства от ЦРУ — казах.

Канезаки поклати глава.

— Не е каквото си мислиш. ЦРУ не използва изнудване.

Засмях се.

— Виж, не казвам, че не използваме изнудване, защото сме много почтени — с почти комедийна сериозност продължи той. — А защото е доказано, че не действа. С изнудване можеш да си осигуриш краткосрочно съдействие, но като цяло то не е ефикасно средство за контрол.

Вперих очи в него.

— ЦРУ изглежда ли ти организация, която мисли особено за бъдещето?

— Опитваме се да бъдем такава, да.

— Е, щом не те разследват за присвояване на средства и изнудването е неприемливо в ЦРУ, какво смяташ, че прави Бидъл с ония разписки?

Канезаки сведе поглед.

— Не знам.

— Тогава какво искаш от мен?

— Има още едно странно нещо.

Повдигнах вежди.

— Според протокола, преди всяка среща с доверено лице агентът официално трябва да подаде формуляр със съответните детайли: кой, къде, кога. Целта е други агенти да могат да използват информацията, ако се случи нещо лошо. След искането на шефа подадох формуляр, че довечера имам среща с доверено лице, въпреки че всъщност нямам, обаче не вписах мястото на срещата.

— И са те привикали.

— Да. А това е странно. Никой не би трябвало да проявява интерес към данните преди срещата. Формулярите са предвидени като мерки за след това. Всъщност, ние най-често изобщо не си правим труда да подаваме формуляри преди срещите. Голяма досада е. И никой не ни прави забележка за подобен пропуск.

— И какво мислиш?

— Че някой следи тези срещи.

— Защо?

— Не... Не знам.

— Тогава не виждам как мога да ти помогна.

— Добре. Възможно е някой да събира доказателства, че съм продължил сам програмата „Здрач“ след прекратяването ѝ. Може би, в случай че излезе наяве, Бидъл или там някой друг просто ще стовари вината върху мен — Канезаки ме погледна. — Като изкупителна жертва.

Този хлапак в края на краищата може и да не беше чак толкова наивен.

— Още не си ми казал какво искаш от мен — напомних му.

— Моля те довечера да разузнаеш и да ми кажеш какво си видял. Втренчих се в него.

— Поласкан съм, обаче не е ли по-добре да се обърнеш към генералния инспектор на ЦРУ?

— С какви улики? Само с подозрения ли? Пък и доколкото знам, генералният инспектор и шефът на оперативното бюро са следвали заедно в Йейл. Не забравяй, преди шест месеца програмата „Здрач“ е била прекратена. От този момент тя е станала незаконна. А аз през цялото време продължавах да я изпълнявам. Преди да мина по каналния ред, трябва да разбера какво точно става.

Помълчах, после попитах:

— Какво ми предлагаш в замяна?

— Ще ти кажа каквото знам за приятеля ти.

Кимнах.

— Ако информацията ти е убедителна и ценна, ще ти помогна.

— Няма ли да се отметнеш?

Пак го измерих с поглед.

— Ще трябва да поемеш риска.

Канезаки се нацупи като хлапе, което си мисли, че е отпратило основателно искане, и е обидено, че не го взимат на сериозно.

— Добре — отвърна след малко. — Миналия път ти казах, че сме идентифицирали Харуйоши Фукасава като твой сътрудник, засичайки писмо от него до Кавамура Мидори. От писмото научихме само малкото му име, което се пише с необичайна комбинация от канджи, и пощенското клеймо от централната поща в Чуо-ку.

Това напълно съответстваше на заключението, до което бяхме стигнали и двамата с Хари. — Продължавай.

— Щеше да се наложи да пресеем много информация, ако искахме тези две сведения да ни дадат резултат. Жилищни регистрации, данъчни архиви, такива неща. Трябваше да работим в концентрични кръгове, започвайки от клеймото в Чуо-ку. Това означаваше работна ръка и местен опит.

Кимнах, бях наясно какво следва.

— Затова сте потърсили друг източник.

— Да. Доверено лице на оперативното бюро на име Ямаото.

Божичко, със същия успех бяха могли да пратят наемен убиец на Хари. Затворих очи и за миг се замислих.

— Казахте ли на Ямаото защо се интересувате от Фукасава?

Канезаки поклати глава.

— Не, естествено. Казахме му само, че искаме да знаем къде живее и работи човек с такова име.

— И какво се случи после?

— Не знам. Ямаото ни даде искания адрес. Следяхме Фукасава доста усърдно, обаче той вземаше мерки и никога не можехме да вървим по петите му достатъчно дълго, за да стигнем до теб.

— Не ми казваш нещо, което вече да не знам. Ами смъртта на Фукасава?

— Онзи ден отидох при блока му с дипломатическата охрана, за да се опитам да го проследя, както обикновено. Казах на Бидъл, че не смятам идеята за добра след предишната ни среща, че това е опасно лично за мен, но той настоя. Така или иначе, забелязах необичайно оживление. Полицейски коли и хм... група от чистота. Заради тротоара. Загледах се и разбрах какво се е случило. Когато му съобщих, Бидъл пребледня като платно.

— Което значи?

— Според мен той беше едновременно изненадан и разстроен. Значи за смъртта на Фукасава е виновен някой друг. Предполагам, че не е било злополука. Оставате вие с Ямаото. Тъй като ти си тук и явно те е грижа, допускам, че двамата с Фукасава не сте се скарали за нещо. Остава Ямаото.

— Да речем, че си прав. Защо?

Той мъчително преглътна.

— Не знам. Искам да кажа, по принцип, предполагам, че Фукасава или е представлявал някаква опасност, или вече не е бил полезен, но не знам нищо повече.

— Някога виждал ли си го с жена?

Канезаки кимна.

— Да, няколко пъти сме го виждали да идва и да излиза с някоя си Юкико Нохара. Тя работи в един клуб в Ногизака, казва се „Дамаск Роуз“.

Замислих се за няколко минути. Инстинктът ми подсказваше, че е откровен. Заради малкото, което ми бе казал, нямах намерение да поема рисковете, свързани с провеждане на разузнаването, което искаше той.

Таку обаче можеше да прояви интерес. И може би щеше да използва оскъдната информация на Канезаки по-добре от мен.

— След няколко часа имам среща с един човек, който може да ти помогне да си решиш проблема — казах му. — Човек, който може да

направи повече от мен.

— Това означава ли, че ми вярваш?

Погледнах го.

— Още не съм решил.

Той замълча, после каза:

— Портфейлът ми.

Повдигнах вежди.

— Къде е портфейлът ми?

Подсмихнах се.

— Няма го.

— В него имаше петдесет хиляди йени.

Кимнах.

— Точно колкото за разкошна вечеря с „Русо Шамбертен“ осемдесет и пета в един мой любим ресторант. Трябваше обаче да се бръкна в собствения си джоб за „Вега Сицилия Унико“ седемдесета, което пих с десерта, така че следващия път, когато си наумиш да ме следиш, вземи малко повече кинти, става ли?

— Ти ме ограби — изсумтя Канезаки.

— Имаш късмет, че не плати много по-висока цена, задето ме следеше, синко. А сега да видим дали човекът, с когото имам среща, ще пожелае да ти помогне.

Заведох го в „Кристи Тий Кейк“, изисканата *кисатен*, която беше предложил Тацу. Извървахме пеш краткото разстояние от станцията Хараджуку. Собственикът, който сигурно си ме спомняше и не бе забравил предпочитанията ми за избор на място от дните ми в Токио, ни отведе при една от масите в дъното на продълговатото помещение с Г-образна форма, където можехме да седнем, скрити от витрината.

Канезаки си поръча чай „Асам“. Аз поисках жасминов, за мен и за третия човек, когото очаквахме скоро. Реших, че след такъв ден двамата с Тацу нямаме нужда от кофеин.

Докато го чакахме, поговорихме за общи неща. Канезаки се оказа изненадващо словоохотлив, сигурно от нервност при създалите се обстоятелства.

— Как се насочи към тази работа? — поинтересувах се.

— Аз съм трето поколение американски японец — отвърна младежът. — *Сансеи*. Родителите ми знаят японски, но вкъщи разговаряха на английски с мен и аз научих само онова, което усвоих

от техните родители. От колежа ме пратиха на курс в Япония, в Нагано-кен, и ми хареса. Свърза ме с корените ми, нали разбираш? После изкарах всички възможни курсове по японски и дойдох тук още веднъж. През последната година в колежа се запознах с един вербовчик от ЦРУ в кампуса. Той ми каза, че Управлението търсело хора с отлични езикови способности — японски, китайски, корейски, арабски. Помислих си, какво пък, по дяволите. Явих се на тестовете, провериха произхода ми и сега съм тук.

— Работата отговаря ли на очакванията ти? — подсмихнах се.

— Не съвсем. Но ме бива да се приспособявам към трудни условия. Може и да съм по-издържлив, отколкото си мислиш, знаеш ли.

Сетих се за изненадващата му липса на страх при първата ни среща, за начина, по който се беше съвзел, след като ме видя да очисти партньора му, и бях склонен да се съглася с него.

— Така или иначе, главното е, че работата ми дава възможност да служа на интересите и на двете страни — продължи Канезаки. — Тъкмо това ме привлече към нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Съединените щати искат Япония да се реформира. И Япония иска да се реформира, обаче ѝ липсват вътрешните ресурси за това. Следователно *гаяцу* от страна на Щатите е в интерес и на двете страни.

Гаяцу означава „чуждестранен натиск“. За миг се запитах дали има друг език, на който да съществува специална дума за подобно нещо.

— Звучи доста идеалистично — отбелязах аз, навярно не успявайки да крия съмнението си.

Той сви рамене.

— Възможно е. Но сега светът е един. Ако потъне, японската икономика ще повлече Съединените щати със себе си на дъното. Затова американските идеали и прагматизъм, от една страна, и японските потребности, от друга, съвпадат. Чувствам се щастливец, че мога да работя за добруването и на двете страни.

За миг си представих как след десет години този хлапак се кандидатира за изборна длъжност.

— Мислил ли си какво ще направиш, ако някога се наложи да избираш?

Канезаки ме изгледа.

— Аз съм американец.

Кимнах.

— Тогава, стига Америка да следва идеалите си, би трябвало да си добре.

Сервитърът донесе чая ни. След малко се появи Тацу. Даже да се изненада, че ме вижда с Канезаки, не го показа. Имаше лице на истински картоиграч.

Канезаки ме стрелна с поглед, после се обърна към Тацу.

— Ишикура-сан — попривдигна се от мястото си той.

Тацу му кимна за поздрав.

— Вие ни съобщихте, че той е мъртъв — посочи ме с глава Канезаки.

Тацу сви рамене.

— На времето така си мислех.

— Защо не се свързахте с нас, когато разбрахте, че е жив?

Зърнах искрици смях в очите на Тацу в отговор на прямотата на хлапака.

— Нещо ми подсказва, че не съм сбъркал, като не съм го сторил.

Канезаки сбърчи чело, после кимна.

— Може и да е вярно.

Погледнах го.

— Разкажи му всичко, което сподели с мен.

И той му разказа. Когато свърши, Тацу отбеляза:

— Най-вероятното обяснение на тези необикновени събития е, че началникът на оперативното бюро Бидъл или някой друг в ЦРУ се готви да те превърне в Оливър Норт на двацет и първи век.

— В Оливър Норт ли? — учуди се Канезаки.

— Да, от скандала с Иран и контрите — поясни Тацу. — Правителството на Рейгън реши да заобиколи конгресната забрана върху средствата за никарагуанските контри, като продава оръжие на иранските „умерени“ и пренасочва стоката към контрите без знанието на Конгреса. Оливър Норт беше служител от Съвета за национална сигурност, който изпълняваше програмата. Когато изтече информацията, за да не обвинят тях, неговите началници в СНС и Белия дом го накиснаха, че е изпълнявал програмата без тяхно знание.

Канезаки пребледня.

— Не съм мислил за нещата от тази гледна точка — рече той, озъртайки се насам-натам, сякаш в опит да преоткрие обстановката. — Божичко, прав сте, наистина ще стане като в този скандал. Не знам кой изобщо е измислил програмата „Здрач“, обаче някой я е прекратил, може би Ленгли, СНС или сенатската Комисия по разузнаване. А токийското оперативно бюро все още я изпълнява, аз все още я изпълнявам, със средства от някакъв източник, нерегламентиран от Конгреса.

Имах чувството, че си представя как полага клетва пред специална конгресна комисия, създадена да разследва последния скандал, как седи сам с вдигната ръка, конгресмените и техните помощници, лицемерно морални зад полирания си дървен президиум, прожекторите на видеокамерите, горещи и ослепителни, докато неговите началници цъкат с език и пускат информация до пресата за надарения млад агент от ЦРУ, чиито прекалено силни убеждения са го накарали да престъпи границата на законността.

Тацу се обърна към мен.

— Трябва да ти кажа нещо.

Повдигнах вежди.

— Кавамура Мидори. В желанието си да те открие, е ангажирала японска частна детективска фирма. В много от тези фирми работят бивши служители на Кейсацу-чо и други правоохранителни организации и аз имам връзки в някои от тях. Тя е знаела къде живее твоят приятел и е дала на фирмата адреса му. Опитали са се да го проследят, но явно не са успели, защото е вземал съответните мерки. Не са открили местонахождението ти. Смятам, че затова Кавамура-сан неотдавна дойде в службата ми и ме заплаши със скандал. Другите ѝ средства да те открие явно не са се оказали успешни.

Сигурно беше използвала наследството от нейния старец — плодовете на корупцията, които бяха обогатили него и отвратили нея. Каква ирония.

Помислих си за нейната уклончивост в „Империал“. Сега знаех причината. Беше наела частен детектив да следи Хари и не искаше да ми каже.

— Дали някоя от тези детективски фирми е свързана с Ямаото?
— попитах.

— Несъмнено.

— Затова е пратил Юкико при Хари — най-после разбрах аз. — Не е било по искане на ЦРУ — те не са му казали, че Хари е свързан с мен. Информирали са го хората от детективската фирма на Мидори. Тя им е възложила да следят Хари, за да открият мен. Когато тази информация е стигнала до Ямаото, той е пожелал сам да я провери — и е постигнал по-добър резултат от детективската фирма и дори от ЦРУ. Задачата на въпросната жена е била да стои близо, съвсем близо, и да научи колкото може повече, за да им помогне да стигнат до мен.

Представих си го. Ямаото, сигурно чрез посредници, кара шефа на Хари да го заведе да „празнуват“ заради някакъв доволен клиент. Шефът на Хари не знае причината за всичко това, а само къде и кога трябва да отиде с Хари. Там ги чака Юкико с версията за конфигурирането на нейния макинтош и сладострастните си очи. Хари гълта цялата история, без дори да хлъцне. И отвежда Юкико и нейните шефове право в апартамента си, а оттам и при мен.

— Защо обаче са го убили? — попита Канезаки.

Свих рамене. Спомних си изръмжаването на Мураками: „Не се казваш Араи. А Рейн.“

— След това Хари повече не им е трябвал. Юкико е научила за някои негови способности — бивш служител от Агенцията за национална сигурност, блестящ хакер. Смятали са го за мой помощник. Най-добре да го елиминират от играта.

Замислих се колко категоричен бе отказът на Хари да повярва, колко враждебна беше реакцията му към всякакво предположение, че Юкико може да му готви капан. Въздъгнах.

— Сигурно така са открили и кой съм. С Хари имахме спор за момичето. Възможно е да ѝ е казал, че има приятел, който му е наговорил еди-какво си, приятел, когото нейният шеф наскоро е завел в „Дамаск Роуз“. В такъв случай са събрали две и две. А може да са показали видеозаписа от клуба на Ямаото, който ме познава. Няма значение. Щом са узнали, решили са, че Хари вече не им е полезен.

Последва дълго мълчание. Накрая Тацу го наруши.

— Какво предлагате да направим, Канезаки-сан?

Хлапакът го погледна с неуверено изражение.

— Ами, отначало исках някой извън ЦРУ да проведе разузнаване довечера, за да види дали ме следят, дали някой ми готви капан, или там каквото и да е. Но не вие. Вие сте...

Тацу се усмихна.

— Аз съм от Кейсацу-чо.

— Да. Не бива японското ФБР да наблюдава среща на агент от ЦРУ с важно доверено лице.

— Мислех, че тазвечерната среща е измислена само за да проверите теорията си, че някой желае злото на вашите доверени лица.

— Измислена е. Обаче попълних формуляр, представящ я като истинска. Ако ме пипнат с вас, последиците ще бъдат същите.

Тацу сви рамене.

— Ако някой ни види заедно, можете да му кажете, че сте ме разработвали като доверено лице. След предишния контакт, който осъществихте заедно с началника на оперативното бюро Бидъл, когато търсехте нашия приятел тук.

Канезаки се втренчи в него.

— Може би наистина ви разработвам.

Тацу знаеше, че ще го кажеш, малкият, помислих си.

— Виждате ли? — рече Тацу. — Не е чак толкова невероятно.

Спомних си един стар покерджийски лаф: ако се огледаш наоколо и не забележиш будалата, значи си ти.

Тримата дълго мълчахме. Накрая Канезаки тежко въздъхна.

— Не мога да повярвам, че го правя. Може да вляза в затвора.

— Заради една среща с потенциално важно доверено лице? — попита Тацу и разбрах, че сделката е сключена.

— Да — отвърна Канезаки, по-скоро на себе си. — Точно така.

Сетих се за още една поговорка, която бях чувал някога: Найлесно е да продадеш на продавач.

Канезаки бе преминал обучение как да накара довереното лице да подпише разписка. Преди малко дори се беше хвалил колко ловко може да го направи добрият агент. И все пак току-що бе престъпил една граница, без изобщо да погледне надолу, за да види дали има такава.

Спомних си схемите на хранителната верига — риба, погълцана от по-голяма риба, на свой ред погълцана от още по-голяма.

Хвърлих поглед към Канезаки. Поне Тацу няма да те предаде, помислих си. Освен ако не е принуден.

18.

Всички си тръгнахме, за да може Канезаки да отиде на „срещата“ си и Тацу да организира контрашпионажа. Уговорихме се да се срещнем пак в „Кристи“ след два часа. Преди да се разотидем, попитах Тацу дали е успял да ми осигури нов пистолет. Отговори, че не е.

Прекарах известно време, разглеждайки антиките в подземие то на съседния Ханае Мори Билдинг. Магазините бяха затворени, но през витрините се възхитих на изящните стъклени произведения в стил ар нуво от художници като Даум Нанси и Емил Гале. Потънах в миниатюрните светове, изобразени върху вазите и чашите: зелена морава, обитавана от летящи водни кончета, мелници, дремещи под снежно покривало, гора с толкова чувствени дървета, че сякаш се поклащаха в стъклената си неподвижност.

Върнах се при „Кристи“ много преди уреченото време, обаче не изчаках там. Вместо това проверих местата, които можеха да се използват за наблюдение, ако някой се интересуваше от посетителите на чайната, и след като се уверих, че няма никой, кацнах като един от зловещите токийски гарвани на върха на склона отдясно на заведението, наблюдавайки входа му. Видях Канезаки, а после и Тацу да се връщат. Изчаках, да се уверя, че не ги следят, и се спуснах долу при тях.

— Чакаме те — рече Тацу, когато влязох. — Не исках да започна без теб.

— Извинявай — отвърнах. — Имах малко работа.

Той ме измери с поглед, като че ли знаеше точно каква е причината за закъснението ми, после се обърна към Канезаки.

— Взех със себе си двама души да наблюдаваме района около мястото на предполагаемата ти среща. Открихме човек, който се опитваше да снима.

Канезаки се ококори.

— Да снима ли?

Тацу кимна с глава.

— И какво направихте? — попита хлапакът.

— Задържахме го.

— О, божичко. — Канезаки сигурно си представяше заглавията в утрешните вестници. — Официално ли го арестувахте?

Тацу поклати глава.

— Неофициално.

— Кой е той?

— Казва се Едмънд Грец. Дошъл в Токио преди три години с надеждата да си изкарва прехраната като фотограф на свободна практика, мечтаейки за моделите по сцените на световните ревюта. Вместо това се наложило да дава уроци по английски в различни японски фирми. Накрая обаче все пак успял да намери някой, който се интересувал от неговите фотографски способности.

— Управлението ли? — попита Канезаки, целият пребледнял.

— Да. Работи на хонорар. Преди шест месеца получил подготовка по разузнаване, контраразузнаване и други секретни методи. Оттогава ЦРУ на три пъти се възползвало от услугите му. Винаги му съобщавали часа и мястото, където трябвало да се проведе срещата, и го инструктирали да я заснеме.

— Откъде е знаел кого да фотографира?

— Давали му снимка на етнически японец, който щял задължително да участва в срещите.

— Моя снимка?

— Да.

Учудено поклатих глава. На визитките ти би трябвало просто да пише „изкупителна жертва“, помислих си.

— А връзката на Грец?... — попита Канезаки.

— Началникът на оперативното бюро — отвърна Тацу. — Джеймс Бидъл.

— Същият, който ти е поискал разписките — обадох се аз.

— Да — потвърди Тацу.

— Предполагам, че фотографът не е бил в състояние да хвърли светлина върху причините — прибавих.

Тацу поклати глава.

— Грец е само изпълнител. Има известни способности като фотограф. Но не знае нищо. Най-голямата му грижа беше никой да не разбере, че сме го задържали, за да не изгуби допълнителните си доходи и да не го депортират.

— Нищо повече ли не успяхте да измъкнете от него? — попита Канезаки.

Тацу сви рамене.

— Моите хора не го разпитваха много любезно. Не вярвам да е скрил нещо.

— Какво е правил после със снимките? — поинтересува се хлапакът.

— Предавал ги е на Бидъл.

Канезаки барабанеше с пръсти по масата.

— Какво ще направи с тези снимки? Защо ми причинява такова нещо?

— Може би ще успее да разбере — каза Тацу.

— Как?

Тацу поклати глава.

— Нека първо направя някои дискретни проверки. Скоро ще се свържа с вас.

Канезаки присви очи.

— Защо ми помагате?

— Имам основания да не допусна скандал. А и реформаторите, на които сте се опитвали да помагате, не бива да пострадат от всичко това.

Лицето на хлапака се поотпусна. Беше уплашен. Искаше му се да повярва, че има приятел.

— Добре.

Той се изправи да си върви. Бръкна в джоба на сакото си, извади визитка и я подаде на Тацу.

— Моля ви, свържете се с мен веднага щом научите повече.

Тацу също стана на крака и му подаде своята картичка.

— Непременно.

— Благодаря ви.

Тацу ниско се поклони.

— *Кочира косо.* — Аз също.

Канезаки ми кимна и се отдалечи.

Изчаках малко, докато напусне чайната, и казах:

— Да вървим.

Тацу разбра. Веднъж като тийнейджър на един купон набих някакво момче. То си тръгна, докато аз се наслаждавах на усещането,

че съм герой. Момчето се върна след половин час, само че този път водеше двама свои приятели. Тримата ме пребиха жестоко. Добър урок. Научих, че когато срещата свърши, веднага си тръгваш, освен ако не си готов да рискуваш някой да те причака.

Запътихме се към „Инокашира-дори“. Неподвижният сумрак на парка Йойоги остана от дясната ни страна.

— Как мина днес? — пътьом попитах. — Със съпругата на твоя човек. Вдовицата.

Изтекоха няколко секунди, преди да отговори.

— Фуджимори-сан — рече той и не бях сигурен дали говори за падналия си другар или за жена му. — Имам късмет, че по време на службата ми в Кейсацу-чо ми се е налагало да водя само три такива разговора.

Продължихме пътя си в мълчание. После го попитах:

— Успя ли днес да откриеш Мураками?

Тацу поклати глава.

— Не.

— Разпита ли оня тип?

— Още не.

— Защо искаше да се срещнем тая вечер?

— Исках да си наблизю, в случай че попаднем на гореща следа от Мураками.

— Значи вече е лично, така ли?

— Лично е — потвърди той.

Известно време продължихме, без да говорим.

— Ще ти кажа нещо — наруших тишината аз. — Точно когато си мисля, че започвам да се уморявам, ЦРУ прави нещо, с което наистина ме изненадва — праща фотограф да заснеме собствените си агенти, в случай че се наложи да ги пожертва. Освежаващо е.

— Нямахте фотограф — рече Тацу.

Спрях и го зяпнах.

— Какво?

Той сви рамене.

— Измислих си го.

Поклатих глава и запремигнах с клепачи.

— Не е имало никакъв Грец, така ли?

— Има Грец, в случай че Канезаки се сети да провери. Дребен наркопласъор, когото веднъж арестувах и пуснах. Имах чувството, че по-късно може да ми бъде полезен.

Не знаех какво да кажа.

— Обясни ми какво пропускам, Тацу.

— Всъщност не е нищо особено. Просто дадох на Канезаки потвърждение, че страховете му не са параноя, а аз се сдобих с приятел.

— Защо?

— Исках да бъде напълно убеден, че наистина му готвят капан. Още нямаме достатъчно информация и не знаем какви мерки да вземем. Но е добре да разчита на мен. Дори с нетърпение да очаква помощта ми.

— Готвят ли му капан, как мислиш?

Той сви рамене.

— Кой знае? Това, че Бидъл е поискал разписките, ми се струва подозрително, както и онази липсваща телеграма, но не претендирам да съм наясно с всички бюрократични процедури в ЦРУ.

— Защо Бидъл проявява толкова силен интерес към срещите на Канезаки?

— Не знам. Но не и за да ги фотографира. Моите хора не забелязаха нищо необичайно на мястото на срещата. И определено нямаше човек с фотоапарат.

Държеше се ужасяващо откровено с мен и разкриваше своето лицемерие. Сигурно по този начин ми показваше, че ми има доверие. Вътрешните и външните хора. Ние и те.

Отново закрачихме нататък.

— Тогава сме извадили късмет, че хлапакът се обърна към мен с подозренията си — отбелязах.

— И че ти се обърна към мен. Благодаря ти за това.

Поклатих глава.

— Какво знаеш за „Здрач“?

— Не повече от онова, което ни разказа Канезаки.

— Политиците, които поддържа програмата — работиш ли с някого от тях? Може би с онези, за които изобщо не се споменава в диска?

— С някои.

— Какво се е случило? Научил си от диска, че не са в мрежата на Ямаото. Тогава какво?

— Предупредих ги. Просто споделих с тях информацията си за методите на Ямаото и за това кой сред тях е негово подставено лице, направих ги значително по-разумни и по-трудни мишени.

— Знаеше ли, че получават пари от ЦРУ?

— Знаех за някои, не за всички. Постът ми позволява само да защитавам тези хора от методите на Ямаото за изнудване. Но Канезаки е прав, че в японската политика парите играят важна роля и честните политици имат нужда от средства, за да се състезават с финансираните от Ямаото кандидати. А аз не мога да им ги осигуря.

Около минута вървахме в мълчание. После той продължи:

— Признавам, с изненада научих, че тези хора са толкова глупави и подписват разписки за получените от ЦРУ средства. Обвинявам себе си, задето подцених лековерността им. Трябваше да се досетя. Като порода, политиците могат да бъдат удивително тъпи, дори когато не са продажни. Иначе на Ямаото щеше да му е много по-трудно да ги контролира.

Замислих се за миг.

— Прощавай, че го казвам, Тацу, обаче всичко това не е ли просто изгубено време?

— Защо?

— Защото даже тези хора да имат някакви идеали, даже да можеш да ги защитиш от Ямаото, даже да имат достъп до средства, наясно си, че те не могат да променят нищо. Политиците в Япония са само украса. Бюрократите командват парада.

— Нашата система е странна, нали — рече той. — Неудобна комбинация от родна история и чуждестранна намеса. Бюрократите определено са могъщи. Като функция, те са потомци на самураите с всичко, което произтича от този произход.

Кимнах. След установяването на периода Мейджи през 1868-ма самураите се подчиняваха само на императора, за когото се смяташе, че произхожда от боговете, връзка, осигуряваща невероятен статут.

— Тогава военната система ги е поставила начело на индустриалната икономика — продължи събеседникът ми. — Американската окупация запази тази система, за да може Америка да

управлява чрез бюрокрацията, вместо с изборни политици. Всичко това доведе до нарастване на престижа и властта им.

— Винаги съм казвал, че властта на бюрократите в Япония е своеобразен тоталитаризъм.

— Така е. Но се отличава с това, че няма Голям брат. По-скоро самата структура функционира като Голям брат.

— Точно това искам да кажа. Какво ще спечелиш, като защитаваш шепа избрани политици?

— Засега не много. Днес политиците действат главно като посредници между бюрократите и гласоподавателите. Тяхната задача е да осигурят на избирателите си най-голямото възможно парче от баницата, която контролират бюрократите.

— Като лобистите в Съединените щати.

— Да. Но политиците се избират. Бюрократите — не. Това означава, че гласоподавателите упражняват теоретичен контрол. Ако избираха политиците с условие да обуздаят бюрокрацията, бюрократите щяха да се поддадат, защото властта им е функция на техния престиж, и да се противопоставят на явен политически консенсус означава да рискуват този престиж.

Не отговорих. Разбрах го, макар да подозирах, че дългосрочността на плановете му в крайна сметка ще ги направи безплодни.

Няколко минути вървахме в мълчание. После Тацу спря и се обърна към мен.

— Искам да си поговориш с началника на оперативното бюро Бидъл.

— С удоволствие — отвърнах. — Канезаки смята, че Бидъл се е изненадал от вестта за смъртта на Хари, обаче ми се ще да се уверя в това. Проблемът е как да стигна до него.

— Името на началника на оперативното бюро на ЦРУ се съобщава на японското правителство. Много негови движения не са тайна за Кейсацу-чо. — Той бръкна в джоба на самото си и извади снимка. Видях около четирийсет и пет годишен бял мъж с тясно лице и нос, късо подстригана пясъчноруса оредяваща коса и сини очи зад очила с рамки от черупка на костенурка.

— През уикендите господин Бидъл пие следобедния си чай в „Жарден дьо Лусен“, в Хараджуку — осведоми ме Тацу. — Сграда две.

На „Брамс-но-комичи“.

— Човек на навика, а?

— Господин Бидъл явно смята, че рутината е полезна за ума.

— Възможно е — замислих се. — Но може да е вредна за тялото.

Тацу кимна утвърдително.

— Защо не го посетиш утре?

Погледнах го.

— Бих могъл.

Дълго вървях, след като се разделих с Тацу. Мислех за Мураками. Опитвах се да открия пресечните точки между неговото неустановено съществуване и по-конкретния свят наоколо. Нямаше много: доджото, „Дамаск Роуз“, може би Юкико. Знаех обаче, че известно време той ще стои далеч от тях, навярно задълго, също като мен. Освен това бях наясно, че ще играе същата игра срещу мен. Радвах се, че от негова гледна точка сериозните пресечни точки също няма да са много.

И все пак ми се щеше да задържа глока на Тацу. Обикновено не обичам да нося оръжие. Пистолетите са шумни и балистичните експертизи могат да свържат изстреляния от теб куршум с оръжието, което все още се намира у теб. Пък и ако в Япония те пипнат с огнестрелно оръжие, затворът не ти мърда. Ножовете не са много подобри. Ножът оставя мръсотия, която може да те изцапа целия. И всяко ченге, което изобщо струва нещо, в която и да е страна, се отнася с всеки, заловен със скрит нож, дори да е малък, като с опасен заподозрян, изискващ извънредно внимание. Но докато Мураками беше на свобода и ме дебнеше, съотношението между риска и ползата от скритото оръжие донякъде се променяше.

Зачудих се дали Тацу ще измъкне нещо полезно от оня тип, чието коляно бях счупил. Съмнявах се. Мураками знаеше, че Тацу работи по тоя въпрос, и щеше да промени маршрутите си с оглед на информацията, която би могъл да разкрие под натиск арестуваният.

Юкико също можеше да знае нещо полезно. Мураками щеше да предвиди и това, но все пак си струваше да проверя. Особено след станалото с Хари интересът ми към нея вече не беше обвързан с интереса ми към нейния шеф.

Представих си я, дългата коса, надменната самоувереност. След смъртта на Хари сигурно вземаше предпазни мерки. Мураками можеше дори да я предупреди да внимава. Но тя не беше трудна мишена. Можех да се добера до нея. И ми се струваше, че знам как.

Отидох в един магазин за шпионски принадлежности в Шинджуку, за да купя някои неща, от които щях да имам нужда. Човек почти можеше да се изплаши от предлаганото на клиентите: безобективни фотоапарати и подслушватели за телефон. Лазерни оръжия и сълзотворен газ. Бормашини с диамантени свредла и шперцове. Всичко това „само за изследователски цели“, естествено. Задоволих се с тактическа палка в стила на тайните служби, парче черна стомана, което се сгъваше до двайсетина сантиметра и се разгъваше до шейсет и шест с едно движение на китката.

Следващата ми спирка беше магазин за спортни стоки, откъдето купих ролка здрава рибарска корда от моноvlakно, бяла лепенка, ръкавици, вълнена шапка, наполеонки и брезентова торба. Третата спирка, дрогерия, ме снабди с евтин одеколон, пешкир за ръце, кутия цигари и кибрит. После се отбих в обществена тоалетна за незабелязано преобличане. След това в магазин за карнавално облекло — за перука и развалени изкуствени зъби. Накрая, в магазин за опаковъчни стоки, за двайсетметрова ролка прозрачен скок. Шинджуку, напяхах си като рекламна мелодия. За всичките ви нужди.

Отседнах в поредния бизнес хотел, този път в Уено, Нагласих будилника да звъни в полунощ и си легнах.

Когато будилникът ме събуди, нахлузих наполеонките под дрехите си и стегнах палката за китката си с двойна дължина лепенка. Намокрих пешкира и го изстисках, прибрах го при другите покупки в брезентовата торба и се запътих към станцията, където намерих уличен телефон. Все още пазех визитката, която бях взел при първото си посещение в „Дамаск Роуз“. Набрах телефона, написан на нея.

Отговори ми мъж. Можеше да е Червендалестия, обаче не бях сигурен.

— Хай, „Дамаск Роуз“ — каза той. Чух японска поп музика и си представих танцърките на двата подиума.

— Ало — обадох се аз на японски, като малко повиших глас, за да го преправя. — Бихте ли ми казали кой е там тая нощ?

Гласът изброи пет-шест имена. Сред тях беше Наоми. И Юкико.

— Чудесно, Всички ли са там до три?
— *Хай, со десу.* — Да, точно така.
— Чудесно — повторих. — Тогава доскоро.
Затворих.

Хванах такси до Шибуя, после направих пешеходна ПН до Минами-Аояма. Бях намерил адреса на Юкико, когато ги проверявах с Наоми в Осака, и сега лесно открих жилищния ѝ блок. Главният вход се намираше отпред. Отстрани имаше подземен гараж, достъпен само през метална решетка, отваряща се с магнитно четящо устройство. Нямахме други входове.

Замислих се за бялото ѝ беемве. Ако допуснех, че онази вечер, когато я бях видял с него, не е изключение, това беше обичайното ѝ превозно средство. Тази нощ нямаше да ходи у Хари и за момента Мураками или щеше да е изчезнал, или да я е предупредил да стои настрана. Прецених, че има огромна вероятност да се прибере някъде след три.

Намерих една съседна сграда, отделена от нейния блок с дълга тясна уличка. Навлязох в сенките и отворих торбата. Извадих одеколона и обилно намазах ноздрите си. После скрих торбата там и излязох на недалечната „Ропонги“.

Не ми трябваше много време, за да открия един бездомник, който ми се стори с нужния ръст. Седеше на тухла в сянката на една от въздушните линии на метрото на „Ропонги дори“ до къщичка от кашони и брезент. Носеше огромни кафяви панталони, здраво стегнати с изтърган колан, мръсна карирана риза и оръфан плетен пуловер, който преди две поколения можеше и да е бил червен.

Приблжих се до него.

— *Фуку о кокан сите куренаи ка?* — попитах и посочих към гърдите си. Искаш ли да си разменим дрехите?

Бездомникът дълго ме зяпа, като че ли съм смахнат.

— Нандате? — попита. Какви ги говориш, по дяволите?

— Сериозно — отвърнах на японски. — Открива ти се уникална възможност.

Съблякох найлоновия анорак, който носех, и му го подадох. Мъжът то взе с малко недоверчиво изражение, после безмълвно започна да смъква дрипите си.

След две минути се бях пременил в неговите дрехи. Въпреки огромното количество одеколон вонята беше отвратителна. Благодарих му и се запътих обратно към Аояма.

Когато се върнах на уличката, нахлузих перуката и я закрепих с вълнената шапка, после налапах изкуствените зъби. Запалих цигара, оставих я да догори и натърках лицето си със смес от пепел и плюнка. Драснах клечка кибрит и набързо се погледнах в зъболекарското огледалце, което носех на връзката си ключове. Едва се познах и се захилих с гнилите си зъби.

Нахлузих ръкавиците и отидох при гаража на блока на Юкико. Взех рибарската корда и скоча, обаче оставих торбата и останалото ѝ съдържание. Точно над решетката имаше охранителна камера. Заобиколих я отдалече и се приближих отново откъм отсрещната страна. Ъгълът на блока се подаваше няколко сантиметра навън, явно от естетически съображения. Клекнах ниско и използвах това архитектурно решение, за да се скрия, доколкото мога. Повечето хора нямаше да ме забележат, спирайки или потегляйки с автомобил. Ако някой ме видеше, щеше да ме вземе просто за бездомник, навярно пиян и изгубил съзнание. Облеклото ми гарантираше, че едва ли някой ще се обади на полицията. Ако все пак ченгетата дойдеха да проверят, видът и вонята ми щяха да са достатъчни, за да ме натирят да се махам и да оставят нещата така.

Беше късно и малко хора влизаха или излизаха. След близо час чух шума, който чаках: кола, завиваща по отбивката.

Чух я да спира пред вратата с включен двигател. Представих си как шофьорът смъква прозореца и пъха магнитната карта в четящото устройство. След миг се разнесе механичният вой на вдигащата се врата. Преброих десет секунди, преди звукът да заглъхне. Чух колата да потегля напред.

Механичният вой отново започна. Преброих до пет, защото предполагах, че с помощта на земното привличане вратата ще се спусне по-бързо. После се хвърлих към нея, проснах се по хълбок и се претърколих отдолу.

Легнал по гръб, за да остана невидим, повдигнах глава и се огледах. Основата на сградата имаше форма на голям правоъгълник. Пред всяка от четирите стени имаше по един ред паркирани коли и два двойни реда по дължина в средата. Току-що пристигналата кола спря в

един от средните редове. Надигнах се, приклегнах и се скрих зад най-близкия автомобил.

Асансьорите и една врата с надпис „Стълбище“ бяха в отсрещния край на правоъгълника, срещу решетката, през която току-що бях влязъл. От новопоявилата се кола слезе жена, отиде при асансьорите и натисна бутона. След секунда вратата се отвори. Тя влезе и вратата се затвори след нея.

Огледах се. През няколко метра имаше бетонни носещи стълбове. Нямахте рампи, затова разбрах, че гаражът е едноетажен. Ако се съдеше по големината и разположението му, явно обслужваше само обитателите на блока.

При идеални обстоятелства щях да се приближа до Юкико в момента на слизането ѝ от колата. Само че не знаех кое е нейното място и тя можеше да види приближаването ми, ако се намирах прекалено далеч. Единственото място за засада бяха асансьорите. Реших да я устроя там.

Потърсих с поглед камери. Единствената, която забелязах, беше голяма двойна кабелна система, монтирана на тавана точно пред асансьорите, едната камера, насочена към тях, другата — към гаража. Освен някои много сложни системи, при които картината се следи на живо от охраната, охранителните камери обикновено записват на касети, които се презаписват на едно денонощие, освен при инциденти, когато се налага да запазят записа. В жилищни блокове като този спокойно можех да се обзаложа, че никой не наблюдава гаража в момента. Но на другия ден със сигурност щяха да проверят записа. Радвах се, че съм дегизиран така.

Пред асансьорите бе монтирана предпазна релса с подковообразна форма, с три отвора за пешеходци. Явно целеше да принуди обитателите на блока да използват отделен товарен асансьор за внасяне и изнасяне на обемисти предмети от сградата. Аз щях да я използвам за нещо по-полезно.

Извадих рибарската корда и я завързах на равнището на коленете за горния ляв край на подковата. После опънах прозрачната нишка по пода около долните краища и горния десен край, така че да мине покрай всички отвори. Леко я залепих за пода със скоч и отидох до най-близкия стълб, като пътъом я пуснах.

Приклекнах, извадих връзката с ключове и използвах един от тях, за да прережа кордата. Пъхнах ролката и скоча в един от джобовете на панталона си и увих излишната корда на облечената си в ръкавица длан. Изправих се и насочих зъболекарското огледало така, че да виждам вратата на гаража, без да се налага да се показвам иззад стълба.

Чаках там около час. На два пъти чух вратата да се отваря и проверих с огледалото. Първия път беше син сааб. Втория — черен нисан. Третата кола бе бяла. Беемве.

Сърцето ми се разтуптя. Бавно си поех дъх и стиснах края на рибарската корда.

Чух, че колата се приближава. Спря само на няколко метра от мен. Имаше хубаво място. Сигурно плащаше повече за него.

Вратата се отвори и затръшна. След това се разнесе изпиукването на автоматичните ключалки. С помощта на огледалцето се уверих, че е Юкико и че е сама. Точно както очаквах.

Носеше черно палто и обувки с високи токчета. През шията и едното ѝ рамо висеше чантичка. Не беше идеалното облекло за отпор или маневриране, обаче изглеждаше добре.

Видях, че в дясната си ръка стиска флакон. Предположих, че е лютив газ. Жена, късно нощем, в гараж — може би в това нямаше нищо необичайно за нея, обаче имах чувството, че си мисли за Хари и мен. Хубаво.

Вървеше бързо. Наблюдавах я, докато се приближи до металната релса. Дъхът ми влизаше и излизаше от устата на безшумни плитки глътки. Едно, Две, Три.

Рязко дръпнах кордата. Тя се откъсна от задържащия я скок на равнището на глезените и чух изненадания вик на препъналата се в нея Юкико. Може би щеше да запази равновесие, обаче високите стилни токчета бяха на моя страна. Излязох иззад стълба тъкмо навреме, за да я видя как се просва на земята.

Пъхнах ключовете в джоба на панталона си и се втурнах зад нея. Когато стигнах, тя се бе изправила на четири крака. Все още стискаше флакончето в ръка. Стъпих върху китката ѝ и момичето извика. Наведох се и грабнах флакона от пръстите ѝ. Хвърлих му поглед — олеорезин капсикум, седемнайсет процента. Лютив газ. Истинската

стока. Прибрах го в джоба си и я повлякох към най-близката кола, далеч от камерите.

Опрях я с гръб на предната дясна врата. Изглеждаше уплашена, но не забелязах очите ѝ да издават, че ме е познала. Като се имаше предвид дегизировката ми, спокойно можеше да си мисли, че съм крадец или изнасилвач.

— Не ме ли помниш, Юкико? — попитах я. — Запознахме се в „Дамаск Роуз“. Аз съм приятел на Хари. Бях негов приятел.

Челото ѝ се сбърчи за миг, докато се опитваше да съвмести свидетелствата на очите и ушите си. После разбра. Устата ѝ зейна, ала не се разнесе звук.

— Къде мога да намеря Мураками?

Тя затвори уста. Дишаше бързо през носа си, ала иначе успяваше да потисне всички видими признаци на страх. Почти се възхитих на самообладанието ѝ.

— Ако искаш да останеш жива, ще ми отговориш.

Юкико се вторачи в мен, но не каза нищо.

Забих юмрук в корема ѝ. Ударът беше достатъчно силен, за да я заболи, ала не чак да ѝ нанесе сериозна травма. Целта ми бе да може да говори. Тя ахна и се преви.

— Следващият ще бъде насочен към красивото ти лице — предупредих я. — Когато свърша с носа, зъбите и очите ти, дните ти на танцорка ще са свършили. Сега искам да знам едно нещо. Кой го уби? Ти ли беше или Мураками?

Не ми пукаше какво ще отговори. Определено нямаше да повярвам на думите ѝ. Но исках да ѝ дам възможност да се опита да се оправдае, да повярва, че ще я оставя жива, ако ми каже къде мога да открия шефа ѝ.

— Беше... беше той — промълви момичето.

— Добре. Сега ми кажи къде мога да го открия.

— Не знам.

— По-добре измисли нещо.

— Трудно е да го намери човек. Не знам как да се свържа с него. Просто понякога се появява в клуба.

Тя хвърли поглед зад мен, към вратата на гаража. Поклатих глава.

— Знам какво си мислиш. Че ако просто издържиш достатъчно дълго да се появи друга кола, аз ще трябва да избягам и да те оставя тук. Или че някой ще види на камерите какво става и веднага ще пристигне. Но ще се случи обратното. Ако някой се появи и ти още не си ми казала каквото искам, ще те убия. А сега, къде е той?

Юкико поклати глава.

— Времето ни изтича — осведомих я. — Ще ти дам още една възможност. Говори и ще останеш жива. Ако мълчиш, ще умреш. Още тук.

Тя стисна зъби и впери очи в мен.

По дяволите, издържлива беше. Би трябвало да го знам, след като я бях видял как се държи със своя взривоопасен шеф.

— Добре — казах. — Печелиш.

Забих нов юмрук в корема ѝ, този път достатъчно силно, за да ѝ нанесе травма. Тя се преви с остро поемане на дъх. Минах зад нея, хванах главата ѝ с едната си облечена в ръкавица ръка и брадичката ѝ с другата и ѝ строших врата. Беше мъртва още преди да падне на пода.

Никога не бях правил такова нещо с жена. За миг си спомних някои от нещата, които бях казал на Наоми за покваряването, спомних си думите на Мидори за изкуплението. Но освен хладнокръвното отбелязване на сравнителната лекота на действието, поради по-леката мускулна маса, не изпитах нищо.

— Предай много здраве на Хари — вдигнах чантичката ѝ, за да изглежда като жертва на случаен грабеж, прибрах кордата и лепенката и се качих по стълбището на първия етаж. Излязох през главния вход, като вървах с наведена глава, за да избегна камерата. Шмугнах се зад ъгъла в уличката, там смъкнах шапката и перуката, изплюх изкуствените зъби и изтрих пепелта от лицето си с мокрия пешкир. Съблякох дрипите на бездомника и наполеонките и нахлузих дрехите, които бях купил, после напъхах всичко в торбата. Мислено проверих списъка на съдържанието ѝ, за да съм сигурен, че не съм забравил нещо, и огледах земята наоколо. Всичко беше наред. Дълбоко си поех дъх и излязох на „Аояма-дори“.

Когато се отдалечих на няколко преки, спрях под една улична лампа и бързо прерових чантичката ѝ. Нямаше нищо интересно.

Вървах по „Ропонги-дори“, докато открих подходяща колония бездомници. Оставих сака и чантичката до тях и продължих нататък,

като пътъом смъкнах и пуснах на земята ръкавиците. Щях да се отърва от зъбите другаде. По тях имаше моя ДНК, а те не бяха от нещата, които вечно подвижните токийски популации от бездомници щяха да погълнат и следователно да дезинфекцират.

Отбих по странична уличка и пръснах с флакона лютив газ, за да се уверя, че работи. Реших да го задържа. Когато Мураками научеше за Юкико, може би щях да имам нужда от допълнителна защита.

19.

На другия следобед направих ПН, която свърши на станция Хараджуку. Излязох и оставих постоянната река от рапъри в облекла, които някой извънземен сигурно би сметнал за познати, да ме отнесе по „Такешита-дори“, токийската Мека на магазини за тийнейджъри. Само в Токио фрашкана менажерия като „Такешита-дори“ може да съществува непосредствено до изящните чайни и антиквариати на „Брамс-но-комичи“ и пълният контраст е една от причините Хараджуку винаги да е бил сред любимите ми квартали.

Тацу ме бе уверил, че Бидъл няма бодигардове, обаче нищо не може да се сравнява с независимата проверка, ако се налага да понижа кръвното си налягане. Имаше няколко места, от които можех да се приближа към „Жарден де Лусен“, и аз обиколих всичките, представяйки си къде бих разположил наблюдателите си, ако трябваше да защитавам някого в ресторанта. Вървах в стесняващи се концентрични кръгове, докато се уверих, че навън не дебне никой. После заобиколих отзад към „Такешита-дори“, където пресяхох една уличка, минаваща покрай самия ресторант.

Забелязах го през грамадния прозорец откъм уличката.

Седеше сам, четеше вестник и пиеше от порцеланова чаша. Същият мъж, когото бях видял на снимката, елегантно облечен в еднореден син раиран костюм, бяла риза с широка яка и виненочервена вратовръзка. Правеше впечатление на изтънчен човек, ала не прекалено — по-малко американец, повече британец, по-скоро генерален директор, отколкото шпионски шеф.

Седеше на една от масите до прозореца с профил към уличката и това ми говореше много: не обръщаше внимание на обстановката, не разбираше, че стъклото не е защита от снайпер или обикновено огнестрелно оръжие, разсъждаваше като обикновен човек, а не като шпионин. Наблюдавах го за миг, преценявайки го: висок вроден интелект, в който щеше да намери убежище, когато се окажеше неадекватен за изискванията на истинския свят; скъпи училища и навярно университет, откъдето трябва да бе научил много за

служебните коридори, но нищо за улицата; брак без страст, но по сметка с жена, родила му нужните две-три деца, надлежно следвайки го от пост на пост нагоре по йерархичните стъпала на кариерата му, криейки растящото си усещане за загуба и зачатъчното си отчаяние зад коктейлни усмивки и възстановявайки се все по-често с изстудена бутилка шабле или шардоне, за да сподави дългото мълчание на безжизнените следобеди.

Влязох вътре. Вратата се отвори и затвори с шумно изщракване, ала Бидъл не погледна да види кой е влязъл.

Закрачих по тъмното дюшеме, под полилеи в стил ар деко, заобикаляйки викториански маси, столове и роял. Едва когато се изправих пред него, той вдигна глава от вестника си. Трябваше му половин секунда, за да ме познае. И се присви.

— Какво става, по дяволите?! — запелтечи.

Седнах срещу него. Бидъл понечи да се изправи. Спрях го с твърда ръка на рамото.

— Останете седнал — тихо наредих. — Дръжте си ръцете така, че да ги виждам. Тук съм само за да поговорим. Ако исках да ви убия, вече щяхте да сте мъртъв.

Бидъл се ококори.

— Какво става, по дяволите?! — повтори.

— Успокойте се. Търсили сте ме. Ето ме.

Шефът на оперативното бюро на ЦРУ рязко издиша и преглътна с усилие.

— Съжалявам. Просто не очаквах да ви видя така.

Мълчах.

— Добре — след малко продължи той. — Първо трябва да спомена, че това няма нищо общо с Уилям Холцър.

Продължих да мълча.

— Искам да кажа, той нямаше много поддръжници. Не липсва на никого.

Съмнявах се, че липсва даже на роднините си. Продължавах да чакам.

— Всъщност ние искаме... причината, поради която ви търсехме, е, че искахме да... хм, прекратите нечии действия.

Нов евфемизъм, помислих си. Много вълнуващо.

— На кого? — попитах, за да му дам да разбере, че е на прав път.

— Ами, чакайте малко. Преди да поговорим за това, трябва да знам дали проявявате интерес.

Погледнах го.

— Господин Бидъл, убеден съм, знаете, че подхождам избирателно към действията, които „прекръпявам“. Така че, без да знам за кого става въпрос, не мога да ви отговоря дали ще проявя интерес.

— Мъж е. Главно действащо лице.

Кимнах.

— Хубаво.

— Значи ли, че проявявате интерес?

— Значи, че засега не сте ме заинтригували.

Той кимна.

— Познавате човека, за когото говорим. Наскоро сте се запознали с него, докато е следил един ваш познат.

Единствено дълго упражняваната ми дискретност ми позволи да скрия изненадата си.

— Разказвайте.

— Канезаки.

— Защо?

Бидъл се намръщи.

— Какво искате да кажете с този въпрос?

— Да речем, че печалният ми опит с вашата организация изисква по-голяма откровеност от обикновено.

— Съжالياвам, не мога да ви кажа нищо повече.

— Съжالياвам, обаче ще се наложи.

— Иначе ще се лишим от услугите ви ли?

— Иначе ще ви лиша от живота.

Той пребледня, но запази самообладание.

— Не смятам, че този разговор изисква заплахи. Обсъждаме делово предложение.

— Заплахи — повторих замислено. — Оцелял съм толкова дълго, понеже откривам и превантивно премахвам „заплахите“. Ето го моето делово предложение към вас. Убедете ме, че не представлявате „заплаха“, и няма да ви премагна.

— Не ви вярвам. Знаете ли кой съм?

— Кажете ми, за да сме наясно още отначало.

Бидъл гневно се вторачи в мен.

— Добре, ще ви кажа — рече след малко. — Но само защото е логично да знаете, не заради заплахите ви — шефът на оперативното бюро отпи глътка от порцелановата си чаша. — Канезаки е измамник. Изпълнява секретна програма, която може да доведе до неловко положение от двете страни на Тихия океан, ако не бъде прекратена.

— „Здрач“ ли?

Бидъл зяпна.

— Вие знаете... откъде бихте могли да знаете? От Канезаки ли?

Тъпо копеле, помислих си. Каквото и да съм знаел, ти току-що го потвърди. Погледнах го.

— Как смятате, че съм се задържал толкова дълго в този бранш, господин Бидъл? Моята работа е да знам в какво се забърквам и дали възнаграждението си струва риска. Ето как съм останал жив и клиентите ми получават услуги, равностойни на парите им.

Изчаках да смели този нов светоглед.

— Още какво знаете? — след малко попита той, опитвайки се да се прави на отракан.

— Много неща. А сега ми кажете защо сте решили, че Канезаки се е превърнал в пречка. Доколкото разбрах, досега той е бил вашето златно момче.

Бидъл сбърчи нос, като че ли бе подушил отвратителна миризма.

— Такъв е само в собствените си фантазии. Прощавайте, обаче наличието на японска кръв във вените, не дава на никого особени познания за тази страна.

Поклатих глава, за да му покажа, че забележката му не ме обижда.

— Оpozнаването на тази страна, на която и да било страна, изисква дълги години на обучение, опит, чувствителност — продължи Бидъл. — Но този хлапак си мисли, че знае достатъчно, за да разработва и провежда собствена външна политика.

Кимнах, за да покажа, че съчувствам на мнението му.

— Добре, известно ви е, че има програма. Но тя беше прекратена преди половин година. Не съм абсолютно съгласен с прекратяването ѝ, обаче личното ми гледище по въпроса не е съществено. Същественото е, че Канезаки продължава провеждането ѝ на своя глава.

— Сега виждам къде е проблемът — вметнах.

— Да, хм, в известен смисъл е жалко. Той влага много страст и има известни заложби. Но на това трябва да се сложи край, за да не бъдат причинени сериозни щети.

— Какво искате да направя?

Бидъл впери очи в мен.

— Искам да... вижте, разбирам, че можете да устройвате тези неща така, че да изглежда като че ли човекът го е извършил сам.

— Вярно е. — Направи ми впечатление, че по-рано бе казвал „ние искаме“, а сега използваше единствено число.

— Е, това е нужно да се направи. Имате ли обичаен хонорар?

— За агент от ЦРУ ли? Хонорарът ще бъде голям.

— Добре. Колко?

Беше толкова нетърпелив, че почти се изкушавах да го измуфтя. Да го накарам да плати предварително и после: „Сайонара, тъпак такъв“.

И може би щях. Но имах още няколко въпроса.

— Нека ви попитам нещо — сбърчих чело в имитация на Коломбо. — Откъде знаете за мен? За моите услуги?

— Управлението има досие за вас. По-голямата част от съдържанието му е събрана по инициатива на Холцър.

— Аха — отвърнах. — Напълно логично. И когато започнахте да ме търсите, същата работа ли искахте да ми възложите?

Естествено, знаех, че е ходил с Канезаки при Тацу, за да разпитват за моето местонахождение, ала той не подозираше. Въпросът целеше да го вкара в капан.

Само че не се получи.

— Не — призна той. — Първо смятахме, че можем да ви използваме в програмата „Здрач“. Но както казах, тя е прекратена. Възможно е да има някакво развитие в бъдеще, но засега просто искаме да приключите някои недовършени неща.

Кимнах.

— Просто е странно. Искам да кажа, вие бяхте пратили Канезаки да ме търси, нали така?

— Да — говореше предпазливо, сякаш се боеше от онова, което можех да кажа после, и вече се опитваше да измисли отговор.

— Е, наистина е странно, нали? Като се има предвид, че всъщност сте искали да „прекратя“ неговите действия.

Бидъл поклати глава.

— Той трябваше само да ви открие, а не да се срещна с вас. Лично щях да се заема със срещата.

Усмихнах се, виждайки истината.

— Добре — рече той. — Прочетох досието ви. Помислих си: ако узнаете, че някой се опитва да ви открие, можете, както сам се изразихте, да видите този човек като заплаха и да предприемете съответните действия.

За малко да се разсмея. Бидъл се беше опитал да мине тънко.

— Ами онзи тип, който беше с него? — попитах. — Канезаки каза, че бил дипломатическа охрана.

— Така е. И какво от това?

— Защо сте осигурили бодигард на човек, когото искате да очистят?

Той прехапа устни.

— Самостоятелното проследяване на човек като вас не е възможно. Канезаки имаше нужда от партньор. Не исках да е от Управлението, за да не знае какво става всъщност.

— Искали сте някой, когото можете да похарчите.

— Щом предпочитате този израз.

— Имам чувството, че въпросът е личен, господин Бидъл.

Последва дълга пауза.

— И какво, ако е така? — накрая попита той.

Свих рамене.

— За мен е все тая, стига да ми платят. Обаче не започваме, добре. Вие се опитвахте да ме убедите, че Канезаки е измамник, че действията му могат да породят неудобно положение от двете страни на Тихия океан. А на мен по-скоро ми се струва, че потенциалното неудобно положение има по-конкретни прояви.

Бидъл се втренчи в мен.

— Не съм ви излъгал. Но да, имам и лични мотиви. Какво мислите, ще се случи с мен като пряк началник на Канезаки, ако действията му бъдат разкрити?

— Най-вероятно ще стане скандал. Но не виждам как самоубийството на Канезаки ще реши проблемите ви. Няма ли да останат документи за действията му? Разписки за изплатени суми, такива неща?

Той присви очи.

— Ще се погрижа за това.

— Естествено, вие си знаете по-добре от мен. Просто го споменавам. Между другото, откъде според вас Канезаки е вземал парите, за да изпълнява програмата „Здрач“, след като началниците са спрели кранчето? Предполагам, че става въпрос за значителни суми.

Бидъл хвърли поглед надясно. Погледът казваше: Измисли нещо!

— Не знам — отвърна той.

— Ако продължавате да ме лъжете, ще започна да виждам вас като заплаха — меко го предупредих аз.

Той дълго ме гледа.

— Добре. Канезаки получаваше парите от един човек на име Фумио Танака. Човек с голямо наследство и съответните политически пристрастия. Мисля, че това няма отношение към проблема, който обсъждаме.

Изчаках, като че ли обмислях.

— Е, даже Канезаки да изчезне, ще остане Танака, нали така? Защо да не прекратя и неговите действия?

Той решително поклати глава.

— Не. Излишно е. Помолих ви за помощ само по този въпрос и бих искал да получа отговор само по него.

— Как да се свържа с вас? — попитах.

— Ще приемете ли работата?

Погледнах го.

— Искам първо да помисля. Ако реша, че мога безопасно да работя за вас, ще я приема.

Бидъл извади писалка „Мон Блан Майстерщюк“, отвинти капачката и написа някакъв номер на салфетката.

— Можете да ме намерите на този номер.

— А, и още нещо — казах, вземайки салфетката. — Човекът, когото сте използвали, за да се доберете до мен — Харуйоши Фукасава. Той почина.

Бидъл мъчително преглътна.

— Знам. Канезаки ми съобщи.

— Според вас какво му се е случило?

— От думите на Канезаки излизаше, че е било злополука.

Кимнах.

— Въпросът е, че Фукасава ми беше приятел. Той не беше голям пияч. Но явно е бил поркан, когато е паднал от покрива. Странно, нали?

— Ако смятате, че имаме нещо общо с това...

— Може би просто ще ми кажете кой го е извършил.

Той отново се озърна надясно.

— Не знам.

— Вашите хора следяха Хари. Убеден съм, че смъртта му не е злополука. Ако не ми кажете нещо повече, ще започна да си мисля, че сте били вие.

— Казвам ви, не знам кой го е извършил. Даже да допуснем, че не е било злополука.

— Как изобщо открихте къде живее Хари?

Той повтори версията на Канезаки за писмото на Мидори.

— Само с тази информация трябва да сте използвали местни ресурси — предположих.

Бидъл ме стрелна с очи.

— Явно знаете много. Обаче нямам намерение да потвърдя или опровергая конкретната информация за местните ресурси. Ако подозирате, че в смъртта на вашия приятел са замесени местни ресурси, не мога да ви помогна. Както казах, не знам нищо.

На такова място нямаше да измъкна от него повече. За миг ми се прииска да сме сами. Станах да си вървя.

— Ще ви се обадя.

С Тацу се бяхме уговорили да се срещнем в парка Йойоги след разговора ми с Бидъл. Отидох там, като взех обичайните си предпазни мерки. Той вече ме чакаше, седнал на пейка под един от хилядите кленове в парка. Четеше вестник и приличаше на някой от пенсионерите в квартала, които прекарваха деня в същото занимание.

— Как мина? — попита.

Предадох му онова, което бях научил от шефа на оперативното бюро.

— Знам за Танака — рече Тацу. — Баща му е основал компания за електроника през двайсетте години, която преживя войната и после просперира. След смъртта на баща си Танака я продаде и оттогава

живее с печалбата. Твърди се, че имал огромно либидо, особено за човек, приближаващ седемдесетте. Говори се също, че е пристрастен към кодеин и други наркотици.

— Ами политическата му дейност?

— Доколкото знам, няма такава.

— Тогава защо му е да финансира програма на ЦРУ в помощ на реформаторите?

— Ще ми се да ми помогнеш да узная.

— Защо?

Той ме погледна.

— Имам нужда от лошо ченге. И може да попаднем на следите на Мураками.

— Нищо ли не научи от оня, дето го арестува?

Тацу поклати глава.

— Проблемът е, че много повече се страхува от шефа си, отколкото от мен. Но винаги ме е впечатлявало това колко много се променя мирогледът на човек от четирийсет и осем до седемдесет и два часа безсъние. Все още може да научим нещо.

Той извади мобифона си и набра някакъв номер. Зададе няколко въпроса. Послуша. Издаде нареждания. После каза:

— *Со да. Со да. Со.* — Точно така. Точно така. Да.

Накрая затвори и се обърна към мен.

— Един от моите хора идва да ни вземе. Ще ни закара в дома на Танака, който се намира в Широканедаи.

Твърди се, че Широканедаи е най-шикозният токийски квартал. Освен главната артерия „Мегуро-дори“, която минава през него, неговите тесни улички с елегантни еднофамилни къщи и кооперации са удивително тихи и мирни, като че ли парите на този квартал са успели да го откупят от глъчката на околния град и да я пратят някъде другаде. Това място притежава спокойствие и класа. Тамошните жени, наричани *широганезе*, изглеждат напълно естествено в своите кожени палта, докато разхождат пуделчетата и помераните си между визитите си в чайни, бутици и козметични салони; местните мъже самоуверено шофират своите беемвета и мерседеси, за да отидат на работа в шефските си кабинети; тамошните деца, спокойни, безгрижни, все още дори не съзнават, че техният квартал е изключение от живота в Токио и навсякъде другаде, а не правило.

Човекът на Тацу ни взе и за десет минути ни закара в Широканедаи.

Танака живееше в огромна двуетажна къща на „Широканедаи 4-чоме“, срещу посолството на Шри Ланка. Освен големината ѝ, нейната най-характерна особеност бяха колите, паркирани на отбивката: бяло порше 911 GT с грамаден спойлер и яркочервено ферари „Модена“. И двете бяха безупречно чисти и лъщяха. Зачудих се дали Танака наистина ги кара, или само ги показва като трофеи.

Къщата беше оградена и се издигаше върху по-висок парцел, което ѝ придаваше атмосфера на замък, извисен над по-малките жилища наоколо. С Тацу влязохме през портала, който бе отключен. Той натисна бутона до двукрилата дървена врата и чух няколко баритоновы извънявания отвътре.

След малко ни отвори млада жена. Беше красива и изглеждаше от Югоизточна Азия, може би филипинка. Носеше класическа черно-бяла униформа на камериерка и бяла копринена шапчица върху вдигнатата си нагоре коса. Облеклото ѝ бе тъкмо такова, каквото може да си поръча някой извратеняк от средната класа в токийски „специализиран“ клуб, където клиентите се обслужват от момичета, облечени като ученички, медицински сестри и каквато и да е друга професия, чиято униформа провокира фетишизъм. Зачудих се в какво всъщност се изразяват домакинските задължения на тази жена.

— Какво обичате? — попита тя, като погледна първо Тацу, после мен.

— Аз към Ишикура Тацухико, началник-отдел в Кейсацу-чо — представи се Тацу и ѝ показа служебната си карта. — Тук сме, за да разговаряме с Танака-сан. Бихте ли го повикали?

— Танака очаква ли ви?

— Съмнявам се, но съм убеден, че с удоволствие ще ме приеме.

— Един момент, моля. — Камериерката затвори вратата и ние зачакахме.

След малко вратата отново се отвори и този път на прага се появи мъж. Веднага го познах: беше човекът, когото бях забелязал в „Дамаск Роуз“, с химически и хирургически поддържания повърхностно младежки вид.

— Аз съм Танака — представи се той. — С какво мога да ви помогна?

Тацу пак показа служебната си карта.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса. За момента интересът ми към вас е страничен и неофициален. Вашето съдействие или неговото отсъствие ще определи дали отношението ми ще се промени.

Лицето на Танака остана безизразно, обаче напрегнатото му тяло и наклонът на главата ми подсказаха, че Тацу е успял да привлече цялото му внимание. Въпреки всички адвокати, които несъмнено бяха на негово разположение, въпреки вероятните свити от угодници и служители този човек се боеше от истински проблеми, каквито току-що беше зърнал в очите на Тацу.

— Да, моля, заповядайте — покани ни Танака.

Събухме си обувките и го последвахме през кръгло преддверие с под на черно-бели шахматно разположени мраморни плочки. В дъното имаше вито стълбище, отстрани бяха подредени репродукции на гръцки статуи. Влязохме в стая с махагонова ламперия и лавици, покриващи целите стени. Подобно на колите отвън, книгите изглеждаха така, като че ли често обират праха им и никога не ги четат.

С Тацу седнахме на виненочервен кожен диван. Танака се настани на фотьойла срещу нас. Попита ни дали може да ни предложи нещо за ядене или пиене. Ние отказахме.

— Не чух името на колегата ви — погледна ме Танака.

— Неговото присъствие тук, също като моето, засега е неофициално — рече Тацу. — Надявам се да остане така.

— Разбира се — отвърна възрастният мъж. Нервността явно не му попречи да обърне внимание на факта, че Тацу не е отговорил на въпроса му. — Разбира се. Моля, кажете ми какво ви интересува.

— Някой се опитва да ви замеси в американска програма, която насочва средства към определени японски политици — заяви Тацу. — Макар да смятам, че сте свързан с тази програма, мисля, че не носите отговорност за нея. Но трябва да ме убедите, че предположенията ми са верни.

Загорялото лице на Танака изгуби цвета си.

— Струва ми се... ще е по-добре да се консултирам с юридическите си съветници.

Погледнах го и си представих как го убивам, за да го види в очите ми.

— Това би било неотзивчиво от ваша страна.

Той се обърна към мен, после пак към Тацу.

— Парите дори не са мои. Не идват от мен.

— Добре — рече Тацу. — Разкажете ми още.

Танака облиза устни.

— Този разговор неофициален ли ще остане? Ако някой узнае, за мен ще е много лошо.

— Стига да ни съдействате, няма от какво да се боите — увери го Тацу.

Богаташът ме погледна за потвърждение. Отправих му усмивка, която му казваше, че тайно се надявам да остане неотзивчив, за да мога да се захвана с него.

Танака преглътна с усилие.

— Добре. Преди половин година ми казаха да се свържа с един човек, който работи в американското посолство. Някой си Бидъл. Този Бидъл представлявал някои хора, които се надявали да осигурят източник на средства за подпомагане кампаниите на политически реформатори.

— Кой ви го каза? — попита Тацу.

Възрастният мъж го погледна, после сведе очи.

— Същият човек, който осигурява парите.

Тацу се втренчи в него.

— Моля, бъдете по-конкретен.

— Ямаото — прошепна Танака. После избъбри умолително: — Моля ви, аз ви оказвам съдействие. Този разговор трябва да остане неофициален.

Тацу кимна с глава. — Продължавайте.

— Срегнах се с Бидъл и му казах, както бях инструктиран, че според мен Япония се нуждае от радикални политически реформи и искам да помогна по какъвто начин мога. Оттогава съм му дал около сто милиона йени, за да ги разпредели сред политиците.

— Тези хора са вкарвани в капан — заяви Тацу. — Искам да знам как.

Танака го погледна.

— Аз само изпълнявах инструкции. Не съм замесен в това.

— Разбирам — увери го Тацу. — Справяте се отлично. Разказвайте.

— В продължение на три месеца давах на Бидъл пари, без да искам нищо в замяна. После се престорих на загрижен, че ме мамят. „За кого всъщност отиват тези пари? — попитах го. — Или ми кажете, или повече нищо няма да ви дам!“ Той отначало се съпротивляваше. После ми каза, че познавам тези хора, че сигурно мога да се сетя кои са само като чета вестника. След това ми съобщи имената. Престорих се на удовлетворен и му дадох още пари.

След време пак се направих на параноик. Казах му: „Вие само си измисляте. Докажете ми, че наистина давате парите ми на хората, които имат нужда от тях, а не ги прибирате за себе си!“ Той отначало възрази. Но накрая се съгласи да ми казва кога и къде ще има срещи.

Господи Боже, помислих си.

— За колко срещи ви съобщи Бидъл? — попита Тацу.

— Четири.

— И вие какво направихте с информацията?

— Предадох я на... на човека, който осигурява средствата, както бях инструктиран.

Тацу разбиращо кимна.

— Дайте ми имената на участниците в тези четири срещи и датите.

— Не помня точните подробности — отвърна Танака.

Усмяхнах се и понечих да се изправа. Богаташът потръпна. Тацу протегна ръка да ме задържи.

— Бъдете колкото можете по-точен.

Танака произнесе четири имена. И приблизителните дати. Седнах.

— Сега ми дайте всички други имена, които сте измъкнали от Бидъл — продължи Тацу.

Танака се подчини.

Тацу не записваше нищо, явно добре познаваше тези хора.

— Отлично — рече той, когато по-възрастният мъж свърши. — Вие ни оказахте пълно съдействие и не виждам основание някой да узнае, че този разговор се е състоял. Естествено, ако ми потрябва още информация, може пак да се обърна към вас. Със същата дискретност.

Танака кимна. Изглежда малко му беше приз ляло.

Камериерката ни изпрати до вратата. Колата ни чакаше отпред. Качихме се и потеглихме. Казах им да ме хвърлят на недалечната

станция Мегуро. Човекът на Тацу ме закара до станцията и изчака в колата, докато ние двамата слязохме, за да обобщим положението.

— Какво мислиш? — попитах го.

— Той казва истината.

— Възможно е. Обаче кой го е свързал с Бидъл?

Тацу сви рамене.

— Сигурно някой от корумпираните доверени лица в ЦРУ, някой, свързан с Ямаото. Ако Бидъл ги е проучвал в опит да осигури поддръжка за „Здрач“, информацията със сигурност е стигнала до Ямаото.

— И Ямаото е видял възможност да използва програмата за собствените си цели.

Той кимна.

— Според теб какво е направил Ямаото в онези четири случая, в които е научил къде и кога Канезаки ще се срещне с доверените си лица?

Свих рамене.

— Наблюдал е ги е. С параболични микрофони, телеобективи, високо светлочувствителни видеокамери.

— Съгласен съм. А сега да допуснем, че Ямаото има аудио– и видеозаписи на тези срещи. Каква е стойността на тези материали за него?

Замислих се за момент.

— Използва ги за изнудване, най-вече. „Прави каквото ти кажа, иначе ще пратя снимките на медиите.“

— Да, това е предпочитаният метод на Ямаото. И той е поразително ефикасен, когато снимките изобличават извънбрачна връзка, връзка с малко момче или някакво друго социално неприемливо поведение. Но тук?

Пак се замислих.

— Смяташ, че видео– и аудиозаписите на среща с Канезаки не са достатъчно осъдителни ли?

Тацу сви рамене.

— Аудиозаписът може би, ако разговорът е достатъчно изобличаващ. Обаче видеозаписите не са нищо особено: политик, който разговаря с мъж, явно японец, на обществено място.

— Защото никой не знае кой е Канезаки — започвах да го настигам.

Той се вторачи в мен, в очакване да събера две и две.

— Трябва да направят името на Канезаки известно на всички — казах. — Да публикуват снимката му във вестника. Това ще придаде значение и на снимките.

Тацу кимна.

— А как може да се постигне това?

— Проклет да съм — най-после схванах. — Бидъл е бил пионка в ръцете на Ямаото. Подготвил е Канезаки за изкупителна жертва, прехвърлил му е цялата отговорност за „Здрач“, така че, ако нещо се разчуе, да разполага с „измамник“, който може да понесе цялата вина. Обаче сега, ако Канезаки стане публично известен като синоним на машинациите на ЦРУ, заснетите с него политици също ще потънат.

— Точно така. Бидъл вече не може да изгори Канезаки, без да изгори тъкмо онези реформатори, които иска да защити.

— Затова иска да го очисти — заключих. — Едно хубаво, чисто самоубийство, за да предотврати скандала.

— Междувременно Бидъл ще унищожи разписките и всички други улики за съществуването на „Здрач“.

Замислих се за миг.

— Само че има още нещо.

— Какво?

— Бидъл е бюрократ. При обикновени обстоятелства той не би прибягнал до убийство. Явно се чувства отчаян.

— Да. И какво го е довело до отчаяние?

Погледнах го, разбрал, че той вече се е досетил.

— Лични проблеми, а не професионални.

— Да. Следователно въпросът е какъв е личният залог на Бидъл.

Съсредоточих се.

— Професионално опозоряване? Проблеми с кариерата, ако Канезаки бъде разкрит и избухне скандал с токийското оперативно бюро на ЦРУ?

— Всичко това, да, но нещо по-конкретно.

Недоумяващо поклатих глава.

— Какво според теб е накарало Бидъл да поиска онези разписки и да се обърне към теб за „самоубийството“ на Канезаки?

Отново поклатих глава.

— Не знам.

Тацу впери очи в мен, навярно малко разочарован, че не успявам да вървя в крак с него.

— Ямаото се е добрал до Бидъл по същия начин, по който се е добрал и до Холцър. Пращал им е доверени лица, които двамата са смятали за истински. И са се греели на отразената светлина на разузнавателните сведения, осигурени от тези доверени лица. После, когато е преценил, че моментът е благоприятен, Ямаото насаме им е разкрил, че ги е измамил.

Представих си разговора на Ямаото с Бидъл: „Ако се разчуе, че всички тези «доверени лица» са хора на другата страна, с кариерата ти е свършено. Ако работиш с мен обаче, ще запазя всичко това в тайна. Дори ще се погрижа да си осигуриш още доверени лица и да получаваш повече сведения и тогава звездата ти ще изгрее.“

— Разбирам — казах. — Но този път сметките на Ямаото не са излезли верни, защото Бидъл смята, че има изход. Просто да се отърве от Канезаки и да унищожи всички улики за съществуването на „Здрач“.

Тацу кимна.

— Да. И какво ни говори това?

Замислих се.

— Че списъкът с получателите на средствата на „Здрач“ е съвсем кратък. Че Ленгли не знае за програмата, защото иначе Бидъл нямаше да може да овладее положението, като ликвидира Канезаки и изгори документите.

— Излиза, че господин Бидъл е изпълнявал „Здрач“ по собствена инициатива. Казал ти е, че програмата е била прекратена преди половин година, нали?

Кимнах.

— А Канезаки е открил телеграмата, нареждаща нейното прекратяване.

— Бидъл излиза с версията, че оттогава Канезаки е изпълнявал програмата на своя глава. Като се има предвид, че Танака е контактувал само с Бидъл, изглежда най-вероятно всъщност шефът на оперативното бюро да е измамникът и да е използвал нищо неподозиращия Канезаки за подставено лице.

— Ямаото не знае, че програмата „Здрач“ не е официално разрешена — казах. — Той предполага, че е осъществявана със знанието на началниците на Бидъл в Ленгли. Но явно, освен Бидъл и Канезаки никой от американска страна не знае за това.

Тацу кимна, като че ли одобряваше усърдните усилия на слаб ученик, проявил известни признаци за напредък.

— И тъкмо затова Ямаото не се е сетил за възможността Бидъл да види в ликвидирането на Канезаки изход от изнудването.

— Не можеш да обвиняваш Бидъл — внимателно го наблюдавах. — След елиминирането на Канезаки уликите на Ямаото ще изгубят силата си. Което означава, че твоята мрежа от реформатори ще бъде в много по-голяма безопасност, ако Канезаки напусне сцената.

Той изсумтя и осъзнах, че се наслаждавам на гледката: Тацу се бореше с нещо, което за него представляваше морална дилема.

— Ами реформаторите, с които се е срещал Канезаки? — попитах го. — Ако той бъде изобличен, има риск и за тях.

— За неколцина от тях, може би.

— Приемливо малък брой ли?

Тацу ме погледна, виждайки накъде клоня. Въпреки това го казах:

— Как ще постъпиш, ако са петима? Или десетима?

Той се намръщи.

— Такива решения могат да се вземат само според конкретните случаи.

— Ямаото не взема решения според конкретните случаи — продължих да настоявам. — Той знае какво трябва да прави и го прави. Ето срещу какво си се изправил. Сигурен ли си, че можеш да се мериш с него?

Тацу леко присви очи.

— Да не смяташ, че се опитвам да се меря с онзи човек? Ямаото не се интересува от факта, че тези политици трябва да обвиняват себе си за затрудненото си положение. Нито от факта, че мотивите на Канезаки по съществуването си са добри. Нито от това, че този младеж сигурно има майка и баща, които ще бъдат съсипани от неговата смърт.

Кимнах, признавайки правотата му и убеждението, което стоеше зад нея.

— Тогава с ония хора е свършено, така ли?

Той също кимна.

— Трябва да приема, че Ямаото вече ги притежава, и да предупредя другите.

— Ами Канезаки?

— Ще го осведомя за срещите ни с Бидъл и Танака.

— Ще му кажеш ли, че шефът му се е опитал да поръча убийството му?

Тацу сви рамене.

— Защо не? Младежът вече се чувства мой длъжник. Това може да се окаже полезно в бъдеще. Не е зле да затвърдя чувствата му.

— Ами Мураками?

— Както казах, ще продължим да разпитваме мъжа, когото задържахме. Той може да ни каже нещо полезно.

— Свържи се с мен веднага щом проговори. Искам да присъствам, когато се случи.

— И аз — отвърна той.

20.

Проверих телефонния секретар в „Империал“ от уличен телефон. Механичен женски глас ме информира, че имам едно съобщение.

Помъчих се да не се надявам, но опитът се оказа неуспешен. Женският глас ме упъти да натисна „едно“, ако искам да прослушам съобщението. Натиснах го.

— Здравсти, Джун, аз съм — чух да казва Мидори. И след кратка пауза: — Не знам дали още си в хотела, така че не съм сигурна дали изобщо ще получиш съобщението ми — нова пауза. — Искам да се срещнем довечера. Ще бъда в „Боди енд Соул“ в осем часа. Надявам се да дойдеш. Чао.

Женският глас прибави, че съобщението е оставено в 14,28 и че трябва да натисна „едно“, ако искам да го чуя повторно. Натиснах го. И още веднъж.

Имаше нещо обезоръжаващо естествено в начина, по който ме наричаше Джун, кратко от Джуничи. Никой вече не ми вика Джун. Никой не знае това име. Използвах истинското си име избирателно, още преди да напусна Токио и после съвсем се отказах от него.

„Здравсти, Джун, аз съм.“ Толкова обикновено съобщение. Повечето хора сигурно постоянно получават такива.

Чувствах се така, като че ли земята под краката ми отнякъде е получила допълнителна гравитация.

Онази част от мозъка ми, която толкова дълго ми беше служила добре, се обади: мястото и времето. Може да е капан.

Не и тя. Не вярвах.

Обаче кой друг може да е чул съобщението?

Замислих се. За да го прослуша, някой трябваше да знае къде и под какво измислено име съм отседнал. Освен това трябваше да е проникнал в телефонната система на хотела. Освен Тацу, който в момента не представляваше опасност за мен, вероятността друг да го е направил не бе голяма.

И все пак имаше вероятност.

Моят отговор на това: да върви по дяволите.

Отидох да се срещна с нея.

Минах по дълъг, обиколен маршрут, като най-често вървах пеш, наблюдавайки как в града наоколо постепенно се спуска мрак. В нощния Токио има нещо толкова живо, нещо толкова пропито с възможности. Денят с неговите лъкатушещи ята пешеходци, гръмовни мотриси, блъсканица, глъч и трафик определено е по-веселата от мелодиите на града. Но същевременно изглежда обременен от вездесъщата врява и всяка вечер въздъхва облекчено, щом се отпусне в здрача и остави настрани бремето на деня. Нощта премахва излишното и разсейващото. Нощем можеш да вървиш из Токио и да усещаш, че си на ръба на нещо, за което винаги си копнял. Нощем можеш да чуеш как градът диша.

Отбих се в едно интернет кафене, за да проверя уебсайта на „Боди енд Соул“ и да видя кой свири. Беше Току, млад вокалист и цар на флюгелхорна, който вече си беше създал репутация с емоционалните си изпълнения. Имах два от дисковете му, но не го бях гледал на живо.

Ямаото вероятно бе научил, че Мидори е в Токио, от наетата от нея детективска фирма. В такъв случай имаше вероятност да я следят, може би самият Мураками. Много внимателно проверих подходящите места около клуба. Всички бяха чисти.

Влязох към осем и половина. Беше пълно, но портиерът ме пусна, след като му казах, че съм приятел на Кавамура Мидори, която е дошла за изпълнението на Току.

— А, да — отвърна той. — Кавамура-сан спомена, че може да дойде някой. Заповядайте.

Тя седеше в края на една от двете дълги маси, разположени успоредно на стените, точно срещу сцената, където бяха музикантите. Огледах залата, ала не забелязах вероятни опасности. Всъщност тазвечерната публика беше младежка; женска и очевидно дошла да види Току, който заедно със своя квинтет в момента ги очароваше с „Есенни ветрове“.

Усмихнах се на облеклото на бенда: тениски, дънки и маратонки. Всички бяха с дълги коси, боядисани в кестеняво — така наречената прическа *чапацу*. Техните връстници сигурно ги смятаха за готини. На мен ми изглеждаха хлапета.

Запътих се към Мидори. Тя проследи приближаването ми с поглед, но не понечи да ме поздрави!

Носеше черно тясно поло без ръкави, което изглеждаше кашмирено и подчертаваше светлото ѝ лице и ръце. Мидори се облегна назад на стола си и видях кожен панталон, омекнал от възрастта и носенето, и ботуши с високи токове. Нямахте други накити, освен семпли диамантени обеци. Винаги бях харесвал това, че не прекалява с бижута и грим. Нямахте нужда.

— Не те очаквах — рече тя.

Наведох се, за да ме чуе.

— Съмняваше ли се, че ще получа съобщението ти?

Мидори повдигна вежди.

— Съмнявах се, че ще дойдеш, ако аз определя времето и мястото.

Бързо наваксваше. Свих рамене.

— Ето ме.

Нямахте свободни места, затова тя стана и двамата се облегнахме на стената, без да докосваме раменете си. Мидори взе чашата си от масата.

— Какво пиеш? — попитах.

— Ардбег. Ти ме научи, спомняш ли си? Сега вкусът му ми напомня за теб.

— Тогава съм изненадан, че ти харесва.

Тя извърна глава да ме погледне.

— Вкусът е едновременно горчив и сладък.

Дойде сервитьорка и аз си поръчах ардбег. Слушахме Току да пее за скръб, самота и разкаяние. Публиката го слушаше с обожание.

Когато песента свърши и аплодисментите утигнаха, Мидори се обърна към мен. С изненада видях загриженост на лицето ѝ, дори съчувствие. После разбрах причината.

— Ти... трябва да си научил за Хари.

Кимнах.

— Съжалявам.

Изчаках малко.

— Той беше убит, нали знаеш — казах. — Онези частни детективи, които си пратила по следите му, са пропели пред неподходящите хора.

Тя зяпна.

— Ти знаеш... казаха ми, че било злополука.

— Глупости.

— Откъде знаеш?

— От обстоятелствата. По някое време са си помислили, че са ме пипнали, затова са решили, че вече нямат нужда от него. Освен това стомахът му е бил пълен с алкохол. Хари обаче не пиеше.

— Господи — притисна длан към устата си Мидори.

Погледнах я.

— Другия път се обърни към фирма, която приема задължението за поверителност по-сериозно.

Тя поклати глава, без да сваля ръка от устата си.

— Съжалявам — казах и сведох очи. — Това не беше честно. Не е виновен никой друг, освен извършителите. И Хари, защото не внимаваше — разказах ѝ редактирана версия за капана, който му бяха устроили, и за отказа му да ме послуша.

— Той ми харесваше — промълви Мидори, когато свърших. — Питях се дали ме лъже, че си мъртъв. Затова наех детективи да го следят. Струваше ми се добър човек. Беше мил и срамежлив и виждах, че много те уважава.

Мрачно се усмихнах. Некролог за Хари.

— Ако бях на твое място, щях да внимавам в Токио — посъветвах я. — Веднъж ме изпуснаха, но продължават да ме търсят. Ако узнаят, че си тук, може да проявят интерес. Както сториха с Хари.

Последва дълго мълчание.

— И без това утре се прибирам в Ню Йорк — отвърна накрая.

Кимнах бавно, знаех какво следва.

— Повече няма да се видим.

Опитах се да се усмихна. Усмивката се получи доста тъжна.

— Знам.

— Разбрах какво искам от теб.

— Нима?

Мидори кимна.

— Отначало си мислех, че искам отмъщение. Все се чудех как да те нараня, как да ти причиня мъка, като мъката, която ти ми причини.

Не бях изненадан.

— И затова негодувах срещу теб, защото винаги съм вярвала, че омразата е недостойно чувство — продължи тя. — Толкова слабо и абсолютно безсмислено.

За миг се удивих колко невинен живот трябва да е водил човек, за да продължава да изповядва подобна философия, и в този момент я обичах заради това.

Мидори отпи глътка от своя ардбег.

— Но когато онзи ден те видях, нещата се промениха. Отчасти, защото разбрах, че наистина си се опитал да откриеш диска и да довършиш започнатото от баща ми. Отчасти, защото знаех, че се опита да ме защитиш от хората, които търсеха диска.

— А всъщност?

Тя извърна очи към музикантите, после пак ме погледна.

— Разбрах какъв си. Ти не си от истинския свят. Поне не от моя истински свят. Ти си като призрак, някакво същество, принудено да живее в сенките. И разбрах, че човек като теб не е достоен за омраза.

Дали бях достоен за омраза и дали тя ме мразеше не бяха едно и също. Зачудих се дали го разбира.

— Значи за съжаление? — попитах.

Мидори кимна.

— Може би.

— Струва ми се, че предпочитам да ме мразиш — опитвах се да разведря обстановката, ала тя не се засмя.

Погледна ме.

— Така че ни остава само тази нощ.

Едва не отказах. Едва не й отговорих, че това ще нарани и двама ни прекалено силно.

После реших, че по-късно ще се справям с болката. Както го правех винаги.

Отидохме в „Парк Хаят“ в Шинджуку. Тя бе отседнала в „Окура“, но щеше да е прекалено опасно да отидем там заедно.

Взехме такси до хотела. По пътя не откъсвахме взор един от друг, ала никой от нас не проговори. Регистрирах и двамата и когато се качихме в стаята, не включихме осветлението. Струваше ми се естествено да отидем до огромните прозорци, откъдето наблюдавахме градската грамада на Шинджуку, мъждукаща с лилава светлина около нас.

Взирах се в града от високия прозорец и мислех за всички събития, които бяха довели точно до този миг, до този момент, за който си бях фантазирал, за който нелепо бях копнял безброй пъти и на който сега се опитвах да се насладя, макар да усещах, че безвъзвратно ми се изплъзва.

По някое време почувствах погледа ѝ. Обърнах се и протегнах ръка, проследих очертанията на лицето и шията ѝ с пръсти, опитвайки се да запечатам всяка извивка в паметта си, за да ги възкреса в себе си по-късно, когато нея нямаше да я има. Осъзнах, че повтарям името ѝ, шепнешком, отново и отново, както го бях изричал, когато бях сам и мислех за нея. Тя пристъпи към мен, прегърна ме и ме притисна към себе си с изненадваща сила.

Ухаеше както си я спомнях, на чисто, с едва доловим парфюм, който си оставаше загадка за мен и който ми напомняше за вино, което все чакаш и чакаш да отлежи, и се колебаеш да изпиеш, защото после няма да го има.

Дълго се целувахме, нежно, без да бързаме, застанали пред прозореца, и по някое време наистина забравих какво ни е довело там заедно и защо ще трябва да си тръгнем сами.

Съблякохме дрехите си един на друг като първия път, бързо, почти гневно. Отлепих палката от ръката си и я пуснах на пода. Мидори знаеше, че е излишно да разпитва за нея. Когато останахме голи и продължавахме да се целуваме, тя се притисна към мен толкова силно, че трябваше да отстъпя назад към двойното легло. Краката ми се опряха в него и седнах на ръба. Мидори се наведе напред, подпря се с една ръка на леглото, другата постави на гърдите ми и ме натисна по гръб. Възседна ме, все още с длан на гърдите ми, и плъзна другата надолу към слабините ми. За миг ме стисна, достатъчно силно, за да ме заболи. После, вперила в мен тъмните си очи, ала все още без да отрони и дума, ме насочи в себе си.

Отначало се движехме бавно, колебливо, като двама души, несигурни в мотивите на другия. Дланите ми обхождаха тялото ѝ, ту се плъзгаха по него, ту спираха някъде в отговор на ритъма на нейното дишане или височината на гласа ѝ. Тя постави ръце върху раменете ми, приковавайки ме с тежестта си, и се раздвижи по-бързо. Наблюдавах лицето ѝ, по което отразената светлина от прозорците очертаваше сенки и изтръгваше блясъци, и усетих, че между телата ни преминава

нещо неосезаемо като топлина или ток. Дишането ѝ стана по-плитко и се ускори. Опитах се да се задържа, да не се изпразня преди нея, но тя се движеше все по-бързо, по-настойчиво, и аз стигнах до ръба. От гърлото ѝ се изтръгна звук, отчасти ръмжене, отчасти изскимтяване, и Мидори се наведе напред, така че лицето ѝ почти се докосна до моето, вгледа се в очите ми и усетих, че свършва в същия миг като мен, прошепвайки: „Мразя те“. И тогава видях, че плаче.

После се изправи, но без да дръпне ръце от раменете ми. Наведе глава и сянката погълна лицето ѝ. Не издаваше нито звук, ала ме пареха сълзите ѝ, които капеха по гърдите и шията ми.

Не знаех какво да кажа, не знаех дали да я докосна. Дълго останахме така в мрака. После Мидори се надигна и безмълвно се запъти към банята. Седнах и я зачаках. След няколко минути тя се върна, беше облякла един от белите хавлиени халати на хотела. Погледна ме, ала не каза нищо.

— Искаш ли да си ида? — попитах.

Мидори затвори очи и кимна.

— Добре — станах и започнах да се обличам. Когато закопчах и последното копче, я погледнах.

— Знам, че се справяш добре в Ню Йорк. *Ганбате*. — Продължавай в същия дух.

Очите ѝ бяха вперени в мен.

— Какво ще правиш?

Свих рамене.

— Знаеш как е с нас, нощните същества. Трябва да потърся камък, под който да пропълзя, преди да изгрее слънцето.

Мидори се насили да се усмихне.

— Занапред, имам предвид.

Кимнах, замислен.

— Не съм сигурен.

Настъпи тишина.

— Би трябвало да работиш при своя приятел — рече тя. — Това е единственото нещо за теб.

— Странно, и той винаги го е казвал. Добре, че не вярвам в заговори.

Усмивката ѝ отново се появи, този път не толкова принудена.

— Неговите мотиви сигурно са егоистични. Моите не са.

Погледнах я.

— Не съм сигурен дали мога да ти вярвам след онова, което ми каза преди малко.

Мидори сведе очи.

— Съжалявам.

— Недей, няма нищо. Ти беше честна. Макар да се съмнявам, че някой изобщо е бил честен с мен точно по този начин. Поне не в такъв момент.

Нова усмивка. Беше тъжна, ала поне изглеждаше искрена.

— И сега съм честна.

Трябваше да приключвам с това. Приближих се, достатъчно, за да вдъхна аромата на косата ѝ и да усетя топлината на кожата ѝ. Дълбоко си поех дъх. Бавно го изпуснах.

Казах на английски, за да избегна недвусмислената окончателност на *сайонара*:

— Сбогом, Мидори.

Запътих се към вратата и както винаги, надзърнах през шпионката. Коридорът пустееше. Излязох, без да се обърна назад.

Беше ми трудно да преодолея коридора. В асансьора стана по-малко мъчително. Когато излязох на улицата, знаех, че най-страшното е минало.

В мен се разнесе глас, тих, ала настойчив. *Така е най-добре*, каза той.

21.

Поех по задните улички на Шинджуку. Насочих се на изток, като разсъждавах къде да пренощувам и какво ще правя, когато се събудя на другата сутрин. Опитвах се да не мисля за нищо друго.

Беше късно, но наоколо групички хора се движеха като мъгливи съзвездия в пустотата на космоса: скитници и просяци, проститутки и сводници, обезверените, онеправданите, прокудените.

Болеше ме и не можех да измисля как да прогоня болката.

Пейджърът ми завибрира. Мидори, помислих си.

Ала знаех, че не е тя. Мидори нямаше този номер. А дори да го имаше, не би го използвала.

Погледнах дисплея, номерът беше непознат.

Намерих уличен телефон и го набрах. Иззвъня веднъж, после отговори женски глас на английски.

— Здравсти.

Беше Наоми.

— Здравсти — отвърнах. — Почти бях забравил, че съм ти дал номера си.

— Не възразяваш, че ти звъннах, надявам се.

— Ни най-малко. Само съм изненадан — наистина бях. Радарът ми се задейства мигом.

Последва пауза.

— Е, тази нощ в клуба нямаше много клиенти и се прибрах по-рано. Питах се дали не искаш да се отбиеш.

Трудно ми беше да си представя да няма много клиенти в „Дамаск Роуз“, но можеше и да е вярно. Въпреки това очаквах да предложи да идем някъде другаде — късна вечеря, чаша уиски. А не стандартна покана в апартамента ѝ. Радарът ми ме предупреждаваше за опасност.

— Естествено. Ако не си много уморена.

— Ни най-малко. Ще ми бъде приятно да се видим.

Това бе странно. Беше произнесла се почти като те. Тази грешка не се дължеше на обичайния ѝ португалски акцент. Скрито послание?

Предупреждение?

Погледнах си часовника. Наближаваше един и половина.

— Ще дойда след около час.

— Нямам търпение.

Чух я да затваря.

Нещо не бе наред. Не знаех точно какво.

Първо, самият факт, че ми се обаждаше, ми се струваше странен. И версията, че се е прибрала къщи рано, макар да предполагам, че това обясняваше първото. Гласът ѝ звучеше съвсем нормално. Но онази странно произнесена дума?

Въпросът беше как да постъпя, ако съм сигурен, че е капан. Не ако подозирам, а ако съм сигурен.

Отидох до друг уличен телефон и се обадох на Тацу. Отговори ми телефонният му секретар. Опитах отново. Пак същото. Вероятно участваше в проследяване или нещо подобно.

Най-разумно беше да изчакам, докато си осигуря поддръжка да вляза. Само че в момента навярно ми се откриваше възможност и не исках да я пропусна.

Взех такси до началото на Азабу Джубан. Добре познавах обстановката около блока на Наоми, естествено — лично я бях разузнал и използвал онази нощ, когато я чаках в дъжда. Сградата на перпендикулярната странична уличка с навеса и пластмасовите контейнери за смет беше идеално място. Ако някой ме причакваше, щеше да се скрие там. Точно както аз бях дебнал нея.

Вървах към дъното на улицата, водеща към задната страна на блока, когато чух воя на двуцилиндров мотопед, приближаващ се насам. Беше оборудван за доставка на пици с портативно подгряващо устройство отзад и реклама на заведението, което ги приготвяше. Внимателното огледах, за да се уверя, че е точно това, което изглеждаше. Да, просто младеж, който изкарваше по някоя йена отгоре с вечерна работа. Лъхна ме мирис на пица от подгряващото устройство. Хрумна ми нещо.

Махнах с ръка и младежът спря до мен.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попитах го на японски.
— Срещу десет хиляди йени.

Момчето се пооккори.

— Естествено. За какво става въпрос?

— В дъното на улицата има един блок, отдясно, когато се приближаваш от тази посока. Отстрани има навес с няколко контейнера за смет. Мисля, че един мой приятел ме чака там, но искам да го изненадам. Можеш ли да минеш оттам, да погледнеш в движение и да ми кажеш дали си видял някого под навеса?

Той още повече се ококори.

— За десет хиляди йени ли? Естествено.

Извадих портфейла си и му дадох банкнота от пет хиляди.

— Половината сега, половината — когато се върнеш.

Младежът взе парите и потегли. Върна се след три минути.

— Там е — потвърди той. — Точно където ми каза.

— Благодаря — кимнах. — Направо ми спасяваш живота — дадох му останалите пет хиляди.

Той ги погледна сякаш не вярваше на очите си, после на лицето му изгря широка слънчева усмивка.

— Мерси! Страхотно! Да ти трябва още нещо?

Усмихнах се и поклатих глава.

— Засега не.

Той малко помръкна, но после пак се оживи, явно беше разбрал, че е хранил прекалено големи надежди.

— Добре, още веднъж благодаря — каза момчето и отпрати.

Отлепих палката и я хванах в дясната си ръка. Извадих лютивия спрей на Юкико и го взех в лявата. Придвижих се крадешком, както се бях научил по време на далечните разузнавателни патрули във Виетнам, минавайки плътно до сградите, проверявайки всеки ъгъл, всяко опасно място, уверявайки се, че е чисто, преди да продължи нататък.

Отне ми почти половин час да измина стоте метра до мястото на засадата. Когато бях на три метра от там, кофите за боклук вече не можеха да ми осигурят прикритие, затова приклеках ниско и зачаках.

Изтекоха пет минути. Чух драскане на кибрит, после видях иззад контейнерите да се издига облак син дим. Мъжът, който ме чакаше там, не бе Мураками. Мураками не би направил нещо толкова глупаво.

Пъхнах лютивия спрей обратно в джоба си и бавно изпънах палката в цялата ѝ дължина, като подръпнах края ѝ, за да се уверя, че отделните елементи са стегнати добре, после я хванах в дясната си ръка. Наблюдавах дима, който се издигаше нагоре, и изчислих времето

за вдишване и издишване. Изчаках момента, когато знаех, че вдишва и вниманието му донякъде е разсеяно от удоволствието от всмукването на никотина. Вдишване, издишване. Вдишване, издишване. Вдишване...

Изскочих от мястото си и се стрелнах напред, вдигнал палката зад тила си, като че ли се опитвам да се почеша по другото рамо, предпазвайки лицето и главата си със свободната си ръка. Преодолях разстоянието за миг и видях мъжа още щом излязох иззад края на контейнерите за смет. Беше един от бодигардовете на Мураками — носеше черно кожено яке до кръста, тъмни очила и вълнена шапка за дегизиране. Бе чул внезапния шум от приближаването ми и тъкмо обръщаше глава към мен, когато изскочих пред него.

Мъжът зяпна и цигарата безполезно увисна на устната му. Дясната му ръка се насочи към джоба на якето. Видях всичко това бавно, ясно.

Пристъпих напред с десния крак и замагнах с палката към лицето му. Главата му отскочи наляво от силата на удара. Тъмните очила отхвърчаха. Цигарата се изхлузи от устата му и се запремята като празна гилза от пушка, последвана от експлозия от зъби и кръв. Той залитна назад, блъсна се в стената на блока и започна да се свлича. Пристъпих напред и опрях края на палката под брадичката му, за да го задържа.

— Къде е Мураками? — попитах.

Мъжът изхрачи маса от кръв и зъби.

Претърсих го, докато се давеше и се опитваше да се вземе в ръце. Намерих нож кершоу като на Мураками в якето му и мобифон на колана му. Взех и двете.

Силно натиснах палката.

— Къде е? — повторих аз.

Мутрата се изкашля и плю.

— *Нака да* — изфъфли той. Вътре.

— Къде е другият?

Той изпъшка и се опита да вдигне ръка към лицето си. Ръгнах го с палката в гърлото. Мъжът сбърчи лице и отпусна ръце.

— Къде е другият? — повторих.

Бодигардът мъчително си пое дъх и изхриптя:

— *Омоте да.* — Отпред.

Логично. И аз щях да покрия подстъпите към блока по същия начин.

Вдигнах палката и забих върха ѝ в слънчевия му сплит. Той изстена и се преви надве. Вмъкнах се зад него, прокарах палката нагоре до гръкляна му и подпрях гърба му с коляно. Притеглих назад палката с две ръце, без да преставам да натискам напред с коляно. Мутрата вдигна ръце към стоманата, за да намали натиска, ала вече беше късно. Ларинксът му бе смачкан. Той продължи да се съпротивлява още около половин минута, след което се отпусна отгоре ми.

Оставих го на земята и се огледах наоколо. Пълна неподвижност. Смъкнах шапката му и си я сложих. Пипнешком потърсих тъмните очила — ето ги. Сложих си и тях.

Изтеглих трупа колкото можеше по-навътре в сенките, после вдигнах все още тлеещата му цигара и я лапнах. Натиснах палката в асфалта, за да я затворя, пъхнах я в джоба на якето си и стиснах лютивия спрей.

За разлика от задната страна на блока отпред нямаше перпендикулярни улици и подходящите места бяха по-малко. Всъщност имаше само едно подходящо място: уличката, успоредно на сградата.

Заобиколих отпред, с тъмните очила, шапката и цигарата. Вървах с наведена глава и насочен напред поглед в същата поза, каквато щяха да използват тия типове, за да избегнат свидетели и охранителни камери.

Видях го оттатък улицата още щом излязох иззад ъгъла. Беше облечен като своя отскоро покоен партньор. Запътих се право към него, крачех бързо и уверено. Тъмните очила, които носехме, ставаха за лека дегизировка, обаче не ги биваше за нощно виждане. Той си помисли, че съм партньорът му. Излезе от сенките, сякаш за да ме посрещне, навярно учуден защо съм напуснал поста си.

Когато бях на три метра от него, видях, че смутено свива устни. На два метра ченето му започна да увисва, защото проумя, че нещо определено не е наред. На един метър всичките му въпроси получиха отговор с голяма глътка лютив спрей.

Той размаха ръце към лицето си и заотстъпва назад. Изплюх цигарата, пузнах флакона в джоба на якето и извадих палката.

Разпънах я, минах зад него и я праметнах през гръкляна му, както бях сторил с приятелчето му, този път с по-силен натиск, който смачка и сънната му артерия заедно с ларинкса. Мутрата драскаше с пръсти метала и риташе с крака за опора през няколкото секунди, докато го влачех обратно в уличката, но когато стигнахме в сенките, вече бе мъртъв. Претърсих го и открих още един нож и мобифон. Оставих ножа. Мобифона взех.

Свих и прибрах палката, после отидох до края на улицата, където намерих уличен телефон. Не знаех дали Наоми има телефонно устройство за идентификация на входящите обаждания и не исках да рискувам, позвънявайки ѝ от някой от двата мобифона.

Набрах номера ѝ. Тя вдигна на третото иззвъняване. Гласът ѝ звучеше малко неуверено.

— Ало?

— Здравсти, аз съм.

Пауза.

— Къде си?

— Няма да успея тази нощ. Извинявай.

Нова пауза.

— Няма нищо. Всичко е наред.

Стори ми се облекчена.

— Просто исках да ти кажа. Скоро ще ти се обадя, става ли?

— Добре.

Затворих и се върнах зад блока ѝ. Вмъкнах се в сенките до трупа, който бях оставил там.

Един от мобифоните, които носех, завибрира. Извадих го и го отворих.

— Хай — казах.

Чух типичното изръмжаване на Мураками и усетих, че адреналинът се излива в кръвоносната ми система.

— Тази нощ няма да дойде — съобщи той. — Слизам след малко. Повикай Яги-сан и се пригответи за тръгване.

Предположих, че Яги е единият от мутрите, които бях очистил.

— Хай — повторих.

Мураками изключи.

Пуснах мобифона в джоба на якето си. Извадих палката и я хванах сгъната в дясната си ръка. В лявата стиснах лютивия спрей.

Сърцето ми равномерно блъскаше в гърдите. Дълбоко си поех дъх през носа, задържах го и го изпуснах.

Задният вход бе по-малко очевидният избор, тъй като се използваше по-рядко. Освен това нямаше охранителна камера. Знаех, че ще излезе оттам, също като мен.

Застанах в края на разсеяната светлина от недалечната улична лампа, където Мураками щеше да ме види, обаче нямаше да ме познае. Трябваше да се приближи колкото е възможно повече, за да използвам максимално елемента на изненада. Изненадата можеше да се окаже единственото ми предимство пред него.

След две минути той се появи от задния изход. Стоях точно в края на сенките, с тъмни очила и ниско нахлупена шапка.

Водеше куче, което опъваше каишката. Трябваше ми секунда, за да забележа, че е без намордник. Белият питбул, същия, който бях видял в колата след боя с Адонис.

Мама му стара.

За малко да се обърна и да хукна. Обаче бягството задейства най-атавистичните инстинкти на кучетата и имаше прекалено голяма вероятност звярът да ме настигне и повали изотзад. Трябваше внимателно да отиграя положението.

Поне вниманието на Мураками отчасти бе ангажирано с животното. Той ме видя и рязко кимна за поздрав, после сведе поглед към кучето, което беше започнало да ръмжи.

Добро кученце, помислих си. Добро кученце, мамицата ти.

Двамата се приближиха. Мураками пак ме погледна и отново спусна очи към питбула. Проклетото животно вече наистина ръмжеше — отсечени убийствени звуци, излизащи дълбоко от гърдите му.

Мураками не изглеждаше особено обезпокоен. Предполагах, че куче, което получава барут и стероиди със закуската си и люти чушлета под формата на супозитории за десерт, може да ръмжи и срещу вятъра и че стопанинът му използва това поведение, даже вероятно го одобрява.

Все повече се приближаваха. Кучето започваше да излиза извън контрол, зъбеше се и опъваше каишката. Мураками го погледна. Чух го да пита:

— Доушитанда? — Какво ти става, по дяволите?

После вдигна глава. Не беше толкова близо, колкото исках, обаче знаех, че след миг ще си изясни положението. Нямах да получа по-добра възможност.

Хвърлих се към тях и взех разстоянието на две големи крачки. Мураками реагира моментално, пусна каишката и вдигна ръце, за да защити торса и главата си.

Реакцията му бе добре отработена и аз я очаквах. Без да обръщам внимание на кучето, което прецених като по-малката опасност, приклекнах и замагнах с дясната си ръка като бекхенд в тениса. Палката започна да се разгъва. Когато стигна до изнесения напред глезен на противника ми, вече се беше изпънала до пълните си шейсет и шест сантиметра. Сблъсъкът на стоманата с глезена му бе едно от най-приятните усещания, които съм изпитвал. Ако не го бях улучил, щях да съм мъртъв няколко секунди по-късно.

Обаче аз го улучих. Усетих, че костта се пръска под стоманата, и чух воя на Мураками. След миг цялото ми полезрение се изпълни с бялото куче, което ме връхлиташе като тактическа ракета.

Успях да вдигна лявата си ръка пред гърлото. Питбулът се стрелна напред и ме захапа точно над китката. В ръката ми избухна пареща болка и ударът ме повали назад.

Знаех, че ако падна по гръб с този звяр отгоре, няма да останат за чистене дори останки от тялото ми. Отчасти инстинктивно, отчасти по навик от джудото, оставих общата ни инерция да ни превърти в нещо като задно салто и се претърколих до клек. Кучето продължаваше да впива зъбите си, ръмжеше и тръскаше глава, стискайки в смъртна хватка, както го бяха дресирали. Вече не усещах ръката си.

Опитах се да вдигна палката и да фрасна звяра по главата, обаче не успях. Ноктите му дращеха по асфалта в търсене на опора, от която да ме повали по гръб.

Пуснах палката и заопипвах със здравата си ръка, търсейки тестисите му. Питбулът отскочи наляво, после надясно, усещайки какво целя. Въпреки това ги напипах. Сграбчих кучешките ташаци и задърпах надолу с всички сили. Челюстите се разтвориха и аз освободих ръката си.

Скочих на крака. Кучето се погърчи още малко и също се изправи. Изръмжа и се втренчи в мен с кървясали очи. Мускулите му се напрегнаха. Измъкнах флакона със здравата си ръка. Питбулът

скочи. Насочих спрея напред и го натиснах. Разнесе се удовлетворяващо съскане на газ, излизащ под налягане, и червеният облак улучи животното точно в муцуната. Ускорението го понесе към мен и от сблъсъка паднах по гръб, само че този път животното се тресеше и лигавеше. Изпълях изпод мятащото му се тяло и се претърколих настрани до клек.

Кучето отчаяно търкаше муцуна в асфалта, сякаш се опитваше да избърше веществото, което причиняваше мъките му. Доближих флакона. Когато питбулът обърна хриптящата си муцуна към мен, аз се прицелих в носа му и натиснах. Блъвна гъст облак и в следващия миг, също толкова внезапно, свърши. Флаконът беше празен.

Ала и това стигаше. Тялото на кучето се замята в конвулсии, в сравнение с които предишното му гърчене бе като игриво протягане. Обикновено газът олеорезин капсикум не е смъртоносен, обаче концентрираната доза, каквато току-що бе получил питбулът, можеше да се окаже изключение.

Озърнах се към Мураками. Беше се изправил, обаче отпуснаше цялата си тежест върху здравия крак. Държеше автоматичния нож в дясната си ръка, близо до тялото си.

Сведох поглед и видях палката. Грабнах я в дясната си длан и се приближих към него с безполезно увиснала лява ръка.

Дълбоко от гърдите му се изтръгваше ръмжене, звучеше почти като от кучето му.

Описах около него предпазлив кръг, като го принуждавах да се върти, в опит да преценя границите на подвижността му. Знаех, че ударът по глезена му е бил силен. Бях наясно също, че може би се опитва да преувеличи сериозността на травмата, за да ме накара да го подценя и да се опитам да го довърша прекалено бързо. Ако успееше да хване палката или да проникне по друг начин зад защитата ми, ножът и двете му здрави ръце щяха да се окажат решаващи.

Затова не бързах. Финтирах с палката. Наляво, после надясно. Обикалях откъм ръката му с ножа, затруднявайки го да хване нещо със свободните си пръсти, принуждавах го да се движи, да напряга глезена.

Оставих го да свикне с финтовете ляво-дясно. После нанесох удар по средата, мушкайки стоманата право към лицето и шията му. Той парира със свободната си ръка, опита се да хване палката, обаче аз

очаквах тази реакция и навреме я изтеглих. И също толкова внезапно замагнах с бекхенд и го улучих отстрани по главата.

Мураками падна на едно коляно, ала аз не бързах да го атакувам. Инстинктът ми подсказваше, че се преструва, отново се опитва да ме примами по-близо, за да може да скъси разстоянието, което ми осигуряваше палката.

От главата му се стичаше кръв. Той ме погледна и за стотна от секундата видях по лицето му да пробягва страх като струи проливен дъжд. Опитите му се бяха провалили и Мураками го знаеше. Съзнаваше, че внимателно, методично ще го изтощя, че няма да извърша нищо глупаво, от което да се възползва.

Единственият му шанс беше да предприеме нещо отчаяно. Отново закръжих около него и зачаках.

Оставих го мъничко да се приближи, достатъчно, за да му дам надежда.

Финтирах и отскочих, принуждавайки го да стъпи върху глезена си. Вече се задъхваше.

С пронизителен вик „киай“ Мураками се хвърли към мен, като протегна свободната си ръка в опит да ме хване за ръкава на якето и да ме наръга с ножа си.

Обаче глезенът му го забави.

Направих голяма крачка назад и встрани и стоварих палката върху подлакътницата му. Компенсирах силата с точност и бързина, но ударът все пак бе мощен. Той изпъшка от болка и аз отстъпих още две крачки назад, за да преценя нанесените щети. Мураками притискаше наранената ръка към тялото си и ме гледаше. Усмиваше се.

— Хайде — предизвика ме той. — Ето ме. Довърши ме. Не се бой.

Пак започнах да го обикалям. Подигравките му не ме засягаха.

— Приятелят ти крещя чак до долу — продължи Мураками. — Той...

Взех разстоянието на една крачка и мушнах с палката към гърлото му. Той вдигна ранената си ръка в опит да я хване, но аз вече я бях изтеглил към себе си. Със същото движение промених равнището, приклегнах и отново го шибнах по крака. Мураками изкрещя и се строполи на колене.

Скочих зад гърба му, за да не му дам възможност да ми се нахвърли.

— Такъв звук ли издаде той? — изръмжах и стоварих палката върху главата му като секира.

Противникът ми се свлече настрани, после с усилие се изправи. Повторно замахнах. И после пак. От скалпа му шуртяха струи кръв. Осъзнах, че креця. Не знаех какво.

Обсипвах го с удари, докато ръката и рамото ме заболяха. После отстъпих крачка назад и коленичих, жадно гълтайки въздух. Озърнах се към кучето. Лежеше неподвижно.

Изчаках няколко секунди да си поема дъх. Опитах се да свия палката, ала не успях. Разгледах я и разбрах защо. Правата стоманена пръчка се беше огънала като лък от ударите по главата на Мураками.

Божичко. Изправих се и замъкнах тялото му под навеса до останките на неговото приятелче. Влаченето с една ръка бе мъчително, обаче се справих. С кучето беше по-лесно. Извадих мобифоните, избърсах ги и ги пуснах. Както и тъмните очила. Накрая палката. Не исках да ме спипат с шейсет и шест сантиметрово оръжие на убийство, огънато във формата на черепа на една от жертвите. Изхлузих коженото яке, което бях взел, и го хвърлих отгоре.

В няколко от контейнерите под навеса се бе събрала дъждовна вода. Плиснах я по асфалта наоколо, за да не личи кръвта, поне на първо време. Накрая избърсах отпечатъците си от кофите.

Последната спирка бе пред блока. Там намерих цигарата, която бях изплюл, преди да очистя втория бодигард. Смачках я и прибрах фасата в джоба си.

Отидох до входа на На Наоми и натиснах с едно от кокалчетата на ръката си нейния звънец. След малко чух гласа ѝ. Прозвуча ми уплашено.

— Кой е?

В първия момент не се сетих как съм ѝ се представил при първата ни среща в клуба. После си спомних: с истинското си име.

— Аз съм. Джон.

Тя ахна.

— Сам ли си?

— Да.

— Добре. Качи се горе. Бързо.

Ключалката забръмча и аз бутнах вратата. Вървах с наведена глава, така че оня, който на другата сутрин щеше да преглежда записа, да не види ясно лицето ми. Качих се по стълбището на петия етаж и тихо почуках на нейната врата.

За миг светлината зад шпионката помръкна. После вратата се отвори. Когато ме видя, Наоми зяпна.

— *Oh meu deus, meu deus*, какво се е случило?

— Причаках ги на излизане.

Тя поклати глава и запремигва.

— Влез, влез — влязох в *генкан* и тя затвори вратата след мен.

— Не мога да остана — предупредих я. — Някой скоро ще ги открие и тогава в целия квартал ще загъмжи от ченгета.

— Ще ги открие... — повтори Наоми, после на лицето ѝ проблесна разбиране. — Ти... ти сити убил?! — тя поклати глава, като че ли не можеше да повярва. — *Oh merda*.

— Разкажи ми какво се случи.

Наоми ме погледна.

— Тази вечер дойдоха да ме вземат от клуба. Казаха ми, че трябва да тръгна с тях, но не ми обясниха защо. Адски се уплаших. Накараха ме да ги доведа тук, качихме се в апартамента. Мураками водеше куче със себе си. Заплаши, че ще го насъска срещу мен, ако не направя точно каквото поискат.

Тя впери очи в мен, страхувайки се, казах си аз, от онова, което може да си помисля.

— Всичко е наред — успокоих я. — Продължавай.

— Мураками каза, че знаел, че се срещаме извън клуба, знаел и че мога да се свържа с теб. Заповяда ми да ти се обадя и да те поканя да дойдеш.

— Сигурно е блъфирал — отвърнах. — Вероятно са ни записали онази вечер, когато ти ми даде имейл адреса си, и той е предположил, че съм ти дал своя телефон. А може Юкико да е надушила нещо и да му е казала. Няма значение.

Наоми кимна.

— Той ме попита на какъв език разговаряме, когато сме заедно. Отговорих му, че използваме главно английски. Мураками не знае добре английски, но ме заплаши, че ако чуе нещо, което да прозвучи като предупреждение, ще нахрани с мен кучето си. Стоеше плътно до

мен и слушаше. Беше ме страх, че ако се опитам да те предупредя, може да отговориш нещо и той да се досети какво съм направила. Но се опитах да ти съобщя по начин, който да не забележиш или коментираш веднага. Забеляза ли?

Беше мой ред да кимна.

— Произнесе „се“ като „те“.

— *Sim*. Съжалявам, че не успях да направя повече. Ужасно ме беше страх. Той щеше да разбере.

Усмихнах се.

— Беше идеално. Отлична идея. *Обригадо*.

Държах китката си пред себе си и тя я погледна.

— Какво се е случило с ръката ти?

— Нахапа я кучето на Мураками.

— Господи! Добре ли си?

Разгледах я. Коженото яке бе попречило на кучешките зъби да пробият кожата, обаче плътта ми беше лилава и силно подута. Можеше да има и нещо счупено.

— Ще се оправя. Но се безпокоя за теб. Пред блока ти е извършено тройно убийство. Веднага щом някой открие телата, което няма да е много трудно, полицията ще конфискува записите от охранителните камери във всички блокове наоколо. Ще видят, че влизаш, придружена от мъж с бяло куче, същото, което в момента изстива заедно със стопанина си на няколко метра от твоя блок. Ще трябва да отговаряш на много въпроси.

Наоми ме погледна.

— Какво да правя?

— Ако те задържат, кажи им истината. Няма нужда да споменаваш, че сега си отворила вратата — така ще изглеждаш като съучастница. Но не отричай, че тук се е качил някой и се е опитал да влезе в апартамента ти. Ще ме видят на записите, въпреки че гледах да скрия лицето си.

Тя кимна.

— Добре.

— Но полицията не е истинският ти проблем. Истинският ти проблем ще бъдат приятелите на Мураками. Ще те потърсят или за отмъщение, или за да се доберат до мен. Или и за двете.

Карамелената й кожа изгуби цвета си.

— Той щеше да ме убие, нали?

Утвърдително кимнах.

— Ако бях дошъл, както той се е надявал, щяха да ме убият и после да те очистят като потенциална свидетелка. Това, че не дойдох, те направи по-безобидна в техните очи. Решили са, че не си струва да те убиват. Чисто и просто.

— *Me deus* — с усилие преглътна тя. Беше пребледняла.

— Събери си малко багаж — посъветвах я. — Бързо. Вземи такси до Шинджуку или Шибуя, някъде, където все още има хора. Оттам вземи друго такси. Отседни в хотел със стаи на час, с автоматизирана регистрация. Плати в брой, не с кредитни карти. Утре рано сутринта вземи влак за Нагоя или Осака, където има голямо летище. Хвани първия самолет. Няма значение закъде. Щом напуснеш страната, ще бъдеш в безопасност. Оттам можеш да се прибереш у дома.

— У дома ли?

Кимнах.

— В Бразилия.

Тя дълго мълча. Накрая взе здравата ми ръка в дланите си и ме погледна.

— Ела с мен.

Вгледах се в зелените ѝ очи и едва не казах „да“. Ала не го направих.

— Ела с мен — повтори Наоми. — И ти си в опасност.

И тогава, в този миг разбрах, че съм създал нова пресечна точка, поредния Хари или Мидори, които решителен преследвач като ЦРУ или Ямаото можеше да постави под наблюдение, за да се добере до мен. А Наоми заминаваше направо за Бразилия. Където възнамеряваше да се установи Ямада-сан, моето второ аз.

Сигурно съм се усмихнал на иронията, на шегите, които обича да си прави съдбата, защото тя попита:

— Какво има?

Поклатих глава.

— Сега не мога да замина. Но дори да можех, за теб щеше да е прекалено опасно да пътуваш с мен. Ще намеря начин да ти се обадя в Салвадор, след като стигнеш там.

— Наистина ли?

— Да.

Дълго мълчахме. Накрая Наоми ме погледна.

— Съмнявам се, че наистина ще дойдеш. Няма нищо. Но се свържи с мен и ми го кажи. Не ме карай да чакам в неведение. Не ме подлагай на подобно мъчение.

Кимнах, като си мислех за Мидори, за нейните думи: „Да видим дали несигурността ще ти хареса.“

— Ще ти се обадя — обещах.

— Не знам къде ще бъда точно, но можеш да ме откриеш чрез баща ми. Давид Леонардо Нашименту. Той ще знае къде да ме намери.

— Върви — казах й. — Нямах много време.

Обърнах се да си вървя, ала Наоми ме настигна. Постави длани на лицето ми и силно ме целуна.

— Ще те чакам — прошепна.

22.

Напуснах района пеш. Не исках никой да ме види, дори и анонимен шофьор на такси. Почистих се в една денонощна сауна, после спрях в денонощна дрогерия и си купих шишенце ибупрофен. Изгълтах пет-шест таблетки без вода. Ръката ми пулсираше.

Накрая намерих бизнес хотел в Шибуя и потънах в безпамятен сън.

Събуди ме сигналът на пейджъра ми. Чух го в съня си като автоматична врата на гараж, после като вибриращ мобифон и накрая в будния свят като обикновен пейджър.

Проверих дисплея. Тацу. Крайно време, по дяволите. Излязох, намерих уличен телефон и му се обадох. Вече беше обяд.

— Добре ли си? — попита ме той. Трябва да беше научил за клането.

— Наблизо никога няма ченгета, когато ти трябва — отвърнах.

— Прости ми за това.

— Ако ме бяха убили, нямаше да ти простя. При стеклите се обстоятелства обаче се чувствам великодушен. Не ми е излишен лекар — имам травма на ръката.

— Ще намеря някого. Може ли да се срещнем веднага?

— Да.

— Където се разделихме миналия път.

— Добре.

Затворих.

Направих ПН, която ме отведе при станцията Мегуро. Тацу и Канезаки стояха до входа.

Божичко, помислих си. Имах нужда от изненада. Приблжих се. Тацу ме дръпна настрана.

— Теорията е, че се води гангстерска война — осведоми ме той. — Вътрешен конфликт в якудза. Скоро ще се разчуе.

Погледнах го.

— Значи си чул.

Тацу кимна.

— Е? Родителите ти не са ли те научили да казваш „благодаря“?
На лицето му се изписа изненадана усмивка и той ме потупа по гърба.

— Благодаря — погледна ръката ми, която държах неестествено близо до тялото си. — Имам един познат, който може да се погрижи за теб. Обаче мисля, че е по-добре първо да чуеш какво ще ни каже Канезаки.

Тримата пресякохме улицата и влязохме в едно кафене. Младежът започна още щом седнахме и поръчахме.

— Научих нещо за смъртта на твоя приятел. Не е много, но ти ми помогна, както обеща, затова ще ти кажа.

— Добре — отвърнах.

Канезаки се озърна към Тацу.

— Хм, Ишикура-сан ме информира за срещите ви с Бидъл и Танака. Каза ми, че Бидъл е поискал да ме убиеш — младежът замълча за миг. — Благодаря, че не си се съгласил.

— *Доутишимашите* — бавно поклатих глава. Не го споменавай.

— След последната ни среща исках да намеря повече информация — продължи той. — За да имам опора срещу Бидъл, да му дам да разбере, че знам някои работи за него, в случай че реши пак да опита нещо.

Бързо се учиш, помислих си.

— И какво направи?

— Скрих подслушвателно устройство в офиса му.

Втренчих се в него, наполовина изненадан, наполовина впечатлен от очевидната му дързост.

— Скрил си подслушвател в офиса на началника на оперативното бюро?!

На лицето на Канезаки се изписа младежка самодоволна усмивка, която за миг ми напомни Хари.

— Да. Кабинетът му се проверява за подслушватели всяко денонощие, на равни интервали. В Ленгли съм карал курс по ключалки и шперцове, затова не се затрудних да вляза в офиса му.

— Внушителна охрана — отбелязах.

Хлапакът сви рамене.

— Охраната общо взето е ефективна срещу външни заплахи. Но не е усъвършенствана с оглед на вътрешните. Така или иначе, мога да

влизам и излизам, когато се налага, да оставям подслушвателя и да го махам, за да не го открият при проверките.

— И си подслушал нещо за Хари — предположих.

Канезаки кимна.

— Вчера началникът приказваше по телефона с някого. Чувах само неговите реплики в разговора, но знам, че приказваше с някой от големите, защото отговаряше с „да, господине“ и „не, господине“.

— И какво каза?

— Каза: „Не се безпокойте. Пътят, по който се опитвахме да се свържем с Рейн, е прекъснат“.

— Не е много.

Той сви рамене.

— На мен ми прозвуча като признание, че смъртта на твоя приятел не е била злополука, че е бил убит.

Погледнах го и онова, което видях в очите ми, го накара да премигне.

— Канезаки, ако продължаваш по този тъп начин да ме манипулираш, за да ме настроиш срещу шефа си, това ще е най-страшната грешка в живота ти — предупредих го.

Лицето му малко пребледня, но иначе запази самообладание.

— Разбирам. Не те лъжа, нито се опитвам да те манипулирам. И по-рано, когато не знаех за приятеля ти, заявих, че ако ми помогнеш, ще ти помогна и аз. Просто изпълнявам обещанието си.

Не откъсвах поглед от него.

— Нищо повече ли не каза? Не спомена ли кой е „прекъснат път“?

Мъжът поклати глава.

— Нищо конкретно. Обаче ставаше въпрос за Ямаото, затова ми се струва, че можем да си направим изводите.

— Добре, направи ги.

— Изглежда, че връзката на Бидъл с Ямаото не е такава, каквато смятах — вметна Тацу. — В някои важни отношения те са сътрудници, а не противници.

— Това какво общо има с Хари? — попитах.

— Едно от нещата, които подслушах, е, че Бидъл възнамерява да предаде разписките на Ямаото — отвърна Канезаки.

Сервитьорът донесе кафето ни и се оттегли.

— Не разбирам — казах. — Нали всички бяхме единодушни, че американското правителство иска да помогне на японските реформи, докато реформата на Ямаото представлява смъртна опасност.

— Вярно е — потвърди хлапакът.

— Обаче сега смятате, че двамата работят заедно.

— Ако се съди по оня разговор, да.

— Щом е вярно, Бидъл може да е замесен в смъртта на Хари. Но защо?

— Не съм сигурен.

Обърнах се към Тацу.

— Ако ЦРУ работи с Ямаото, това може да е насочено срещу твоите реформатори. А сега всичките разписки са у Бидъл.

Тацу кимна.

— Трябва да си ги върнем. Преди да ги предаде на Ямаото.

— Не са само разписките — прибавих. — Ако се съди по думите на Танака, можем да допуснем, че няколко от срещите на Канезаки са записани на видео и има аудиозаписи, направени с параболични микрофони. Какво ще направиш по този въпрос?

— Нищо не може да се направи — заяви Тацу. — Вече го обсъдихме. Всеки политик, заловен да се среща с агент от ЦРУ, е компрометиран. Обаче уличените само с разписки все още могат да бъдат спасени.

— Как?

— Малък процент политици ще бъдат компрометирани и с разписки, и със снимки. Ямаото несъмнено възнамерява първо да изгори тези нещастници. И после, по време на последвалия медиен хаос той ще огласи и останалите разписки. Обществеността няма да обърне внимание, че тази втора вълна разкрития не е подкрепена с видео или аудио доказателства.

— Значи, въпреки че Ямаото може да изгори ония, които има на запис...

— Неговите усилия ще се ограничат с тази група. Като си върнем разписките, ние ще намалим щетите.

— Добре. Как ще си върнеш разписките?

— Те са в сейфа на Бидъл — съобщи Канезаки. — Чух го да го казва по телефона.

— Явно те бива да отключваш врати, малкия, обаче разбиването на сейф е друго нещо — отбелязах.

— Няма нужда да го разбива — възрази Тацу. — Бидъл ще му даде комбинацията.

— Какво, да не би любезната молба да свърши работа?

Тацу поклати глава.

— Реших, че може би ще е по-добре да я отпратиш ти.

Замислих се за миг. Това откриваше още една възможност да разпитам Бидъл за Хари, в по-интимна обстановка, отколкото предишния път. Особено ако беше вярно, че двамата с Ямаото са свързани, вероятността да е замесен в смъртта на Хари се увеличаваше. Бях се погрижил за Мураками и Юкико, но явно се налагаше да приключа още един неразрешен въпрос.

— Добре — съгласих се. — Ще го направя.

— Мога да ти помогна да го организираш... — започна Канезаки.

— Не — поклатих глава. Вече си представях как ще стане. — Мога и сам да се погрижа. Ти само гледай да имаш достъп до офиса на Бидъл, когато ти кажа.

— Ясно.

Погледнах го.

— Защо правиш всичко това? Ако от ЦРУ те разкрият, ще те обявят за предател.

Той се засмя.

— Не може да те е страх от подобна перспектива в момент, когато си открил, че шефът ти се опитва да ти прати наемен убиец. Пък и програмата „Здрач“ официално е прекратена, забрави ли? Според мен предателят е Бидъл. Аз просто се опитвам да поправя нещата.

Тацу ме заведе при един свой познат лекар на име Ето. Преди много години бил направил услуга на доктора и Ето му бил длъжник, така че можело да разчитаме на неговата дискретност.

Ето не ми зададе никакви въпроси. Прегледа ръката ми и ми каза, че имам фрактура на лакътната кост. Намести я, гипсира я и ми даде рецепта за болкоуспокоително на кодеинова основа. Рецептата беше

написана върху бланка на болницата „Джикеи“. Погледнах подписа и видях, че не се чете. Никой нямаше да я свърже с него.

После се обадох на Бидъл. Казах му, че съм готов да приема предложението му за Канезаки. Уговорихме си среща в десет часа същата вечер, за да обсъдим подробностите.

Отидох в друг шпионски магазин в Шинджуку. Този път си купих очила за нощно виждане с висока разделителна способност и бинокулярно увеличение. И пак си взех сгъваема палка. Започвах да проявявам известно пристрастие към тия неща.

После се отбих в магазин за спортни стоки и си набавих, анцуг — долнище и горнище от тежък черен памук. И маратонки. Едва успях да намеря каквото ми трябваше — почти цялата стока в магазина беше пъстра и лъскава — обаче накрая се спрях на подходящ тъмен чифт. След като излязох, отрязах светлоотразителните лепенки, които производителите предвидливо бяха поставили на петите, за да се виждат спортуващите нощем. В момента не ме беше особено грижа, че може да ме блъсне кола, чийто водач не ме е видял.

Бях казал на Бидъл да влезе в гробищния комплекс Аояма Бочи на „Каяноки-дори“ през входа откъм „Омотесандо-дори“. Да продължи петдесетина метра по алеята и да ме чака при висок обелиск отляво, най-високия паметник в гробището.

В осем часа, когато стана достатъчно тъмно, влязох в Аояма Бочи откъм „Гайениши-дори“, избягвайки обичайните входове, в случай че някой е заел позиция там и ме дебне. Странно място за джогинг, но какво ли нямаше по света. Още щом се озовах в комплекса, аз си сложих очилата. Виждах всеки надгробен камък и храст в яркозелено. Забелязах прилепи, носещи се сред дърветата, една котка, промъкваща се зад камък.

Заех позиция близо до обелиска, скрит в паметник с форма на тройна пагода, който ми осигуряваше идеално укритие и гледка на триста и шейсет градуса.

Бидъл се появи точно в десет. Беше точен в шпионските неща, също като с чая си.

Наблюдавах приближаването му към обелиска. Носеше разкопчан шлифер, костюм и вратовръзка. Много шпионско. В продължение на десет минути обхождах с поглед района на гробището, докато се уверих, че е сам. Тогава излязох и се запътих към него.

Той ме чу едва когато го заговорих от метър разстояние.

— Бидъл.

— Божичко! — сепна се началникът на оперативното бюро и се завъртя към мен.

Видях, че примижава в мрака. Бяло-зелената светлина на очилата ми позволяваше да регистрирам всеки детайл на изражението му.

Детекторът на Хари мълчеше в джоба ми. Със здравата си ръка измъкнах палката от джоба на анцуга. Бидъл не забеляза движението в мрака.

— Има малък проблем — осведомих го.

— Какъв?

— Искам да ме убедиш по-категорично, че нямаш нищо общо със смъртта на Харуйоши Фукасава.

Видях, че сбърчва чело на зелената светлина.

— Вижте, вече ви казах... — започна той.

Разпънах палката и с вече отработен бекхенд го ударих по изнесения напред пищял, като накрая задържах малко инерцията ѝ, защото още бе рано да му чупя каквото и да било. Бидъл изкрещя и се строполи на земята, вкопчвайки се в ударения си крак. Дадох му една минута да се търкаля, докато оглеждах района. Като се изключат стенанията на Бидъл, цареше пълна тишина.

— Стига си викал — наредих. — Да не ти затворя устата аз.

Той заскърца със зъби и се вторачи в посоката, от която чуваше гласа ми.

— По дяволите, казах ти всичко, каквото знам — изпъшка.

— Премълча, че работиш с Ямаото. Тъкмо ти си причината програмата „Здрач“ да не бъде прекратена, а не Канезаки.

Бидъл се облещи, търсейки ме с очи в тъмнината.

— Канезаки ти плаща, нали? — простена той.

Замислих се за момент.

— Не. Никой не ми плаща. За пръв път върша нещо само защото го искам. Макар че от твоя гледна точка това не е добра новина.

— Е, мога да ти платя. Управлението може да ти плати. Тук сме в нов свят и както ти казах, искаме да станеш част от него.

Подсмихнах се.

— Не ми излизай с тия новобрански лозунги. Разкажи ми за Ямаото.

— Говоря сериозно. След единайсети септември ЦРУ има нужда от хора като теб. Затова те търсехме.

— Пак ще ти задам въпроса си. Безплатно. Ако се наложи да го повтарям отново обаче, ударът, който преди малко те повали на земята, ще ти се стори като милувка.

Последва дълга пауза.

— Добре — той бавно се изправи, като пое тежестта си върху здравия крак. — Виж, Ямаото си има своите интереси, ние си имаме нашите. Просто в момента интересите ни съвпадат, няма нищо повече. Съюз по сметка.

— С каква цел? Нали програмата „Здрач“ трябваше да подпомогне реформите в Япония?

Бидъл кимна.

— В дългосрочен план реформите ще са от полза за Съединените щати, но ще създадат и проблеми. Виж, Япония е най-големият кредитор в света. Инвестирала е над триста милиарда долара само в американски съкровищни бонове. В краткосрочен план истинската реформа ще означава затваряне на японски банки, което от своя страна ще предизвика отлив от банките. Това ще наложи изтегляне на капиталите от чужбина, за да бъдат изплатени парите на бягащите вложители. Ако реформите в крайна сметка успеят и икономиката се стабилизира, вложенията в йени ще станат по-привлекателни и японските банки ще преместят депозитите в долари и евро в страната, където могат да получат по-голяма възвръщаемост.

Беше се взел в ръце. Може би все пак го бях подценил.

— Затова онези, които командват парада в Щатите, за момента предпочитат да запазят статуквото — обобщих аз.

— Предпочитаме да го наричаме „стабилност“ — поправи ме той, като пробва да се отпусне малко върху ударения си крак и потрепери.

Огледах района наоколо. Пълна тишина.

— Защото статуквото означава всички ония трилиони йени да останат на сигурно място в Съединените щати, където стимулират американската икономика.

— Точно така. Грубо казано, Америка е пристрастена към постоянния приток на чуждестранен капитал, за да компенсира

увеличаването на дефицита си. В правителството на Съединените щати има хора, които не искат това да се промени.

Поклатих глава.

— Това не е грубо казано, това е меко казано. Америка е пристрастена към евтин бензин и налага брутални режими на Изток, за да задоволява тези си навици. Ако правителството поддържа корумпираните елементи в Япония, защото му гарантират достъп до японския капитал, Чичо Сам просто действа последователно.

— Предполагам, че оценката ти е справедлива. Но аз не измислям политиката. Само я изпълнявам.

— Затова програмата „Здрач“ е била прекратена преди половин година — продължих. — Някоя нова фракция в американското правителство е решила, че в края на краищата не е в интерес на Чичо Сам да подкрепя реформите в Япония.

— Напротив — възрази Бидъл и понечи да пъхне ръце в джобовете на шлифера си.

— Дръж си ръцете така, че да ги виждам — рязко го спрях.

Бидъл се сепна.

— Извинявай, просто ми е малко студено. Между другото, как изобщо виждаш? Тук е пълен мрак.

— Какво искаш да кажеш с това „напротив“?

— Целта на програмата „Здрач“ никога не е била да стимулира реформите. Всъщност беше замислена като начин да корумпира реформаторите още от самото начало. Онези, които наредиха нейното прекратяване, са поддържали реформата. Обаче определено не са били реалисти.

— Значи ти си от реалистите.

Бидъл се поизправи.

— Точно така. Заедно с някои институции, които ръководят външната политика на Съединените щати. Те нямат капацитети на очите и не се поддават на натиска на избирателите си. Виж, политиците карат Япония да се реформира, защото не разбират какво всъщност става. Истината е, че реформите вече са невъзможни. Може би преди десет, дори преди пет години е можело да се направи нещо. Но вече не. Нещата са стигнали прекалено далеч. Политиците в Америка все дрънкат за „горчивия хап“, който ще ни излекува, обаче не си дават сметка, че ако се опиташ да го преглътнеш, ще се задавиш. Че

пациентът е прекалено слаб и лекарството ще го убие. Няма надежда за оздравяване, време е да помислим как да ограничим болката.

— Трогателна история, доктор Кеворкян. Вече съм готов да чуя края.

— Кой край?

— Който гласи: „Това е комбинацията за сейфа ми.“

— Комбинацията за... а, не. Не, не, не — в гласа му се прокрадваше явна тревога. — Как е успял да те уговори? Какво ти е казал, че тези реформатори са герои ли? За бога, те са като всички други политици в тази проклетата страна — просто продажни егоисти. Канезаки не знае какво върши.

Палката отново се стрелна към ударения му крак. Бидъл извика и падна на земята.

— Тихо. Иначе ще направя същото с ръцете ти.

Той стисна зъби и се претърколи по гръб, стиснал с една ръка крака си и махайки наляво-надясно другата пред главата си в напразен опит да отбие следващата атака.

— Предупредих те да не ме караш два пъти да те питам едно и също — напомних му. — А сега ми изпей комбинацията. Иначе няма да могат да използват дори зъбите ти, за да те идентифицират.

Видях, че долната му челюст се движи на зелената светлина. Пъшкеше и стискаше крака си. Накрая произнесе:

— Трийсет и две, два пъти наляво, четири, веднъж надясно, дванайсет наляво.

Извадих мобифона и натиснах клавиша за скоростно избиране на Канезаки.

— Ало? — чух го да казва. Повторих комбинацията.

— Чакай — изтекоха няколко секунди. — Вътре съм.

— Намери ли каквото търсеше?

Зашумоляха хартии.

— Абсолютно.

Изключих.

— На около метър надясно от теб има надгробен камък — упътих Бидъл. — Можеш да се опреш на него, за да се изправиш.

Той запълзя в правилната посока и бавно се надигна, като се подпираше на камъка. После се облегна на него, задъхан, с мокро от пот лице.

— Знаел си, че ще ликвидират Хари — казах. — Нали?

Видях го да поклаща глава.

— Не.

— Но си подозирал.

— Подозирам всичко, плащат ми, за да подозирам. Не е същото като да знам.

— Защо искаше да убия Канезаки?

— Струва ми се, че си се досетил — вече дишаше малко по-равномерно. — Ако разписките бѐдеха използвани, някой трябваше да понесе вината. Щеше да е най-добре този човек да не е в състояние да разкаже своята версия.

— Сега заплашва ли го някаква опасност?

Бидъл мрачно се подсмихна.

— Не, ако онези разписки не са в играта, не.

— Не изглеждаш много разстроен.

Той сви рамене.

— Аз съм професионалист. За мен това не е личен въпрос. Надявам се да е същото и за теб.

— Какво стана със „Здрач“?

Американецът въздъхна и на лицето му се изписа тъжно изражение.

— Със „Здрач“ ли? Свършено е с програмата. Прекратиха я преди половин година.

Вече рецитираше официалната версия. Нищо чудно, че толкова бързо беше възвърнал спокойствието си. Знаеше, че за него няма да има никакви лични — с други думи, служебни — последици.

Дълго го гледах. Мислех за Хари, за Тацу, най-вече за Мидори.

— Ще те пусна да си тръгнеш от тук, Бидъл — казах му накрая. — Най-разумно ще е да те убия, но няма да го сторя. Това значи, че си ми длъжник. Ако ми се отплатиш, като се опиташ да се върнеш в живота ми, ще те открия.

— Вярвам ти — отвърна той.

— Когато излезем от тук, пътищата ни се разделят. Съгласен?

— Все още имаме нужда от теб — рече Бидъл. — Все още има място за теб.

Изчаках малко в мрака. Той разбра, че не е отговорил на въпроса ми. Видях го да потреперва.

— Съгласен — тихо произнесе американецът.
Обърнах се и си тръгнах. Можеше сам да намери пътя си.

На другия ден се срещнахме с Тацу на слънчева алея под един клен в парка Йойоги. Разказах му какво съм научил от Бидъл.

— Канезаки взе разписките — осведоми ме той. — И веднага ги унищожихме. Сякаш изобщо не са съществували. В края на краищата, програмата „Здрач“ е била прекратена преди половин година.

— Онова хлапе е наивно, обаче е куражлия — отбелязах.

Тацу кимна и очите му за миг се изпълниха с тъга.

— Има добро сърце.

Усмяхнах се. Нямах да е в стила му да признае, че и главата му я бива.

— Имам чувството, че не го виждаме за последен път.

Той сви рамене.

— Надявам се. Извадихме късмет, че си върнахме онези разписки. Но имам още много за вършене.

— Не можеш да направиш повече, отколкото ти е по силите, Тацу. Не го забравяй.

— И все пак трябва да правим нещо, нали? Не забравяй, че модерна Япония е създадена от самураи от южните провинции, които завзели императорския дворец в Киото и възвърнали величието на императора през ерата Мейджи. Може пак да се случи нещо такова. Може би възраждане на демокрацията.

— Възможно е.

Той се обърна към мен.

— А ти какво ще правиш, Рейн-сан?

Зарях поглед сред дърветата.

— Мисля за това.

— Ела да работиш при мен.

— Като развален грамофон си, Тацу.

— Пак говориш като жена ми.

Засмях се.

— Какво е усещането да си част от нещо, по-голямо от самия теб? — попита ме той.

Повдигнах гипсираната си ръка.

— Ето такава.

Тацу ми отпрати тъжната си усмивка.

— Това само означава, че си жив.

Свих рамене.

— Признавам, че е по-добре от алтернативата.

— Ако някога имаш нужда от нещо, обади ми се.

Изправих се. Той ме последва. Поклонихме се един на друг и се ръкувахме. Отдалечих се.

Дълго вървах. На изток, към токийската гара, към влака стрела, който щеше да ме върне в Осака. Тацу знаеше къде да ме открие там, обаче за момента не ме беше грижа.

Запитах се какво ще правя, когато стигна там. Ямада, моето второ аз, беше почти готов за заминаване. Ала вече не знаех къде да го пратя.

Трябваше да се свържа с Наоми. Исках да се свържа с нея. Но просто не знаех какво да ѝ кажа.

Ямаото все още беше на свобода. Тацу му бе нанесъл няколко тежки удара, но не бе го съборил. Сигурно ме търсеше. А може би и ЦРУ заедно с него.

Докато вървах, небето помръкна. Вятър разлюля клоните на свикналите със замърсяването градски дървета.

Тацу бе оптимист. Щеше ми се да бях като него. Ала прекалено ясно съзнавах, че Хари лежи в земята, че Мидори си е отишла завинаги, че Наоми чака някакъв несигурен отговор.

Едри капки дъжд затрополиха по бетонната кожа на града, по прозорците — неговите очи. Неколцина минувачи разтвориха чадъри. Останалите се втурнаха да се скрият.

Продължих да крача в дъжда. Опитах се да мисля за него като за кръщение, като за ново начало.

Може и да беше. Ала какво самотно възкръсване.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Читателите, които познават Ропонги и Акасака Мицуке в Токио, ще забележат, че макар няколко барове без консумация и „мъжки клубове“ да приличат на „Дамаск Роуз“, нито един не е точно като него. Иначе местата в Токио и Осака, които се споменават в тази книга, са описани такива, каквито съм ги видял.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.